

๒๗๒-๖๕๒)

พ.๕๕๖ป

๕.๓

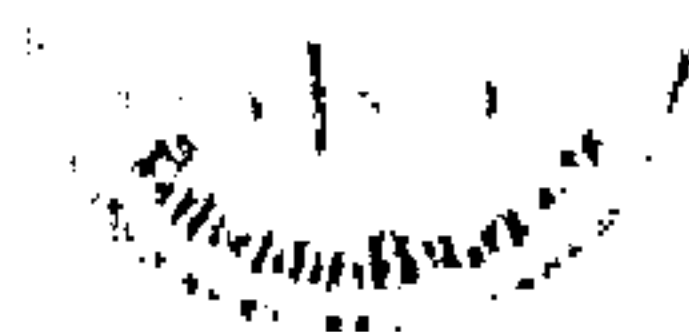
ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวมิ่งขวัญ บุญยานันต์

20 ส.ค. 2547

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ตุลาคม 2546

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

h 237748

ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

บทคัดย่อ
ของ
นางสาวมิ่งขวัญ บุญยานันต์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

ตุลาคม 2546

มิ่งขวัญ บุญยานันต์.(2546) ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี.สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพมหานคร:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีซึ่งจำแนกปัจจัยดังนี้ คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยในการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต ความเชื่อมั่นในตนเอง ทักษะคิดต่อการพูดภาษาอังกฤษ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ บรรยากาศในการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรีอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2546 จำนวน 270 คน เป็นนักเรียนชาย 122 คน นักเรียนหญิง 148 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 10 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยในการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต ความเชื่อมั่นในตนเอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง, การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง บรรยากาศในการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และทักษะคิดต่อการพูดภาษาอังกฤษ

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์ต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มี 2 ปัจจัย เพศ และ อายุ

3. ปัจจัยที่มีส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 ปัจจัย เรียงลำดับปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุดได้แก่ทักษะคิดต่อการพูดภาษาอังกฤษ(X_{12}), สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{10}), สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11}), ลักษณะมุ่งอนาคต (X_6), ได้ร้อยละ 45.0

4. สมการที่พยากรณ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่

4.1 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ คือ

$$\hat{Y} = .655 + .256x_{12} + .172x_{10} + .126x_{11} + .155x_6$$

4.2 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$Z = .372x_{12} + .200x_{10} + .170x_{11} + .149x_6$$

FACTORS AFFECTING ON THE ENGLISH SPEAKING SKILL OF UPPER PRIMARY
STUDENTS OF PHRAHARUTHAINONTHABURI SCHOOL IN AMPHOE PAKRET,
CHANGWAT NONTHABURI

AN ABSTRACT
BY
MISS MINGKWAN BOONYANUNTA

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master of Education
degree in Educational Psychology at Srinakharinwirot University
October 2003

Mingkwan Boonyanunta.(2003).*Factors Affecting on the English Speaking Skill of Upper Primary Students of Phraharuthainonthaburi School in Amphoe Pakret,Changwat Nonthaburi*.Master thesis, M.Ed.(Educational Psychology).Bangkok: Gradute School , Srinakharinwirot University.Advisor Project : Mrs. Wilailuck Pongsopar

The purposes of this research were to study Factors Affecting on the English Speaking Skill of Upper Primary Students of Phraharuthainonthaburi School in Amphoe Pakret, Changwat Nonthaburi. These factors were personal factors ; gender , age , learning achievement , learning habits , further expectation, self confidence, attitude towards English speaking skill, family factors ; interpersonal relationship between students with their gardians , parents' supporting of study , and environmental factors ; studying atmosphere , interpersonal relationship between students with their teachers , interpersonal relationship between students with their peers groups

The 270 subjects were students of Phraharuthainonthaburi School in Amphoe Pakret, Changwat Nonthaburi ; 122 males and 148 females. The instruments was the factors affecting on the English speaking questionnaires. The data was analysed by The Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were follows

1. These were significantly positive correlation among 10 factors : learning habits , learning achievement , self confidence, further expectation , interpersonal relationship between students with their gardians, parents' supporting of study , interpersonal relationship between students with their teachers , interpersonal relationship between students with their peers groups , attitude towards English speaking skill.

2. There were no significantly correlation among 2 factors : gender , age and English speaking skill of upper primary students.

3. There were significantly four factors effected on English speaking skill of upper primary students at .01 level. Those factors effected from the most to the least were attitude towards English speaking skill(X_{12}), interpersonal relationship between students with their teachers (X_{10}), interpersonal relationship between students with their peers groups(X_{11}) and further expectation(X_6). These 4 factors could predicted English speaking skill of upper primary students about percentage of 45.0

4. The equation could significantly predicted of English speaking skill of upper primary students at .01 level were as follow :

4.1 In terms of raw scores were :

$$\hat{Y} = .655 + .256x_{12} + .172x_{10} + .126x_{11} + .155x_6$$

4.2 In terms of standard scores were :

$$Z = .372x_{12} + .200x_{10} + .170x_{11} + .149x_6$$

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

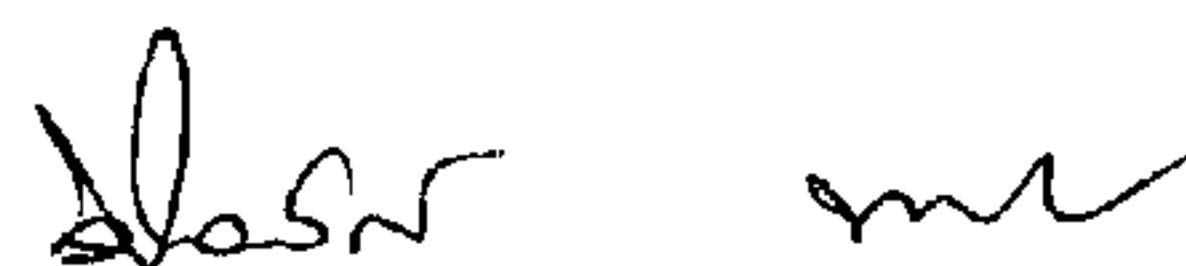
(อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

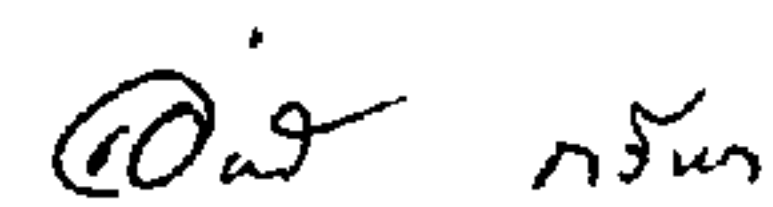
(รองศาสตราจารย์ เวณี กรีทอง)

คณะกรรมการสอบ

.....

(อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา)

ประธาน

.....

(รองศาสตราจารย์ เวณี กรีทอง)

กรรมการ

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ)

กรรมการ

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร นัตถกุล)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

วันที่...24...เดือน...ตุลาคม พ.ศ. 2546

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความสามารถของอาจารย์ลีไลลักษณ์ พงษ์โสภณ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวรณี กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ กรรมการสอบปากเปล่าสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนวคิด และคำแนะนำ กรุณาช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ด้วยความเมตตา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์เวรณี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และอาจารย์ ดร. พาสณา จุลรัตน์ ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ และให้ความกรุณาเสมอมา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณซิสเตอร์ดร. สุภาวดี คำสำราญ อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี ซิสเตอร์ ดร. สมจิตร ทรัพย์อัประไมย ผู้อำนวยการโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี ซิสเตอร์น้ำทิพย์ งามสุทธา ครูใหญ่โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี ซิสเตอร์เพทวรา (ตรุณี ลิขิตธรรม) ที่ปรึกษากลุ่มภาษาต่างประเทศ อดีตผู้บริหารทุกท่าน ครูโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรีที่ให้การสนับสนุน ส่งเสริม และความร่วมมือในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

ขอบคุณพี่ๆเพื่อน ร่วมรุ่นวิชาเอกจิตวิทยาการศึกษาปี 2544 ทุกคนที่ได้ให้กำลังใจ และความช่วยเหลือต่อผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ขอบคุณเพื่อนผู้ให้ ความรัก กำลังใจคำปรึกษาและความช่วยเหลือในด้านต่างๆตลอดระยะเวลาที่ศึกษา

และท้ายสุดนี้ขอกราบขอบพระคุณนาวาโทวินัย คุณแม่เหมือนพิมพ์ บุญยานันต์ ผู้ที่ให้ความรัก ความเมตตา ห่วงใย เอาใจใส่ ส่งเสริม และสนับสนุนการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

สารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความภาคภูมิใจต่อการมีส่วนร่วมของผู้มีพระคุณทุกท่าน โดยผู้วิจัยจะพึงระลึกถึงสิ่งดีๆเช่นนี้ ที่ได้รับจากทุกท่านตลอดไป

มิ่งขวัญ บุญยานันต์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	3
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดการศึกษาค้นคว้า.....	7
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	8
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษ.....	9
ความหมายของการพูด.....	9
องค์ประกอบของผู้พูด.....	10
ระดับความสามารถในการพูด.....	11
กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด.....	12
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด.....	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ.....	15
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ.....	16
เอกสารและงานวิจัยนิตยสารในการพูดภาษาอังกฤษ.....	18
เอกสารนิตยสารในการพูดภาษาอังกฤษ.....	16
งานวิจัยนิตยสารในการพูดภาษาอังกฤษ.....	17
เอกสารและงานวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	19
เอกสารผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์.....	19
เอกสารและงานวิจัยความเชื่อมั่นในตนเอง.....	20
เอกสารความเชื่อมั่นในตนเอง.....	20
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง.....	24
เอกสารและงานวิจัยทัศนคติในการพูดภาษาอังกฤษ.....	26
เอกสารทัศนคติในการพูดภาษาอังกฤษ.....	26
งานวิจัยทัศนคติในการพูดภาษาอังกฤษ.....	26

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
(ต่อ) เอกสารและงานวิจัยลักษณะมุ่งอนาคต.....	26
เอกสารลักษณะมุ่งอนาคต.....	27
งานวิจัยลักษณะมุ่งอนาคต.....	28
เอกสารและงานวิจัยการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครองแก่นักเรียน.....	29
เอกสารการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครองแก่นักเรียน.....	29
งานวิจัยการสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครองแก่นักเรียน.....	30
เอกสารและงานวิจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว.....	31
เอกสารสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว.....	31
งานวิจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว.....	33
เอกสารและงานวิจัยบรรยากาศทางการเรียนการสอน.....	34
เอกสารบรรยากาศการเรียนการสอน.....	34
งานวิจัยบรรยากาศการเรียนการสอน.....	37
เอกสารและงานวิจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู.....	39
เอกสารสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู.....	39
งานวิจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู.....	40
เอกสารและงานวิจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน.....	40
เอกสารสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน.....	41
งานวิจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน.....	41
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี.....	41
 3.วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	 46
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	46
ประชากร.....	47
กลุ่มตัวอย่าง.....	47
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
 4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	 64
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
(ต่อ) การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
5. สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	72
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการศึกษาค้นคว้า.....	72
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	75
อภิปรายผล.....	75
ข้อเสนอแนะ.....	79
บรรณานุกรม.....	80
ภาคผนวก.....	86
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	117

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ.....	47
2	แสดงจำนวนร้อยละของนักเรียนจำแนกตามเพศ.....	66
3	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	67
4	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ใช้ในการศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	69
5	แสดงผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ต่อทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ.....	70
6	แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ.....	71
7	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถาม นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	107
8	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง.....	108
9	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามทัศนคติในการพูดภาษาอังกฤษ.....	109
10	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต.....	110
11	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง .	111
12	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง.....	112
13	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามบรรยากาศการเรียนการสอน.....	113
14	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู.....	114
15	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน.....	115
16	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อแบบสอบถามทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	116

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ความเจริญของโลกในปัจจุบัน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการติดต่อสื่อสารทั่วถึงกันโดยไร้พรมแดน แต่ทั้งนี้มนุษยโลกมิได้พูดภาษาเดียวกัน เราจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งการติดต่อสื่อสารนั้นมีการสร้างความเข้าใจระหว่างกันเป็นสำคัญ ดังนั้นกฎเกณฑ์ที่จะใช้เปิดประตูเข้าสู่ระบบของการสื่อสารได้ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันอย่างกว้างขวางทั่วโลก ดังที่ไนซบิต (อมรวิทย์ นาคทรรพ. 2540 : 103; อ้างอิงจาก Naisbitt.1995) กล่าวไว้ว่า ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษากลางในการสื่อสารของมวลมนุษย เพราะในปัจจุบันมีคนพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติหรือเป็นภาษาที่สองถึง 1,000 ล้านคน ร้อยละ 60 ของรายการวิทยุในโลกนี้ออกอากาศเป็นภาษาอังกฤษ และร้อยละ 70 ของโปรซีเดียร์ภัณฑ์ต้องจำหน่ายเป็นภาษาอังกฤษ และร้อยละ 80 ของข้อมูลที่จัดเก็บอยู่ในคอมพิวเตอร์บันทึกเป็นภาษาอังกฤษ จะเห็นว่า ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของสังคมคนไทยมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากโลกก้าวเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ Globalization หรือยุคข้อมูลข่าวสาร สารสนเทศต่างๆ ที่เข้ามาทั้งทางตรง และทางอ้อม ล้วนแต่เป็นภาษาอังกฤษ การที่ประเทศไทยเปิดเสรีให้เข้ากับสังคมโลกนั้นก็ต้องใช้ภาษาสากลเช่นกัน ซึ่งก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ การให้ข้อมูล ข่าวสารในทุกๆ ด้าน เช่น ด้านเศรษฐกิจ สังคม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เพื่อรับและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ การศึกษาภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็น และเพิ่มความสำคัญมากขึ้น ถ้าคนไทยมีความรู้ความเข้าใจ และสามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารได้อย่างมั่นใจ ทำให้เกิดโอกาสที่ดี มีส่วนร่วมในการพัฒนาตน สังคมและประเทศชาติ นอกจากนี้ สมศักดิ์ ปริศนานันทกุล (2543 : 12) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในอนาคตว่า รัฐบาลได้แก้ไขพระราชบัญญัติการลงทุนให้ต่างชาติเข้ามาถือหุ้นได้เกินร้อยละ 50 และในปี ค.ศ. 2006 ประเทศไทยจะต้องเปิดตลาดการค้าเสรีตามเงื่อนไขขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization หรือ WTO) ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นผู้บริหารระดับสูงจะเป็นคนต่างประเทศ หากไม่เตรียมความพร้อมให้เด็กไทย จะทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารและการร่วมงานมากยิ่งขึ้น

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษที่กล่าวมา กระทรวงศึกษาธิการได้เห็นถึงความจำเป็น และ ความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงได้มีการนำวิชาภาษาอังกฤษมาไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนของประเทศ ไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษา และได้พัฒนา ปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษมาอย่างต่อเนื่อง โดยมุ่งเน้นระดับความสามารถของผู้เรียนเป็นสำคัญ และเป็นการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร(กรมวิชาการ . 2539 : 2) และปัจจุบันได้มีการปรับหลักสูตรใหม่ เป็นหลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2542 เป็นกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ที่มีสาระการเรียนรู้ 4 สาระ คือ สาระ การเรียนรู้ที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระการเรียนรู้ที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สาระการเรียนรู้ที่ 3 ภาษา กับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น สาระการเรียนรู้ที่ 4 ภาษาและความสัมพันธ์ชุมชนโลก แต่ในปัจจุบัน ความสามารถทางภาษาอังกฤษทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ของนักเรียนยังไม่ดีเท่าที่ควรโดยสังเกต จากผลการประเมินปลายภาคเรียนและจุดประสงค์การเรียนรู้

เนื่องด้วยผู้วิจัยเป็นผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี โรงเรียนจะมุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนได้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีความมั่นใจ และมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียนตามสถานการณ์รอบตัว ได้อย่างมั่นใจสามารถโต้ตอบ สนทนาเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ และมีประสิทธิภาพปัจจัยขั้นพื้นฐานที่จะพัฒนาประเทศไทย ก็คือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ให้มีประสิทธิภาพและมีคุณธรรม การจะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เต็มตามศักยภาพ บุคลิกภาพก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ควรปลูกฝังและส่งเสริม พัฒนาดังที่ วาสนา ผดุงทอง(2529:1) ได้กล่าวว่า ส่วนหนึ่งของการพัฒนาบุคคล ก็คือ การพัฒนาให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่ดีและมีคุณสมบัติพร้อมที่จะดำเนินชีวิตในสังคม บุคลิกภาพมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ด้วยเสมอ บุคลิกภาพที่ดีเป็นส่วนหนึ่งที่ได้มาจากพื้นฐานทางครอบครัว การเลี้ยงดูเอาใจใส่ การอบรมสั่งสอน และความสัมพันธ์ในครอบครัว การที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ดี ได้รับการดูแลเอาใจใส่ที่ดี ก็จะทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่ดี มีความมั่นใจในตนเอง กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจในเหตุการณ์ต่างๆ และถ้ามีความมั่นใจในตนเองแล้วก็จะไม่สูญเสียโอกาสที่ดีของชีวิต บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะเป็นบุคคลที่มีความเข้าใจในบทบาทของตน รับผิดชอบในการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักที่จะสร้างมิตรที่ดีกับผู้อื่นได้ มักจะเป็นคนที่มีลักษณะร่าเริง แจ่มใส สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ทั้งมีความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรค ไม่ย่อท้อ หาทางแก้ปัญหาได้ดีเสมอ รวมทั้งสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้เป็นอย่างดี (เลขา ปิยะธัญญะ, 2530:281) การใช้ภาษาสากลคือภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารระหว่างกันนั้นมีอุปสรรคมาก อาทิเช่น ความไม่เข้าใจในภาษา ไม่สามารถพูดโต้ตอบได้ จึงอาจทำให้เสียโอกาสไม่กล้าที่จะพูด จากตัวอย่าง ปัญหาของทักษะการพูดภาษาอังกฤษก็เกิดขึ้นกับนักเรียนไทยที่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการพูดได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม สาเหตุเนื่องมาจากนักเรียนไทยอยู่สิ่งแวดล้อมที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษ ดังที่สมิตรา อังวัฒนกุล (2537:14) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษว่านักเรียนแทบจะไม่มีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษ นอกจากเวลาเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังไม่เห็นความจำเป็นหรือประโยชน์ของภาษาอังกฤษโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กในชนบทมีความจำเป็นที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษน้อยมาก สภาพดังกล่าวสอดคล้องกับที่ ชอนเบิร์ก (Schoenberg—1999-2000:48) ระบุว่า ปัญหาของผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ คือ ผู้เรียนมักเลี่ยงการพูดภาษาอังกฤษ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมผลการสอบปลายภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ในแต่ละทักษะ และประเมินทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนจำนวน 835 คน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 290 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 290 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 255 คน ในทักษะการพูดมีนักเรียนร้อยละ 32.09 ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และนักเรียนร้อยละ 67.91 มีคะแนนสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ในขณะที่ ทักษะการฟังร้อยละ 16.64 ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ทักษะการอ่านร้อยละ 20.95 ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ทักษะการเขียนร้อยละ 19.76 ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน จากข้อมูลข้างต้น จะเห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่มีทักษะในด้านการฟัง อ่าน และเขียน ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน แต่ในขณะเดียวกันทักษะในด้านการพูดภาษาอังกฤษนักเรียนส่วนมากมีคะแนนที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน แสดงว่านักเรียนมีทักษะในด้านการฟัง อ่าน และเขียน แต่ขาดทักษะในด้านการพูด

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี จำนวน 84 คน โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด จำนวน 2 ข้อ ดังนี้ คำถามข้อที่ 1 ถามว่า ในวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนคิดว่าตนเองมีปัญหามากที่สุดในทักษะการเรียนรู้ด้านใดมากที่สุดมี 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน พบว่านักเรียนมีปัญหามากที่สุดในแต่ละด้านคิดเป็นร้อยละ ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ดังนี้ ทักษะการพูด ร้อยละ 36.90 ทักษะการฟัง ร้อยละ 21.43 ทักษะการอ่านร้อยละ 15.48 ทักษะการเขียนร้อยละ 21.19 จากคำตอบในข้อที่ 1 ทักษะทางด้านการพูดมีปัญหาต่อนักเรียนมากที่สุด ดังนั้นในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จึงนำทักษะที่เป็นปัญหต่อนักเรียนมากที่สุด มาหาสาเหตุของปัญหาโดยใช้คำถามข้อที่ 2 ถามว่าจากคำถามข้อที่ 1 นักเรียนคิดว่าทักษะที่มีปัญหานั้นเกิดจากสาเหตุใด พบว่า นักเรียนร้อยละ 21.84 ไม่กล้าออกเสียง กลัวผิด นักเรียนร้อยละ 23.52 กลัวพูดผิดหลักไวยากรณ์ นักเรียนร้อยละ 20.16 เห็นว่าตนเองไม่ได้นำมาใช้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนร้อยละ 11.76 มีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนร้อยละ 28.56 กลัวกระดากอายที่จะพูด

จากการสำรวจข้างต้นได้ข้อมูลและตัวเลขสนับสนุนผลการทดสอบและการประเมินทักษะการเรียนรู้ในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะในด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร ดังที่ ชูมิน (Shumin, 1997 : 8) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษว่า การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่งสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างภาษา และสำนวนต่างๆ ขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในวงสื่อสาร

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สามารถนำข้อมูลไปใช้ประกอบการพิจารณาของผู้บริหาร และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักเรียน ได้แก่ ผู้บริหาร ครูผู้สอน และผู้ปกครอง เพื่อวางนโยบายในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2545 จำนวน 835 คน เป็นนักเรียนชาย 376 คน และนักเรียนหญิง 459 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2545 จำนวน 270 คน เป็นนักเรียนชาย 122 คน และนักเรียนหญิง 148 คน ซึ่งเชื่อถือได้ร้อยละ 95 (Yamanee, 1967 : 886.) ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรโดยใช้เพศเป็นชั้น (strata)

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว

- 1.1.1 เพศ
- 1.1.2 อายุ
- 1.1.3 นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ
- 1.1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
- 1.1.5 ความเชื่อมั่นในตนเอง
- 1.1.6 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- 1.1.7 ลักษณะมุ่งอนาคต

1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว

- 1.2.1 การสนับสนุนจากผู้ปกครอง
- 1.2.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่โรงเรียน

- 1.3.1 บรรยากาศในการเรียนการสอน
- 1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- 1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2. ตัวแปรตาม คือ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้ที่สมารถของนักเรียนปฏิบัติได้ในการพูด การทักทาย การกล่าวลา การแนะนำตนเอง การกล่าวขอบคุณ การขอโทษ การพูดแทรกอย่างสุภาพ การขออนุญาต ขอร้อง

ออกคำสั่งได้อย่างถูกต้องตามสำเนียงของเจ้าของภาษา ถูกต้องตามโครงสร้างของหลักภาษา และเหมาะสมกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง สิ่งที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่โรงเรียนดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

2.1.1 เพศ ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

2.1.2 อายุ หมายถึง อายุของนักเรียนนับจำนวนปีที่เกิดตามปฏิทินจนถึงวันเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1.3 นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง พฤติกรรมเกี่ยวกับการเรียนที่นักเรียนกระทำเป็นประจำในการศึกษาค้นคว้านี้หมายถึง พฤติกรรมที่ตั้งใจ เอาใจใส่ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เข้าเรียนตรงตามเวลา พยายามศึกษาค้นคว้าความรู้เพิ่มเติม ซึ่งสามารถวัดจากคะแนนในแบบสอบถามเกี่ยวกับนิสัยในการเรียน การตั้งใจและเอาใจใส่ในบทเรียนภาษาอังกฤษ

2.1.4 ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ลักษณะของนักเรียนที่มีความมั่นใจ แน่ใจหรือกล้าที่จะกระทำการต่างๆให้สำเร็จลุล่วงไปตามที่ได้ตั้งใจไว้ ถึงแม้ว่าจะมีเหตุการณ์ หรือสิ่งที่เป็นอุปสรรค ก็ไม่ทอดทิ้ง ยังคงมีความตั้งใจกระทำการนั้นๆให้สำเร็จ โดยมีความมั่นใจว่าตนเองมีความสามารถจะกระทำการนั้นๆให้สำเร็จ ลุล่วงและถูกต้องเหมาะสม ด้านกล้าแสดงออก ได้แก่ ลักษณะของนักเรียนที่กล้าพูด กล้ากระทำ กล้าแสดงความคิดเห็นในทางที่ถูกที่ควร ไม่อาย ไม่เขิน ไม่ประหม่าในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้หมายถึง ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูด

2.1.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกของนักเรียนซึ่งทักษะความรู้ทางภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปที่วัดได้จากแบบสอบถามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1.6 ทศนคติต่อการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะแสดงการพูดภาษาอังกฤษโดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

2.1.6.1 ด้านความรู้ ได้แก่ การรู้วิธีการพูดภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเหมาะสม

2.1.6.2 ด้านความรู้สึก ได้แก่ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการพูดภาษาอังกฤษในด้านชอบ พอใจ ที่จะพูดภาษาอังกฤษ

2.1.6.3 ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ได้แก่ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ถูกต้องชัดเจน เหมาะสม

2.1.7 ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการคาดการณ์ คาดหวัง การวางแผนตามความต้องการของตนเองอย่างรอบคอบมีความพยายามต่อสู้กับอุปสรรคโดยมุ่งให้เกิดความสำเร็จทางการเรียน ภาษาอังกฤษ

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

2.2.1 การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง หมายถึง การกระทำหรือกิจกรรมของบิดา มารดาหรือผู้ปกครองที่ส่งเสริม สนับสนุนให้นักเรียน มีความสนใจมีความรู้ในภาษาอังกฤษมากขึ้น

แบ่งออกเป็น 2 ด้าน การสนับสนุนทางด้านวัตถุ ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์ในการเรียน เงินให้นักเรียนอย่างเพียงพอ การสนับสนุนทางด้านวาจา ได้แก่ ความสนใจ เอาใจใส่ ซึ่งสามารถวัดจากคะแนนแบบสอบถามเกี่ยวกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง

2.2.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง หมายถึง พฤติกรรมที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน และพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อบิดามารดา หรือผู้ปกครองเพื่อทำให้มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

2.2.2.1 พฤติกรรมที่บิดามารดา หรือผู้ปกครอง ปฏิบัติต่อนักเรียน ได้แก่ ให้ความรักความห่วงใยใกล้ชิดต่อนักเรียน ให้กำลังใจ คำปรึกษา ให้การส่งเสริมในกิจกรรม การไว้วางใจในการทำกิจกรรมของนักเรียน สนับสนุน ในความสามารถของนักเรียน ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียน การให้กำลังใจของบิดามารดา หรือผู้ปกครองเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการเรียน

2.2.2.2 พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อบิดามารดา หรือผู้ปกครองด้านการเรียน ได้แก่ การขอคำแนะนำ และซักถามเมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการเรียน การขอให้บิดามารดา หรือผู้ปกครอง มีส่วนร่วม ในการแสดงความคิดเห็น และรับรู้เรื่องราวต่างๆในการทำกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น การแสดงความรักและเคารพของนักเรียนที่มีต่อบิดามารดา หรือผู้ปกครอง การเชื่อฟัง ไม่ทำให้อิดามารดา หรือผู้ปกครองเสียใจ

2.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่โรงเรียน

2.3.1 บรรยากาศในการเรียนการสอน หมายถึง สภาพการเรียนรู้ทั้งในห้องและนอกห้องเรียน ที่มีผลต่อการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่

2.3.1.1 ลักษณะทางกายภาพ ได้แก่ สภาพการณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก สภาพอาคารเรียน ห้องเรียน ที่อาจารย์หรือโรงเรียนจัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนของโรงเรียนพระหฤทัยนทบุรี สนใจที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนา การพูดการใช้สื่ออุปกรณ์ที่

2.3.1.2 การใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ได้แก่ ความทันสมัยของ และคุณภาพของสื่อ การจัดกิจกรรมที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถวัดจากคะแนนแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่โรงเรียน ด้านการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษ และสื่อภาษาอังกฤษ

2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียน และนักเรียนปฏิบัติต่อครู ทั้งใน และนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.2.1 พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียน ได้แก่ ให้ความสนใจต่อนักเรียน สร้างความสัมพันธ์ที่ดีที่ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเป็นกันเอง ให้ความรักความเอาใจใส่ ให้คำปรึกษา ชี้แนะแก่นักเรียน ทั้งด้านการเรียน และด้านส่วนตัวเมื่อนักเรียนมาปรึกษา

2.3.1.2 พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครู ได้แก่ การให้ความเคารพ เชื่อฟังต่อครู ตั้งใจ สนใจปฏิบัติในสิ่งที่ครูสั่งสอน ซักถามในสิ่งที่ไม่เข้าใจด้านการเรียน และด้านส่วนตัว

2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง พฤติกรรมการปฏิบัติตนของนักเรียนกับเพื่อนที่มีต่อกันทั้งภายใน และนอกเวลาเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันได้แก่ การให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความห่วงใย ความไว้วางใจ และความร่วมมือในการทำกิจกรรมด้วยความรักความสามัคคี

กรอบแนวคิดการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรต้น

1.ปัจจัยด้านส่วนตัว

- 1.1 เพศ
- 1.2 อายุ
- 1.3 นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ
- 1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
- 1.5 ความเชื่อมั่นในตนเอง
- 1.6 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- 1.7 ลักษณะมุ่งอนาคต

ตัวแปรตาม

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.ปัจจัยด้านครอบครัว

- 2.1 การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง
- 2.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

3.ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่โรงเรียน

- 3.1 บรรยากาศในการเรียนการสอน
- 3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- 3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียน พระหฤทัยนนทบุรี

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าแบ่งออกเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะพูดภาษาอังกฤษ
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดภาษาอังกฤษ

1.1 เอกสารเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ

1.1.1 ความหมายของการพูด

การพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการติดต่อสื่อสารและมีความสำคัญในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ การพูดยังเป็นที่ตั้งความสนใจในการสื่อความหมาย ว่าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสนทนาให้เหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ

สวนิต ยมาภัย (2535 : 1) อ้อม ประนอม (2540 : 18) และอวยชัย ฅกามาศ (2542 : 1-2) ให้ความหมายของการได้สอคล้องกับ การพูดคือ การสื่อสารความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจโดยอาศัยน้ำเสียง ภาษา และกิริยาท่าทาง อย่างมีประสิทธิภาพ ถูกต้องตาม จรรยาบรรณฯ ประเพณีนิยมของสังคม ให้ผู้ฟังรับรู้ และมีการตอบสนอง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดหมายหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคล ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะ ผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และจะช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ได้เกิดจากความเข้าใจและจดจำ

แวลเลท (Valette. 1967 : 120) กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูด และการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่เน้นในด้านหน้าที่ การพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และถ้าจะให้ดีขึ้น การพูดยังต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย และยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า การพูดสื่อสารที่เน้นลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอๆกับความรู้เกี่ยวกับภาษา

พอลสตัน (Paulston. 1978 : 56 - 57) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพผู้พูดจะต้องการแลกเปลี่ยนความหมายของ

ภาษาทางด้านสังคมด้วยนั่นคือ จะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้นๆ นอกจากนี้ การพูดสื่อสารยังรวมถึง พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย (Nonverbal Behavior) ดังนั้นองค์ประกอบที่มีคำพูดนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

เซียร์ล (Searle. 1978 : 85 – 95) กล่าวว่า การติดต่อสื่อสารจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือประโยคขึ้นมาในการสื่อสาร ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย
2. การกล่าวคำพูดที่ก่อให้เกิดหรือบรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามแต่สถานการณ์ (Proposition Act) หมายความว่า การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ บุคคล ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้น อันได้แก่ การกล่าวคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึก หรือเชื่อถือ เช่น การพูดที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจ หรือทำให้เกิดความเข้าใจผิด

3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary Act) หมายถึง การแสดงออก ซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ขอร้อง ดักเตือน ยอมรับ ขอโทษ เป็นต้น

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1985 : 59-60) กล่าวว่า การพูดเป็นได้ทั้งการกระทำ การผลิต และการส่งสาร ในการพูดนั้นจะมีการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังเป็นการสื่อความเข้าใจ การพูดไม่เพียงแต่ใช้อวัยวะในการออกเสียงเท่านั้น แต่ยังใช้ท่าทาง การเคลื่อนไหว กล้ามเนื้อในส่วนต่างๆ ของใบหน้าและร่างกาย กล่าวคือการพูดที่ออกเสียงเป็นการสื่อความหมาย โดยการผ่านอวัยวะในการรับสาร คือ หู ส่วนการพูดที่ไม่ออกเสียงสามารถสื่อความหมายผ่านทางสายตาให้เป็นที่เข้าใจได้

จากข้อมูลเบื้องต้น การให้ความหมายการพูดข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การพูดนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ ในสิ่งที่ผู้พูดต้องการ เป็นการถ่ายทอดจากความคิด ความรู้สึก โดยผ่านเสียง เป็นทักษะที่ตรงกับสิ่งที่ต้องการสื่อมากที่สุด

1.1.2 องค์ประกอบของผู้พูด

จินดา งามสุทธิ (2516 : 2) ให้ความเห็นว่าการพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น มีองค์ประกอบ 5 อย่างคือ

- 1 ผู้พูด คือผู้ที่มีเรื่องราวพร้อมที่จะพูดออกไป
- 2 เนื้อเรื่อง คือ เรื่องราวที่ผู้พูดเตรียมไว้ที่จะพูดตามจุดประสงค์ที่ต้องการ
- 3 ผู้ฟัง คือผู้ที่รับฟังเรื่องราวต่างๆ ที่ผู้พูดพูดให้ฟังและนำมาวิเคราะห์หรือตีความหมาย
- 4 เครื่องมือสื่อความหมาย คือการใช้เครื่องมือช่วยในการพูดให้น่าสนใจและเข้าใจง่ายยิ่งขึ้น เครื่องมือที่ช่วยสื่อความหมายนี้อาจได้แก่ ลักษณะท่าทางของผู้พูด หรืออาจเป็นอุปกรณ์ต่างๆ ก็ได้

5 สถานการณ์ในการพูด คือสิ่งที่ผู้พูดจะเป็นผู้ตัดสินใจพูดให้เหมาะสมถูกต้องตามกาลเทศะ เช่น โอกาสในการพูด เวลา สถานที่หรือสภาวะแวดล้อมการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ความสามารถในการพูดของผู้พูดนั้น

1.1.3 ระดับความสามารถในการพูด

แฮมมิส (Hamis. 1969 : 81 – 82) กล่าวว่าหมายถึงการนำความสามารถในการนำองค์ประกอบ 5 ประการต่อไปนี้มาใช้ในกระบวนการพูด

1. การออกเสียง (Pronunciation)
2. ไวยากรณ์ (Grammar)
3. คำศัพท์ (vocabulary)
4. ความคล่องแคล่ว (Fluency)
5. ความเข้าใจ (Comprehension)

แวลเลท และดิสิค (Valette and Disick. 1972 : 153 - 158) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skill) นักเรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียง เสียงเน้นหนัก จังหวะ การหยุด และการออกเสียงเชื่อมระหว่างคำตามแบบเจ้าของภาษาได้ และสามารถท่องจำคำประโยคหรือข้อความ บทสนทนาต่างๆ ตลอดจนสามารถออกเสียงข้อความที่เรียนมาแล้วได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำ หรือ ข้อความเหล่านั้น

2.ระดับความรู้ (Knowledge)นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนมา โดยใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วอย่างเข้าใจความหมาย

3.ระดับถ่ายโอน (Transfer) นักเรียนสามารถนำกฎไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว สร้างรูปประโยคใหม่ๆ ได้ตามที่ต้องการและสามารถพูดได้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

4.ระดับสื่อสาร (Communication) นักเรียนสามารถแสดงความคิด ความต้องการให้ผู้อื่นรู้ได้ โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อความมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์

5.ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) นักเรียนสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ต่างๆ แล้วเลือกใช้คำพูด สำนวน น้ำเสียง ตลอดจนลีลาการพูดที่เหมาะสม

กล่าวโดยสรุป การพูดที่มีประสิทธิภาพ ผู้พูดต้องมีความสามารถในการสื่อความที่ชัดเจน สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และถูกต้องตามสถานการณ์ และในการพูดให้มีประสิทธิภาพนั้น สามารถฝึกฝนกันได้จนเกิดความชำนาญเพราะการพูดถือเป็นทักษะหนึ่งของการใช้ภาษา เนื่องจากภาษาต้องหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอจึงจะชำนาญ

บาร์ทซ์ (bartz 1979 : 18 – 22) ยังให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการพูดว่าประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่ว หมายถึงความราบรื่นและความต่อเนื่องตลอดจนความเป็นธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้หมายถึงปริมาณของข้อความ ข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ
4. คุณภาพในการสื่อสาร หมายถึง ความถูกต้องทางภาษาของข้อความที่พูด
5. ความพยายามในการสื่อสาร หมายถึง ความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด

โดยใช้คำพูดหรือท่าทางในการสื่อสาร

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า บุคคลที่สามารถพูดได้ดีนั้น ต้องมีองค์ประกอบทั้งเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความเข้าใจ เพื่อจุดมุ่งหมายในการสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจต่อผู้ที่รับฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แครร์วอล (Carroll. 1983 : 135) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดเป็น 9 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 ระดับผู้ใช้ภาษาไม่ได้ (Non - user) ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดภาษาได้เลย

ระดับ 2 ระดับผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent) ผู้พูดสามารถพูดได้เพียงคำ สองคำ

ระดับ 3 ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก (Extremely limited) ผู้พูดพูดตะกุกตะกัก เข้าใจผิดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาในระดับปกติเพียงเล็กน้อยบางส่วน จึงไม่อาจคุยต่อเนื่องได้ด้วยเรื่องราวที่ถูกต้อง จับได้แต่ใจความที่สำคัญ จับรายละเอียดไม่ได้

ระดับ 4 ระดับผู้ใช้ภาษาเกือบจะพอเพียง (Marginal) ผู้พูดสามารถสนทนาโต้ตอบได้แต่ค่อนข้างเป็นคู่สนทนาที่เงียบ ไม่สามารถนำการสนทนา พูดเสนอแนะหรืออภิปรายได้ มีความยากลำบากในการสนทนาด้วยความเร็วปกติ ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบากและไม่ต่อเนื่อง แต่ยังแสดงให้เห็นว่าเข้าใจเรื่องที่สนทนาได้ตรงกันมีสำเนียงในภาษาเดิมปนอยู่ ซึ่งมีความแตกต่างจากรดับที่ 3 ตรงที่คู่สนทนามีความเข้าใจผิดน้อยกว่าคู่สนทนาในระดับที่ 3

ระดับที่ 5 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest) ผู้พูดสามารถสื่อใจความสำคัญในบทสนทนาได้ ยังขาดลีลาของภาษาและไวยากรณ์ยังมีผิดพลาด ต้องถามหรือถูกถามเป็นครั้งคราว เพื่อให้ได้ใจความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่ว และสามารถในการนำการสนทนา ผู้พูดต้องพูดชัดถ้อยชัดคำ ดำเนินการสนทนาได้แต่ไม่ค่อยน่าสนใจหรือมีลีลาทางภาษา

ระดับ 6 ระดับที่สามารถใช้ภาษาได้ (Competent) ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ ติดตามเรื่อง เปลี่ยนเรื่องพูดได้ หยุดหรือพูดตะกุกตะกักเป็นครั้งคราว มีความสามารถในการริเริ่มเรื่องการสนทนาได้

ระดับ 7 ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจนและมีเหตุผล สามารถสนทนาได้อย่างต่อเนื่องเป็นเรื่องราว แต่ไม่คล่องแคล่วมากนัก สามารถติดตามการสนทนาเมื่อมีการเปลี่ยนแปลง น้ำเสียง มีการพูดตะกุกตะกักหรือพูดซ้ำคำ แต่ได้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับ 8 ระดับผู้ใช้ภาษาดีมาก (Very Good) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อไปและขยายความได้ตามความจำเป็น แสดงอารมณ์ขันและโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

ระดับ 9 ระดับ ผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert) ผู้พูดสามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษาในหัวข้อต่างๆ สามารถนำการสนทนา ขยายความ และพูดได้ใจความสำคัญ

ริชาร์ด (Richards. 1998:6) กล่าวว่า การแบ่งระดับความสามารถในการพูดประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. บุคลิกภาพ (Personality) การนำเสนอ (Presentation) ลีลาท่าทางทั่วไป (General style)
2. เสียงฟังที่ได้ยิน (Audibility) ความสามารถในการเปล่งเสียง เสียง สูง ต่ำ (Project)
3. ความเร็ว (Speed) และความชัดเจน (Clarity) ของเสียง การใช้คำศัพท์ (Diction)
4. ความสามารถในการสร้าง หรือ ความเหมาะสมกลมกลืนในการสื่อสาร (Rapport)

1.1.4 กิจกรรมในการสอนทักษะการพูด

สกอตต์ (Scott. 1981 : 70) ได้เสนอขั้นตอนการสอนและกิจกรรมไว้ดังนี้

1. ช้้นบอกวัตถุประสงค์ ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน

2. **ชั้นเสนอเนื้อหา** การเสนอเนื้อหาควรที่จะอยู่ในบริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกต ลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความ รับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไร สิ่งที่พูด สถานที่พูด และเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. **ชั้นการฝึกและการถ่ายโอน** การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหาอาจจะฝึกพูด พร้อมกันหรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟังได้ยินได้ฟังสำนวนภาษาหลายๆแบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษา ใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระได้ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

ฟินอคเชียโร และ บรัมฟิต (Finocchiaro and Brumfit. 1983 : 141) ได้เสนอกิจกรรมต่างๆ ในการ สอนทักษะการพูด ซึ่งผู้สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับดังนี้

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถาม หรือตอบคำถามของเพื่อนนักเรียนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบ การณ์ต่างๆ
4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่างๆของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ
6. ให้อ่านเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆกันไป เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้เล่นเกมต่างๆ ทางภาษา
9. ให้ได้วาทะ อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมติ

จากแนวคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ควรฝึกทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษ โดยที่ให้นักเรียนใช้ภาษาในการสนทนา หรือ ตามสถานการณ์ตัวอย่าง จะทำให้นักเรียนพัฒนาได้อย่างรวดเร็วและมี ประสิทธิภาพ

1.2 งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ

1.2.1 งานวิจัยในประเทศ

กุลชาติ โยสีดา (2529) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง-พูดเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ และวิธีการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียน คณิต-วิทย์ ที่กำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ (อ 616) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนสีคิ้ว "สวสีผดุงวิทยา" อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน กลุ่มทดลองสอนโดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ กลุ่มควบคุมสอนโดยวิธีการสอนแบบคู่มือครู ผลการศึกษา

พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบบทบาทสมมติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

รจนา ชัยมีเชียว (2530) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจต่อวิธีการพูดของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ปีการศึกษา 2529 วิธีการสอน ใช้การอภิปรายกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ และการสอนตามคู่มือครู เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการพูด แบบประเมินการพูด แบบสอบถามวัดความสนใจต่อวิธีการสอนการพูด ผลจากการศึกษา พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการอภิปรายกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ และการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีความสนใจต่อวิธีการสอนการพูดแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติ

จุฑารัตน์ ธาณี (2534) ได้ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสาร และความเข้าใจในวัฒนธรรมของภาษาโดยใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ และการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกันทรารมณ อำเภอกันทรารมณจังหวัดศรีสะเกษ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ได้มาโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง กลุ่มควบคุม 1 ห้อง ห้องละ 30 คน กลุ่มทดลองสอนโดยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ กลุ่มควบคุมสอนโดยวิธีการสอนแบบคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบบทบาทสมมติ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะ การฟัง-พูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนเทคนิคบทบาทสมมติ มีความเข้าใจในวัฒนธรรมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ .01

1.2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

อัล ซาดัส และ อะฟีฟี (Al-Saadat, and Afifi. 1997 : 43) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกับนักเรียนชาวซาอุดีอาระเบียที่กลัวการสื่อสารกับบิดา เนื่องจากในประเทศซาอุดีอาระเบีย บิดาจะเป็น ผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในบ้าน ภรรยาและลูกต้องปฏิบัติตามคำสั่งของบิดา และผู้ที่มีอายุมากกว่าจะมีอำนาจเหนือ ผู้ที่มีอายุน้อยกว่า ซึ่งนักเรียนจะถูกจำกัดการแสดงความคิดเห็น ทำให้นักเรียนไม่กล้าแสดงความคิดเห็น เก็บกด ทำให้การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่เป็นที่น่าพอใจ และทักษะการสื่อสารของนักเรียนก็ยังไม่ได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น อัล ซาดัสพยายามใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว โดนเน้นให้ ครูผู้สอนช่วยนักเรียนให้มีส่วนร่วมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนเกิดความต้องการในการสื่อสาร กระตุ้นความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษในเหตุการณ์ที่ไม่ได้มีการเตรียมตัวล่วงหน้า และกิจกรรมบทบาทสมมติช่วยให้นักเรียน มีความมั่นใจในตนเองในการเรียนวิชาอื่นๆเพิ่มขึ้น เนื่องจากนักเรียนรู้ว่าตนเองมีความเข้าใจและได้รับการเข้าใจ จากบุคคลอื่น นอกจากนี้กิจกรรมบทบาทสมมติช่วยสร้างความมั่นใจให้กับนักเรียนในสถานการณ์จริงในอนาคต เมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนคุ้นเคยกับการแก้ปัญหาด้วยตนเองด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติมาแล้ว

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยข้างต้นทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญในการใช้ทักษะการพูด ภาษาอังกฤษว่ามีองค์ประกอบมากมายมิได้ขึ้นอยู่กับตัวนักเรียนเพียงอย่างเดียว ปัจจัยนั้นๆต้องเริ่มจากตัว ผู้เรียนที่บ้าน ที่โรงเรียน และลักษณะกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้ใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง

1.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษ

1.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษ

ชูมานน์ Schumann. 1978: 164) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สอง พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สองนั้น มีอยู่ 9 ประการคือ

1. องค์ประกอบด้านสังคม [Social Factors]
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก [Affective Factors]
3. องค์ประกอบด้านบุคลิกภาพ [Personality Factors]
4. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา [Cognitive Factors]
5. องค์ประกอบด้านร่างกาย [Biological Factors]
6. องค์ประกอบด้านความถนัด [Aptitude Factors]
7. องค์ประกอบด้านบุคคล [Personal Factors]
8. องค์ประกอบด้านเนื้อหาที่ให้ [Input Factors]
9. องค์ประกอบด้านการสอน [Instructional Factors]

จากการศึกษาค้นคว้าของการ์ตเนอร์และแลมเบิร์ต (ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์. 2539 : 46 – 50 อ้างอิงมาจาก การ์ตเนอร์และแลมเบิร์ต 1972 : 1 – 136 : 1 – 176) ได้แบ่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศและภาษาที่สอง ว่ามีดังนี้

1. เจตคติ (Attitude), เช่น เจตคติต่อครูผู้สอน เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับการพัฒนาจากสภาพแวดล้อมทางบ้าน (Home Environment) อันได้แก่ การได้รับการส่งเสริม และสนับสนุนภายในครอบครัว การได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic Advantage) การสนับสนุนทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อน และเมื่ออยู่ในห้องเรียน ตัวครูและวิธีการสอนของครูจะมีบทบาทสำคัญ (Important Role) ในการก่อให้เกิดเจตคติต่างๆในตัวนักเรียน ถ้าครูมีทักษะการสอนภาษาที่เก่ง และสามารถกระตุ้นเด็กให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยให้เด็กเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน (Positive Attitude) (Gardner. 1985 : 7 – 8)

2. แรงจูงใจ (Motivation) แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation) แรงจูงใจประเภทนี้เป็นแรงจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของตนที่จะนำภาษานั้น ไปใช้ประโยชน์ในการหางานที่ดีทำได้ รับค่าตอบแทนสูง หรือ มุ่งหวังเพื่อให้จบหลักสูตร หรือ เพื่อให้อ่านเอกสาร ตำราในการศึกษาระดับที่สูงขึ้น และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation) เป็นการจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ได้สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของผู้เรียน ที่จะทำตนให้เหมือนผู้เป็นเจ้าของภาษา ซึ่งผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่ มีความปรารถนาที่จะสมาคมติดต่อกับชุมชนเจ้าของภาษา (Gardner and Lambert. 1972 : 114 – 115)

3. ความถนัดทางภาษา (Language Aptitude) ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มาแต่กำเนิด การฝึกฝนทางภาษา (Language Training) ไม่มีอิทธิพลต่อความถนัดทางภาษา (Gardner. 1985 : 24)

4. การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา การส่งเสริมของบิดามารดาจะก่อให้เกิดความชื่นชอบของ บุตรหลาน ถึงแม้ว่า การส่งเสริมของบิดามารดาของนักเรียนไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน แต่ก็ยังเกี่ยวข้องกับความซาบซึ้ง (Appreciate) และยินดีที่จะศึกษาด้านภาษาสืบไป ดังนั้นบิดามารดาจึงถือว่า มีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคมตัวหนึ่ง ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (Gardner. 1985 : 120 - 123)

5. ฐานะทางเศรษฐกิจ คนที่มีข้อได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic Advantage) หรือ คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Gardner. 1985 : 52) เด็กที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำตลอดจนเด็กที่ไม่ได้รับการส่งเสริมด้านการเงิน จากบิดามารดา มักจะเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ รวมถึงการมีผลการเรียนภาษาต่างประเทศต่ำด้วย (Gardner and Lambert. 1972 : 114)

6. ระดับสติปัญญา โดยทั่วไปแล้วสติปัญญาจะมีผลเพียงเล็กน้อยหรือแทบจะไม่มีผลในการเรียน ภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สอง ที่เน้นการฟังและการสื่อสาร (Gardner and Lambert. 1972 : 36 – 37)

7.นิสัยในการเรียน การมีนิสัยในการเรียนที่ดี (Good Study Habits) จะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ ทำงานร่วมกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Gardner and Lambert. 1972 : 126)

8. เพศ การวิจัยกับนักเรียนในรัฐลุยเซียนา รัฐเมน และรัฐคอนเนคติกัต ในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง พบว่า เด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชาย ในเรื่อง · เจตคติ และ พัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยเด็กหญิงจะมีพัฒนาการเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ ในรัฐเมน ยังพบว่า เด็กผู้หญิงยังมีเจตคติทางบวกต่อครูผู้สอนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองด้วย (Gardner and Lambert. 1972 : 43)

9. ความรู้เดิม เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากการ ทำการศึกษาถึงผลของความรู้เดิมกับนักเรียนมัธยมปลาย ในเมืองมินิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ที่เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งใช้ผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา เป็นตัวแปร หนึ่งเพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ ในการทำ Correlation Matrix ผลการวิจัยพบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยวิชา ภาษาอังกฤษในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ได้เข้าไปอยู่ในปัจจัยตัวที่ 1 เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปัจจุบัน (Gardner and Lambert. 1972 : 121 – 130)

10. เวลาที่ใช้ในการเรียน เวลาที่ใช้เรียนในแต่ละหลักสูตรเป็นตัวแปรหนึ่ง ที่มีความสำคัญมากในการ เรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ถ้าผู้เรียนใช้เวลาในการเรียนมาก โอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนก็มากขึ้น (Gardner and Lambert. 1972 : 9) นอกจากนี้แล้ว ถ้าในชั่วโมงเรียนเด็กนักเรียนสามารถตั้งใจ ไม่ปล่อย จิตใจให้ล่องลอยไปที่อื่น มีความสนใจในการทำบ้าน หรือ งานที่ได้รับมอบหมายได้เป็นระยะเวลานาน ไม่ มัวฝันเพื่องในขณะเรียน จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้ในการเรียนมากยิ่งขึ้น

11. คุณภาพการสอน การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดี ตลอดจนช่วยสร้างการจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย (Gardner and Lambert.1972: 1)

12. โอกาสในการเรียนรู้ โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ โอกาสดังกล่าว คือ การได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลอง เช่น การเดินทางไปต่างประเทศ ซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ดังนั้นการได้พูดคุย พบปะสนทนากับชาวต่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ การได้รับการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เช่น การได้ดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ ตลอดจนเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน โอกาสเหล่านี้ จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น (Gardner and Lambert. 1972: 9)

สเติร์น(Stern.1984:332-341)ได้ศึกษาค้นคว้าและแบ่งองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ออกเป็น 5 องค์ประกอบดังนี้

1. องค์ประกอบในด้านสังคม ประกอบด้วย
 - 1.1 องค์ประกอบทางสังคมด้านภาษาศาสตร์ของผู้เรียน กับองค์ประกอบในด้านภาษาศาสตร์ของภาษาที่ผู้เรียน เรียนใหม่
 - 1.2 องค์ประกอบในด้านวัฒนธรรมของภาษาที่ผู้เรียนจะเรียนใหม่ กับ องค์ประกอบในด้านวัฒนธรรมของภาษาเดิมของผู้เรียน
 - 1.3 องค์ประกอบในด้านเศรษฐกิจของผู้เรียน
2. องค์ประกอบในด้านที่เกี่ยวกับผู้เรียน ประกอบด้วย
 - 2.1 อายุ และเพศของผู้เรียน
 - 2.2 สติปัญญาของผู้เรียน
 - 2.3 ความรู้สึกของผู้เรียน
 - 2.4 องค์ประกอบด้านบุคลิกภาพของผู้เรียน
3. องค์ประกอบด้านเงื่อนไขการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งออกเป็น
 - 3.1 ผู้เรียนภาษาต่างประเทศในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ
 - 3.2 ผู้เรียนภาษาต่างประเทศในฐานะที่เป็นภาษาที่สอง

เงื่อนไขในการเรียนภาษาต่างประเทศทั้ง 2 กรณี จะไม่เหมือนกัน ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ จะไม่ค่อยได้มีโอกาสใช้ภาษาเหล่านี้ ไม่มีโอกาสที่จะนำไปใช้ในสังคม หรือสภาพแวดล้อมที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ ในขณะที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศในฐานะที่เป็นภาษาที่สองจะมีโอกาสมากกว่า

4. องค์ประกอบในด้านการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่ง วิธีการเรียนของผู้เรียน พฤติกรรมการเรียนทั้งในชั้นและนอกชั้นเรียน ว่าผู้เรียนมีทัศนคติต่อภาษาที่เรียน หรือมีความสนใจที่จะเรียน

5. องค์ประกอบที่เกี่ยวกับผลที่ได้รับจากการเรียน ในการเรียนภาษาต่างประเทศครั้งแรก ทุกคนมีความสนใจที่จะเรียนแต่หลังจากเรียน 1 ปีผ่านไปหรือมากกว่า ในการเรียนภาษาต่างประเทศจะมีองค์ประกอบอื่นที่ทำให้ผู้เรียนไม่สนใจ เช่น การไม่ได้รับความรู้ในสิ่งที่เรียนมากพอ การประสบความสำเร็จในการเรียนภาษานั้น แต่การประสบความสำเร็จก็ไม่ได้เป็นเครื่องยืนยันว่าผู้เรียนจะประสบความสำเร็จตลอดไป ทั้งนี้ เพราะยังมีสิ่งแทรกซ้อนอื่นๆอีก เช่น การที่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อครูผู้สอน

จัดระบบการศึกษาในกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ กระทรวงศึกษาธิการ (2539 : 14)

จากจุดประสงค์การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 , 5 และ 6 ได้กล่าวถึงจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้ว่า

1. เพื่อให้สื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างถูกต้องชัดเจนและเหมาะสมกับระดับภาษาที่เรียน
2. เพื่อให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานในการเรียนระดับที่สูงขึ้นมีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์การใช้ภาษา
3. เพื่อให้พูด ฟัง และสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ อ่านออกเสียง และอ่านจับใจความได้
4. เพื่อให้สื่อสารเขียนเป็นภาษาอังกฤษด้วยการเขียนข้อความและคำพูดต่างๆได้ โดยใช้อักษรตัวพิมพ์และอักษรตัวเขียน สะกดถูกต้อง ใช้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง
5. เพื่อให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยใช้สื่อประเภทต่างๆทั้งสื่อพิมพ์ พจนานุกรม และสื่ออื่นๆ เป็นเครื่องมือ
6. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมในบริบทภาษาที่สื่อสาร
7. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษและมีนิสัยรักการอ่าน

กระทรวงศึกษาธิการ (2544) หลักสูตรขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 มาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดเห็นและความคิดรวบยอดในเรื่องต่างๆได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและมีสุนทรียภาพ

จากข้อมูล สรุปได้ว่า การใช้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและมีบทบาทอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ในจุดประสงค์การเรียนรู้ จึงมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักของเจ้าของภาษา

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปร

2.1 นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ

แคร็รอล (สุจินณา คณิศวรานันท์. 2539 : 13 ; อ้างอิงมาจาก Carroll. 1963 : unpage) เสนอว่าผู้เรียนที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศได้นั้นต้องสร้างลักษณะนิสัยดังต่อไปนี้

1. ต้องรู้จักปรับตนเองทั้งในด้านยุทธวิธีการเรียนและทัศนคติที่มีต่อภาษาที่ตนเรียน เช่น เมื่อทราบว่าภาษาที่ตนเรียนนั้นยากและน่าเบื่อ จะต้องยอมรับความจริงข้อนี้ และจะต้องคิดให้ตก ในที่สุดสภาพเช่นนี้ก็จะผ่านพ้นไป
2. ต้องรู้ว่าการสร้างนิสัยในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญกล่าวคือ ในการเรียนภาษานั้นผู้เรียนจะต้องพยายามฝึก
3. ต้องพยายามเปลี่ยนความรู้ที่รับเข้ามาให้กลายเป็นความรู้ขั้นนำไปใช้
4. ต้องรู้จักใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่มีการติดต่อสื่อสารจริง

5. ต้องมีความอยากรู้อยากเห็น หาโอกาสเรียนรู้ภาษาเสมอ รู้จักหาโอกาสทำความเข้าใจ คำสำนวน ไวยากรณ์ รู้จักใช้เวลาทำกิจกรรมนอกชั้นเรียน เช่น ดูหนัง อ่านหนังสือ อ่านวารสาร พูดคุยกับชาวต่างประเทศโดยไม่กลัวผิด

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แมดดอกซ์ (Maddox. 1963 : 9) ได้ศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลเท่านั้น ยังขึ้นอยู่กับวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย นอกจากนี้ยังพบว่านิสิตที่มีสติปัญญาสูงหลายคนสอบตกหรือทำคะแนนได้น้อยกว่าผู้ที่มีสติปัญญาปานกลางหรือต่ำ ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละคนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางชีวปัญญาประมาณร้อยละ 50 - 60 ประสิทธิภาพและนิสัยทางการเรียนที่ดีประมาณร้อยละ 30 - 40 และขึ้นอยู่กับโอกาสและสิ่งแวดล้อมประมาณร้อยละ 10 - 15

ลิงเกรน- (Lingren. 1969 : 49 - 51) สัมภาษณ์พบว่า เหตุผลที่นิสิตประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น ขึ้นอยู่กับการมีนิสัยทางการเรียนที่ดีร้อยละ 35 มีความสนใจในการเรียนร้อยละ 25 เขว่นปัญญาร้อยละ 15

กู๊ด (Good. 1973 : 7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ว่าหมายถึงความสำเร็จ ความคล่องแคล่ว ความชำนาญ ในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic achievement) หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากครูผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่างรวมกัน

ไพศาล หวังพานิช (2511 : 137) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง . คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน พฤติกรรม รวมทั้งประสบการณ์ที่เกิดจากการเรียนรู้ โดยอาศัยการฝึกอบรบหรือการสอน

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

งานวิจัยต่างประเทศ

ฮัสต์เพธ (Hudspeth. 1992 : 3514 - A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสอนของครูกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนในวิทยาลัยชุมชนในรัฐมอนทานา จำนวน 3 แห่ง และ ในรัฐวอชิงตัน จำนวน 1 แห่ง รวมทั้งศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษาเพศ และการเข้าศึกษาในวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า อายุ เกรดเฉลี่ยในการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและการเข้าศึกษาในวิทยาลัยมีผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

งานวิจัยในประเทศ

นภาพร เมษรักษ์วานิช (2514 : 65-66) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียน ทักษะคิดทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนก

วิทยาศาสตร์จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างน้อยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ฉวีวรรณ หลิมวัฒนา (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างองค์ประกอบด้านภูมิหลัง ด้านสภาพแวดล้อมทางบ้านและด้านการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2531 จำนวน 391 คน ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในคณะวิทยาศาสตร์ที่เป็นอิทธิพลทางตรงเชิงนิมานคือ เวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มส่งผลสูงสุด รองลงมาคือ ความต้องการในการสอบคัดเลือกใหม่ ความรู้เดิม นิสัยในการเรียน และความสัมพันธ์ในครอบครัว ตามลำดับ

สุรางค์ เนียมฉาย (2532 : 34) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียนเพื่อรอบรู้ตามระดับความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน เมื่อได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียนเพื่อรอบรู้ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ศรีสุภาญจน์ บินทาประสิทธิ์ (2540 : 69) ศึกษาผลของการใช้สัญญาณการเรียนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาลโดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาพยาบาลปี 1 วิทยาลัยพยาบาลตำรวจ จำนวน 70 คน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาลกลุ่มที่เรียนโดยวิธีสอนปกติหลังการสอนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้สัญญาณการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษาพยาบาลกลุ่มที่เรียนโดยใช้สัญญาณการเรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองหลังสอนสูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยในข้างต้น สรุปได้ว่า ปัจจัยที่จะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีนั้น มิได้มีองค์ประกอบเพียงอย่างเดียว แต่มีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่หลายองค์ประกอบ เช่น พื้นฐานทางครอบครัว ความสัมพันธ์ในครอบครัว นิสัยในการเรียน การวางแผนในอนาคต ทักษะชีวิตที่มีต่อตนเอง ฯลฯ ก็ส่งผลต่อการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

2.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง

2.3.1 ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเอง

ในเรื่องเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเอง มีผู้ให้ความหมายไว้หลายทัศนะซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกมาเสนอ ดังต่อไปนี้

ลัดดา สุวรรณรัตน์ (2512 : 7) ได้สรุปความหมายความเชื่อมั่นในตนเองจาก Encyclopdia of child Care and Guidance ไว้ว่า ความมั่นใจในตนเองไม่มีผู้ใดจะให้เด็กได้โดยตรง แต่สามารถจัดบรรยากาศและโอกาสที่จะพัฒนา ความมั่นใจของเด็กให้สูงขึ้นได้ โดยการให้ความช่วยเหลือ และการให้คำปรึกษาที่ถูกต้องหลักเกณฑ์ ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้พัฒนาอย่างอิสระ และมีความรู้สึกว่าเขามีความสามารถที่จะจัดการกับปัญหาในชีวิตประจำวันได้ นอกจากความมั่นใจในตนเองยังเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของเด็กประสบผลสำเร็จอย่างน่าพึงพอใจ การได้รับความรักจากบิดา มารดา ครูอาจารย์ เพื่อนๆ และคนอื่นๆ หรือรู้สึกว่าตัวของเขาเองเป็นที่ปรารถนาของคนอื่น มีความรู้สึกว่าเขาเองมีความสามารถในการกระทำสิ่งต่างๆได้ด้วยตัวเอง

สมิท (สัมพันธ์ บุญเกิด 2522 : 23; อ้างอิงมาจาก Smith 1961 : 185) ได้ให้ความหมายของความเชื่อมั่นในตนเองว่า หมายถึง ความพึงพอใจในตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง หรือการยอมรับตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเองจะมีในบุคคลใด มากน้อยเพียงใดนั้น สามารถพิจารณาได้จากความขัดแย้งระหว่างตนตามอัตภาพกับตนตามปณิธาน ถ้าความขัดแย้งเกิดขึ้นมากจะเป็นเหตุให้คนรู้สึกว่ามีค่า ไม่เหมาะสมและไม่พึงพอใจในตนเอง อันหมายถึง ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งทำให้เกิดความวิตกกังวล ขาดความอบอุ่น และชอบพึ่งคนอื่น

ทัศนิตา ระเบียบดี (2529 : 5) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นลักษณะพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกด้วยการกระทำและคำพูดที่เหมาะสม ซึ่งเป็นลักษณะต่างๆ คือ ความกล้าแสดงออกการไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไร้เหตุผล ความคิดสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ ความรับผิดชอบในการร่วมมือกับผู้อื่นในการทำงาน ความเพียรพยายามสู่เป้าหมายและความสามารถในการแก้ปัญหา

อัจฉรา เนตรล้อมวงศ์ (2531 : 14) ได้กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึง ลักษณะพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกด้วยการกระทำและคำพูดที่เหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน ซึ่งมีลักษณะต่างๆ 5 ลักษณะคือ

1. การกล้าแสดงออก ได้แก่ การกล้าแสดงความสามารถของตนเอง กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าซักถามข้อสงสัย กล้าคัดค้านเมื่อถึงคราวจำเป็น
2. การพึ่งตนเอง ได้แก่ การแก้ปัญหาด้วยความสามารถของตนเอง การทำงานประสบผลสำเร็จ การมีความเพียรพยายาม
3. การเป็นตัวของตัวเอง ได้แก่ การมีเหตุผลไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยปราศจากการไตร่ตรอง การตัดสินใจด้วยตนเอง
4. การมีความรับผิดชอบได้แก่ การปฏิบัติหน้าที่ในความรับผิดชอบได้ครบถ้วน กล้ารับเมื่อกระทำผิด
5. การมีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การมีมนุษยสัมพันธ์ กับคนอื่น การรู้จักช่วยเหลือ และร่วมมือกับหมู่คณะ การยอมรับสถานการณ์ใหม่ๆ

กรมวิชาการ (2537 : 1) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นคุณลักษณะที่สำคัญยิ่งที่จะช่วยให้คนเราสามารถทำสิ่งต่างๆ ประสบความสำเร็จ ช่วยให้คนเรามีความเป็นตัวของตัวเอง กล้าคิด กล้าแสดงออก ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม ทำสิ่งต่างๆ ด้วยความมั่นใจ ยอมรับผลที่เกิดขึ้นด้วยความพอใจและภาคภูมิใจ สามารถเผชิญเหตุการณ์ต่างๆ และแก้ปัญหาด้วยความรู้สึกที่มั่นคง อันเป็นคุณลักษณะของผู้มีสุขภาพจิตดี มีความสุขในการดำรงชีวิต

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองหมายถึง บุคลิกภาพของบุคคลที่แสดงออกด้วยความเป็นตัวของตัวเอง มีความกล้าหาญ มีจิตใจแน่วแน่ มั่นคง ต่อการกระทำของตนเอง ว่า การตัดสินใจ การกระทำนั้นถูกต้อง รวมไปถึงการที่กล้าเผชิญกับปัญหา อุปสรรค และหาทางแก้ปัญหาต่างๆ ให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี จากการตัดสินใจด้วยตนเอง และความมั่นใจในตนเองนั้นมีลักษณะแตกต่างกันออกไป ดังนี้

1. ความมั่นใจในตนเองทางความคิด
2. ความมั่นใจในตนเองทางการพูด

3. ความมั่นใจในตนเองทางการกระทำ (ปฏิบัติ)

2.3.2 ความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง

ได้มีผู้ให้ความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเองไว้หลายทัศนะ คือ

มาสโลว์(Maslow. 1954 : 411) ได้กล่าวว่า คนทุกคนในสังคมมีความปรารถนาที่จะได้รับความสำเร็จ ความภาคภูมิใจในตนเอง และต้องการให้คนอื่นยอมรับนับถือ ในความสำเร็จของตนด้วย ถ้าความต้องการนี้ได้รับการตอบสนองจนพอใจจะทำให้บุคคลนั้นมีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าตนมีค่า มีความสามารถ และมีประโยชน์ต่อสังคม แต่ถ้าความต้องการนี้ถูกขัดขวางจะทำให้เกิดความรู้สึกว่ามีปมด้อย หรือเสียความภาคภูมิใจในตนเองได้

สวนา พรพัฒน์กุล (2520 : 17) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความเชื่อมั่นในตนเองตอนหนึ่งว่า ปัจจัยที่จะช่วยส่งเสริมความสำนึกในหน้าที่พลเมืองหรือความสำนึกในทางการเมืองอีกประการหนึ่งคือ ความเชื่อมั่นในตนเองซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงว่าบุคคลเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและมีความหมายต่อสังคม ถ้าทุกคนมีความเชื่อมั่นในตนเองแล้วก็จะไม่เฉยเมยต่อภาวะการณ์ต่างๆ ในสังคมของตนจะไม่ยอมอดทนต่อภาวะกดดันทางการเมืองและ ถ้าเข้าไปมีส่วนร่วมตามสิทธิและหน้าที่ที่ถูกต้อง ดังนั้นความเชื่อมั่นในตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ทุกคนกล้าแสดงออกซึ่งความคิดเห็นต่อทุกๆ สิ่งที่เกี่ยวข้องชีวิตและความอยู่รอดของสังคม

แจ่มจันทร์ เกียรติกุล (2531 : 26) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเองนั้นมีความสำคัญต่อเด็กมาก เพราะเป็นพื้นฐานของการเป็นผู้นำ เป็นพื้นฐานสำคัญส่วนหนึ่ง ที่ช่วยให้เด็กสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

อารี เกษมรติ (2533 : 26) กล่าวว่า ความเชื่อมั่นในตนเองจะส่งผลให้เด็กกล้าคิดและกล้าทำในสิ่งต่างๆ ด้วยความมั่นใจและสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ต่างๆ ได้

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองเป็นบุคลิกภาพที่ควรสร้างให้มีในตัวบุคคล เพราะมีความสำคัญเป็นอย่างมากในสังคมปัจจุบัน โดยการปลูกฝัง ส่งเสริมให้เด็กมีบุคลิกภาพที่เป็นตัวของตัวเอง ภูมิใจในตนเองในทุกด้าน กล้าคิด กล้าตัดสินใจด้วยตนเอง เพื่อที่จะกล้าเผชิญปัญหา และแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง

2.3.3 ลักษณะของความเชื่อมั่นในตนเอง

มาสโลว์ (Maslow) เห็นว่าความเชื่อมั่นในตนเองของบุคคลนั้น เกิดจากความรู้สึกนึกคิด และการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง ถ้าบุคคลได้รับรู้ว่า ประสบการณ์ที่เขาได้รับนั้นทำให้เขามีค่า มีความสำคัญเป็นที่ยอมรับของคนอื่น และคนอื่นมีความรู้สึกที่ดีต่อเขา บุคคลนั้นก็จะมีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนในทางที่ดี และความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในทางที่ดีนี้จะเป็นตัวกำหนดให้เขาแสดงลักษณะและพฤติกรรมที่เรียกได้ว่าเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง (ประดิษฐ์ อุประมัย 2526 : 37 – 38)

ซูซีฟ อ่อนโคกสูง (2516 : 25 – 28) ได้สรุปพฤติกรรมของเด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองไว้ดังนี้

1. กล้าในการคิด การพูด การกระทำ
2. ใจค่อมั่นคง ไม่เชื่อคนง่าย และมีเหตุผล
3. รอบคอบ มีแบบแผน
4. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ชอบทำสิ่งแปลกๆ ใหม่ ๆ

5. กล้าเสี่ยง (กล้าได้กล้าเสีย)
6. ชอบแสดงตัว
7. ไม่วิตกกังวลจนเกินไป
8. เป็นผู้นำ
9. รักความยุติธรรม
10. ชอบช่วยเหลือผู้อื่น
11. ชอบอิสระ ไม่โอ้อวด
12. ตั้งจุดมุ่งหมายไว้สูง และคิดว่าจะกระทำสำเร็จ
13. มีความเกรงใจและเห็นใจผู้อื่น

เลขา ปิยะธัญญะ (2524 : 237 – 279) ได้กล่าวถึง ความนึกคิดเกี่ยวกับตนทั้งในแง่บวกและแง่ลบว่า เป็นความคิดพื้นฐานหรือความเชื่อเบื้องต้นที่จะทำให้บุคคลมีหรือขาดความเชื่อมั่นในตนเอง บุคคลที่มีความภาคภูมิใจในตนเอง เชื่อว่าตนมีความสามารถมีคุณค่า มีความสำคัญ ยอมรับและพอใจในความเป็นตัวของตัวเองแล้ว ย่อมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้เกิดขึ้นได้และอยู่ในระดับที่สูงกว่าบุคคลที่ขาดความภาคภูมิใจ ไม่แน่ใจในความสามารรถและความมีค่าของตน ดังนั้นเด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง จึงหมายถึงเด็กที่มีความรู้สึกนึกคิดที่ดีต่อตนเอง

ศรีสุตา คัมภีร์ภัทร (2534 : 29) กล่าวว่า เด็กที่มีค่าเชื่อมั่นในตนเองจะเป็นผู้ที่กล้าคิด กล้าพูด กล้ากระทำ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ชอบอิสระ จิตใจมั่นคง กล้าเผชิญความจริงรวมทั้งมองโลกในแง่ดี มีความรับผิดชอบและปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดี

จากเอกสารดังกล่าว จึงเห็นได้ว่า บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง จะเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพเป็นตัวของตัวเองในทุกๆด้าน กล้าคิด กล้าพูด กล้าปฏิบัติ กล้าเผชิญกับปัญหา ที่สำคัญมีความรู้สึกในคุณค่าของตนเอง และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

2.3.4 ปัจจัยในการส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเอง

ความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก บุคคลผู้เป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กคือ พ่อ แม่ ครู และบุคคลที่เด็กรู้จักซึ่งบุคคลเหล่านี้เป็นผู้มีส่วนในการสร้างประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม ให้กับเด็กเป็นอย่างมาก ดังนั้นสิ่งแวดล้อมทางบ้าน สิ่งแวดล้อมทางโรงเรียน และสิ่งแวดล้อมทางสังคมจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเอง ของเด็ก ได้เป็นอย่างดี (สุโขทัยธรรมมาธิราช 2524 : 38 – 40)

แจ่มจันทร์ เกียรติกุล (2530 : 23 – 24) ได้กล่าวว่า ในการส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองให้กับเด็ก นั้นนอกจากสถาบันครอบครัวแล้วสถาบันทางการศึกษายังเป็นอีกสถาบันหนึ่งที่มีส่วนในการส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองให้กับเด็ก ครูจึงสร้างบรรยากาศที่ช่วยให้เด็กรู้สึกอบอุ่นด้วยการแสดงความเป็นมิตรกับเด็ก พูดกับเด็กอย่างเป็นกันเอง อดทนที่จะฟังเขาพูดอย่างตั้งใจ เปิดโอกาสให้เด็กแสดงออกอย่างเต็มที่ และ ยอมรับในความสามารถที่เด็กมีอยู่ต่างกัน โดยไม่เปรียบเทียบความสามารถของเด็กกับคนที่มีความสามารถเหนือกว่า แต่ควรยกย่องหรือชี้ให้เด็กแต่ละคนเห็นว่า ทุกคนต่างก็มีความสามารถพิเศษเฉพาะแตกต่างกัน ควรแสดงความสามารถของตนให้เต็มที่

ศรีสุตา คัมภีร์ภัทร (2534 : 33) ได้กล่าวว่า ในการส่งเสริมความเชื่อมั่น สถาบันครอบครัวมีบทบาทสำคัญในการเลี้ยงดูให้ความรักและความอบอุ่น รวมทั้งให้โอกาสเด็กกระทำการต่างๆ สถาบันการศึกษาเป็นอีกสถาบันหนึ่งซึ่งมีส่วนสำคัญในการจัดบรรยากาศและกิจกรรมต่างๆ ให้เด็กฝึกฝนให้ความรักและความอบอุ่น ความเป็นกันเองและให้ความเป็นมิตร รวมทั้งเปิดโอกาสให้เด็กแสดงออกอย่างเต็มที่ ยอมรับในความสามารถของเด็กแต่ละคนโดยไม่เปรียบเทียบกับเด็กคนอื่น

สุทธาภา โชติประดิษฐ์ (2537 : 10) ได้กล่าวว่า ปัจจัยในการส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเอง ได้แก่ กิจกรรมให้เด็กได้คิดได้แสดงออก ได้ตัดสินใจ มีความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้สำเร็จตามต้องการ มีความรับผิดชอบและปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดี โดยครูเป็นผู้ให้เด็กได้มีโอกาสเลือกทำกิจกรรมอย่างอิสระด้วยตนเอง

วาสนา เจริญสอน (2537 : 23) ได้กล่าวว่า ในการส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองให้แก่เด็กปฐมวัย นอกจากสถาบันครอบครัวจะมีบทบาทสำคัญในการเลี้ยงดูให้ความรักและความอบอุ่น รวมทั้งให้โอกาสเด็กกระทำการต่างๆ แล้วสถาบันการศึกษาเป็นอีกสถาบันหนึ่งซึ่งมีส่วนสำคัญในการจัดบรรยากาศและกิจกรรมต่างๆ ให้เด็กพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของเด็ก โดยให้ความรัก ความอบอุ่น ความเป็นกันเอง และให้ความเป็นมิตร รวมทั้งเปิดโอกาสให้เด็กแสดงออกอย่างเต็มที่ ยอมรับความสามารถของเด็กแต่ละคนโดยไม่เปรียบเทียบกับเด็กคนอื่น

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีส่วนต่อความเชื่อมั่นในตนเองมีอยู่มาก ตัวอย่างเช่น ครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู สิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวันของตนเอง และบิดา-มารดา การยอมรับจากสังคม

2.3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นในตนเอง

งานวิจัยในต่างประเทศ

ชอร์แบน (Shoban. 1950 : 148) ศึกษาพบว่าบิดา มารดา ที่เข้มงวดกับบุตรจะทำให้บุตรขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ขาดความกล้าแสดงความคิดเห็น ไม่กล้าตัดสินใจด้วยตนเอง และจากงานวิจัยของ แรดเก (Radke 1964 : 396) พบว่า บุตรจากครอบครัวที่มีพ่อแม่ยอมรับจะมีลักษณะความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นที่ยอมรับของสังคม ให้ความร่วมมือกับเพื่อนฝูงไว้อย่างดีในใจตนเอง และมีความรับผิดชอบสูง

นอกจากนั้นจากผลงานวิจัยของ โบว์แมน และแมทธิว (ประดินันท์ อุปรนัย. 2524 : 39 ; อ้างอิงมาจาก Bowman and Mathews. 1960) และของแมกซ์ เวลล์ (Maxwell 1960) ได้สรุปผลตรงกันว่า ลักษณะบุคลิกภาพที่สำคัญอย่างหนึ่งสำหรับเด็กที่ประสบความสำเร็จในการเรียนคือ การที่เด็กมีความเชื่อมั่นในตนเอง

เบรคเคนริดจ์ (Breckenridge.1955 : 80 , 247) ได้กล่าวว่า การได้รับการยอมรับจากครอบครัวจะเป็นเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เด็กสามารถพัฒนาความคิดเรื่อง ความภาคภูมิใจในตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเอง จะมีการควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบและสามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วย สามเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองคือ การฝึกฝนเพิ่มเติมเป็นพิเศษอยู่เสมอจนมีทักษะและความสามารถสูง ในที่สุดจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองขึ้น นอกจากนี้ความเชื่อมั่นในตนเองยังขึ้นอยู่กับระดับอายุ ระดับพัฒนาการและกลุ่มที่เด็กร่วมเล่น หรือร่วมทำงานตลอดจนสถานการณ์ต่างๆ ที่

กำลังเผชิญอยู่ เด็กที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง คือเด็กที่ไม่บรรลุนิติภาวะทางอารมณ์ ไม่กระปรี้กระเปร่าในการกระทำสิ่งต่างๆและไม่ยอมต่อสู้กับสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง

ดักเกอร์ (Dugger. 1969 : 1817 A) ศึกษาเรื่องความเป็นผู้นำและไม่เป็นผู้นำ พบว่าผู้นำจะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง และมีบุคลิกภาพแสดงตัวซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสไตรส์ (Stires 1970 : 3511 - A) ที่ว่าผู้นำเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงและยิ่งความเชื่อมั่นในตนเองสูงมากเท่าไร ก็ยิ่งได้รับความศรัทธาจากคนอื่นมากขึ้นเท่านั้น

กัวร์ (Goor. 1974 : 3514 - A) ได้พบว่าเด็กที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สูง มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง จะมีความสามารถในการแก้ปัญหา มีการถกเถียงวิพากษ์วิจารณ์และแสดงความคิดเห็นใหม่ๆ ในการแก้ปัญหาได้ดีกว่าผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ต่ำ

งานวิจัยในประเทศ

ฐีพ อ่อนโคกสูง (2516 : 96- 98) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเองกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 500 คน พบว่า เด็กชายมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าเด็กหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง มีบุคลิกภาพแสดงตัวมากกว่าเด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง มีความวิตกกังวลต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเด็กที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับราชการ มีความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างไปจากเด็กที่มีผู้ปกครองมีอาชีพค้าขายและนอกจากนี้ยังพบว่า ความเชื่อมั่นในตนเองมีความสัมพันธ์เป็นเส้นตรงกับความเป็นผู้นำและความเกรงใจ

นิพนธ์ แจ้งเยี่ยม (2519 : 151 - 53) ได้ศึกษาบุคลิกภาพแสดงตัว ความสามารถในการแสดงออก ความเชื่อมั่นในตนเอง และความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพฯ และจังหวัดอุดรธานี พบว่า คนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวความสามารถในการแสดงออกมากจะมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ส่วนคนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวน้อย (เก็บตัว) จะมีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำและคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง จะมีความภูมิใจในตนเองสูง ส่วนคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ จะมีความภูมิใจในตนเองต่ำ

อุดม ลำอาจค์กุล (2519 : 90) ได้ศึกษาลักษณะความเป็นผู้นำความเคร่งครัด และความเชื่อมั่นในตนเองของวัยรุ่นไทยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 628 คน พบว่า ลักษณะความเป็นผู้นำมีความสัมพันธ์กับความเชื่อมั่นในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อัจฉรา เนตรล้อมวงศ์ (2531 : 47) ได้ศึกษาผลการใช้บทบาทสมมุติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนนทรีวิทยากรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการ ใช้บทบาทสมมุติ มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ความเชื่อมั่นในตนเองนั้น เกิดขึ้นจากหลายองค์ประกอบไม่ว่าจะเป็น การได้รับความรัก ความเอาใจใส่จากคนรอบข้าง การอบรมเลี้ยงดูอย่างมีระบบ โดยใช้ให้เห็นถึงความถูกต้อง การให้เด็กรู้จักคิดด้วยตนเอง การให้การอบรมจากครู อาจารย์ และการให้คำปรึกษาที่มีความยุติธรรมและถูกต้องต่อการตัดสินใจของเด็ก

2.4 ทักษะต่อการพูดภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้ดังนี้ ทัศนคติ หมายถึง ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (พจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ พ.ศ. 2530 : 149) เป็นความคิดเห็น ความรู้สึกเอนเอียงทางจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ภายหลังจากการที่บุคคลได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้น พฤติกรรมเช่นนี้ไม่อาจสามารถวัดได้โดยตรง แต่สามารถสังเกตและวัดได้จากพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกต่อสิ่งนั้น โดยอาจแสดงให้เห็นได้ในลักษณะความเชื่อ ท่าทาง ความคิดเห็น (สมบูรณ์ ชิตพงศ์. 2519 : 14 ส่วน กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 172) ได้ให้ความหมายว่า ทัศนคติ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้และประสบการณ์ แล้วแสดงสภาวะของร่างกายและจิตใจในด้านความพร้อมที่จะเข้าหา เมื่อเกิดความรู้สึกไม่ชอบ เรียกว่า ทัศนคติที่ไม่ดีหรือทัศนคติทางลบ ซึ่งสอดคล้องกับ เธอร์สโตน (Thurstone. 1964 : 49) ที่กล่าวว่าทัศนคติเป็นตัวแทนทางจิตวิทยาอย่างหนึ่งที่สังเกตได้ไม่ง่าย เป็นความโน้มเอียงภายใน แสดงออกให้เห็นได้โดยพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ทัศนคติยังเป็นเรื่องของความชอบ ไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึก และความเชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่งอีกด้วย

นอกจากคำว่า “ทัศนคติ” ยังมีคำอีกคำหนึ่งที่ใช้ควบคู่กันไปคือ คำว่า “แรงจูงใจ” ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของคำทั้งสองไว้ดังนี้

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 234) อธิบายความหมายของทัศนคติว่า หมายถึง ความสนใจ ซึ่งเป็นสภาวะจากแรงผลักดันภายในตัวบุคคล หรือ หมายถึง ความรู้สึกเห็นด้วยหรือเป็นปฏิปักษ์ต่อสิ่งนั้นๆ ส่วนแรงจูงใจ หมายถึง สภาวะที่บุคคลนั้นอาจไม่มีความสนใจ แต่มีแรงผลักดัน ที่เกิดจากภายนอก หรืออาจหมายถึง สิ่งที่ทำให้เกิดความพึงพอใจหรือเต็มใจที่จะใช้ความพยายามต่องานนั้น

แฮนคอค (Hancock. 1972 : 127) ได้กล่าวไว้ว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกไม่ว่าจะเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ ส่วนแรงจูงใจ หมายถึง ความเต็มใจของบุคคลที่จะใช้ความพยายามในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และ บราวน์ (Brown. 1980 : 114) กล่าวว่า แรงจูงใจ เป็นองค์ประกอบหนึ่งของทัศนคติ

จากข้อสรุปที่แต่ละคนได้กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ทั้งทัศนคติและแรงจูงใจ ต่างก็เป็นองค์ประกอบ ที่ทำให้เกิดความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ ที่มีผลต่อการกระทำและความสำเร็จในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับ การ์ดเนอร์ และ แลมเบิร์ต ที่กล่าวไว้ว่า ทัศนคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง และมีความสัมพันธ์ในลักษณะที่เป็นอิสระจากความถนัดและสติปัญญา ทัศนคติจะมีการพัฒนามาตั้งแต่ในครอบครัวของผู้เรียน กล่าวคือ มีการพัฒนามาก่อนที่ผู้เรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน ผู้เรียนจะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษา ถ้ามีเจตคติในทางบวกต่อภาษานั้น และใช้ความพยายามที่จะเรียนภาษา รวมทั้งมีทัศนคติในทางบวกต่อกลุ่มคนที่ใช้ภาษานั้น

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

2.5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

เฮคอนเซน (สมจิตต์ เพิ่มพูน 2533 : 47 ; อ้างอิงจาก Heckhausen. 1967) กล่าวถึง ลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่าการตั้งเป้าหมายในระยะยาวของการทำงาน การคาดการณ์ไกล การวางแผน ระยะยาว การมองผลที่จะส่งไปอนาคต รู้จักอดได้รอได้ ลักษณะมุ่งอนาคตสูงนี้จะปรากฏในผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในทุกๆด้าน

มิเชล และคนอื่นๆ (Mischel and others 1966 : 147 - 153) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับด้านอื่นๆ ของบุคคล เช่น ด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการปรับตัวและด้านเชาว์ปัญญา

มิเชล (Mischel. 1974 : 287) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกล และเล็งเห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่า หรือมากกว่าผลที่จะเกิดในปัจจุบัน จึงดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติ ต่อจากนั้นควบคุมตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นไปตามแผนที่วางไว้ เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต

เซกูรา (Segura. 1975 : 5823 - B) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของแต่ละบุคคลในการมองอนาคต การวางแผนและจัดการเกี่ยวกับอนาคตที่เป็นไปได้ และแลมม รอล์ฟ และกีซีล่า (Lamm, Rolf and Gisela . 1976 : 317) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ทักษะคิดความรู้สึกของแต่ละบุคคลที่มีต่ออนาคต

นาตยา ปิรันธนานนท์ (2526 : 21 - 23) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกโดยมีการคำนึงถึงผลของการกระทำนั้นๆว่าจะส่งผลร้าย หรือ ผลดีแก่ตนเอง และสังคมอย่างไรควรประพฤติหรือปฏิบัติอย่างไร จึงจะทำให้ไม่เกิดผลร้ายทั้งในปัจจุบันและอนาคต

สุรพงษ์ ชูเดช (2534 : 46) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถคาดการณ์ไกลเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตและการบังคับตนเองให้อดได้รอได้หรือเลือกที่จะไม่รับประโยชน์เล็กน้อยในทันที แต่จะรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่หรือสำคัญกว่าที่ตามมาในภายหลัง

สุพล วงสินธ์ (2534 : 31 - 35) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แม้จะเผชิญกับอุปสรรคต่างๆ ก็ไม่ย่อท้อ มีความกระตือรือร้น ที่จะฝ่าฟันอุปสรรคโดยมุ่งที่จะให้เกิดผลสำเร็จในอนาคตยอมรับความลำบากในปัจจุบันเพื่ออนาคตที่ดี

กนกวรรณ ชุ่มใจ (2535 : 27) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง การมองสู่ออนาคตของบุคคลโดยผู้ที่มีอนาคตจะเป็นผู้ที่สามารถคาดการณ์ไกลและตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสมหาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการ เพื่อเป้าหมายที่ต้องการในอนาคต รู้จักการปฏิบัติให้เกิดการอดได้รอได้ และมีความเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต

ลักษณะมุ่งอนาคตนี้ นักจิตวิทยาพบหลักฐานว่าเป็นด้านหนึ่งของพลังงานอีโก้ (Ego - strength) ของบุคคลซึ่งจะเป็นแนวทางให้ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง สามารถระงับหรือชลอการบำบัดความต้องการต่างๆ ของตนได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจจนิก. 2520 : 35) และเป็นด้านหนึ่งของบุคลิภาพที่พัฒนามาจากการเรียนรู้ การศึกษาและกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งจะพัฒนาอย่างช้าๆ ในวัยเด็กบุคคลบางคนจะอาศัยความสามารถของตนและเวลาในปัจจุบันเป็นรากฐานที่จะคาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคตได้ การมุ่งอนาคตจะสัมพันธ์กับความจำเป็นที่จะต้องมีความคิดในการวางแผน ความตั้งใจที่จะกระทำและรายละเอียดบางอย่างที่จะต้องทำ ซึ่งเปลี่ยนไปตามกาลเวลา

2.5.2 งานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคต

งานวิจัยในต่างประเทศ

มิเชล และกิลลิแกน (Mischel and Gilligan. 1964 : 375 - 417) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กวัยรุ่น พบว่า

1. ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะไถ่ถอนและถ้าเด็กประเภทนี้ไถ่ถอน จะต้องใช้เวลาก่อนที่จะกระทำเช่นนั้น
2. การวิจัยอาชญากรวัยรุ่น พบว่า เด็กเหล่านี้มีลักษณะมุ่งปัจจุบัน และไม่ยอมรอคอยรางวัลใหญ่ แต่จะรอรับรางวัลเล็กที่จะได้ทันที นอกจากนั้น เด็กเหล่านี้ยังไม่สามารถชะลอการบำบัดความต้องการของตนเองได้

3. ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นพลเมืองดี และส่งผลต่อความเจริญของงานของตนเองและประเทศชาติ ฉะนั้นลักษณะมุ่งอนาคตจึงเป็นลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศชาติ

ซังค์ (Schunk. 1981 : 93 - 104) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเพิ่มความเพียรและทักษะในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำโดยทฤษฎีและวิธีการศึกษาวิจัยของแบนดูรา เป็นแบบในการดำเนินการวิจัย ซังค์ เชื่อว่า เด็กที่มีความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนสูงจะใช้ความสามารถของตนเต็มที่ในการทำงาน ส่วนเด็กที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถต่ำ จะพยายามเลี่ยงงานที่ต้องใช้ความสามารถของตนหรือจะทำงานอย่างไม่เต็มใจและเมื่อมีอุปสรรคใดๆ ก็จะไม่เผชิญกับงานนั้น การเพิ่มประสบการณ์เพื่อเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองจะเป็นการเพิ่มความเพียรและทักษะในการทำงานนั้น กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้เป็นนักเรียน อายุ 9 ถึง 11 ปี จำนวน 56 คน ก่อนและหลังการทดลอง ซังค์จะวัดความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถในการหาคำตอบจากโจทย์คณิตศาสตร์ในการทดลองซังค์ให้นักเรียนดูตัวแบบวิธีการคิดหาคำตอบจากโจทย์คณิตศาสตร์ตามขั้นตอนอย่างละเอียด จากนั้นให้ทำแบบฝึกหัดโดยมีผู้ช่วยวิจัยให้คำแนะนำเมื่อนักเรียนสงสัยเกี่ยวกับวิธีทำ และมีการแจ้งผลทำแบบฝึกหัดให้นักเรียนทราบ ผลปรากฏว่า

1. นักเรียนรับรู้ความสามารถของตนเพิ่มขึ้น และคาดหวังว่าตนจะสามารถทำงานได้ถูกต้องมากขึ้น
2. นักเรียนมีความพยายามในการทำงานมากขึ้น และทำงานได้ผลดีกว่าเดิม

แลมม ชมิทท์ และ ทรอมส์ดอร์ฟฟ์ (Lamm, Schmit and Trommsdoff . 1976 : 317) ได้ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวกับเพศและชนชั้นที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชนชั้นกลาง กับชนชั้นต่ำที่เป็นเด็กหญิงและเด็กชายกลุ่มละ 100 คน ที่มีอายุระหว่าง 14 - 16 ปี โดยวัดลักษณะมุ่งอนาคต และการมองโลกในแง่ดีและร้าย ผลการศึกษาพบว่า เด็กหญิงที่มาจากชนชั้นต่ำมองโลกในทางดีมากกว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นปานกลาง เด็กชายที่มาจากชนชั้นต่ำได้แสดงความหวังและความกลัวในด้านอาชีพมาก และจะเพิ่มขึ้นในอนาคตมากกว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นต่ำ

งานวิจัยในประเทศ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจนึก (2520 : 102 - 109) ได้ศึกษาจริยธรรมของเยาวชนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล และนิตินาย นฤง ในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 1 , 3 , 5 และมหาวิทยาลัยปีที่ 2 ซึ่งมีอายุระหว่าง

11 - 25 ปี และมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมทั้งสามระดับ จำนวน 1400 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. ลักษณะมุงอนาคตแปรปรวนไปตามลักษณะทางสังคม 3 ประการ คือ เพศ ชั้นเรียน และสถานที่เกิด โดยผู้หญิงมีลักษณะมุงอนาคตสูงกว่าผู้ชาย ผู้ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีลักษณะมุงอนาคตสูงที่สุด ส่วนผู้ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีลักษณะมุงอนาคตต่ำที่สุด และผู้ตอบที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร มีลักษณะมุงอนาคตสูงกว่าผู้ตอบที่เกิดในต่างจังหวัด

2. ลักษณะมุงอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับจริยธรรม

กนกวรรณ ชื่นใจ (2535 : 57 - 60) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะมุงอนาคตกับการให้ข้อเสนอแนะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาโดยการใช้เทคนิคการพยากรณ์มีลักษณะมุงอนาคตเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

จากเอกสารดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า ลักษณะมุงอนาคตของนักเรียนนั้นมีส่วนสำคัญทำให้นักเรียน มีความคิดในการวางแผน ตั้งใจที่จะทำสิ่งต่างๆให้ประสบผลสำเร็จ

2.6 การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง

2.6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง

เทือน ทองแก้ว (2540 : 40) กล่าวว่าสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้เกิดอยู่ในระดับเดียวกับความถนัดทางการเรียนของนักเรียน การสอนและบรรยากาศในชั้นเรียนนั้น สภาพแวดล้อมดังกล่าวประกอบด้วยสภาพแวดล้อมทางบ้านหรือการสนับสนุนจากผู้ปกครอง ซึ่งมีอิทธิพลมากที่สุดในองค์ประกอบย่อย 28 ประการ สิ่งที่ได้รับจากการสนับสนุนจากทางบ้านช่วยปรับปรุงคุณลักษณะทางวิชาการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน และลดการขาดเรียนและการออกกลางคัน

นวลน้อย สีตวรรณมาศ (2537 : 66) กล่าวถึงปัจจัยที่ช่วยให้เด็กเรียนดี ทางด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมหรือสภาพแวดล้อมทั่วไป เช่น ประชากรของชุมชน ประเพณีของเพื่อนฝูง การสนับสนุนและการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง เวลาที่เด็กดูโทรทัศน์ การอ่านหนังสือ และการทำการบ้านนอกเวลาเรียน แบ่งเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. สภาพแวดล้อมทางบ้าน และการสนับสนุนของผู้ปกครอง (home environment and parental support) การสนับสนุนและช่วยเหลือในการทำการบ้านของเด็กโดยผู้ปกครอง
2. กลุ่มเพื่อนสนิท (peer group) ระดับความใฝ่ฝันทางวิชาการของเพื่อนสนิท พฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนสนิท

อิทธิพลของชุมชน (community influence) ระดับทางเศรษฐกิจและสังคมของชุมชน

3. การใช้เวลาในห้องเรียน (out - of - class time) เวลาที่นักเรียนใช้กับกิจกรรมของชมรมและกิจกรรมเสริมหลักสูตรของโรงเรียน

จากเอกสารข้างต้น สรุปได้ว่า การสนับสนุนของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อการเรียนของผู้เรียน ซึ่งเป็นตัวแปรอันดับต้นที่มีผลต่อผู้เรียน

2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง งานวิจัยในต่างประเทศ

แวง และคนอื่น (Wang, haertel, and Walberg. 1994) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กเรียนดีโดยได้สังเคราะห์เนื้อหาคำแนะนำในการเรียนของคู่มือนักเรียน 179 บท รวบรวมผลการสังเคราะห์รายงานการวิจัย 91 รายการ และสำรวจความคิดเห็นของนักวิจัยการศึกษา 61 คน ได้ข้อมูลที่น่าสนใจ 11,000 รายการ ที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยเด็กเรียนดี และได้้นำข้อมูลที่มีความสอดคล้องกันอย่างมาก 28 ตัวแปร และใช้วิธี meta - analysis เพื่อสังเคราะห์ผลรวมของรายงานการวิจัยและข้อมูลผลที่ได้ออกมาจะเป็นค่าประมาณโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวแปร พบว่า สภาพแวดล้อมทางบ้านและการสนับสนุนของผู้ปกครอง มีอิทธิพลต่อการช่วยเหลือให้เด็กเรียนดีอยู่ในระดับที่ 4 มีค่าเฉลี่ย 58.4

งานวิจัยในประเทศ

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2529 : 301) ได้ศึกษาสภาพการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ของประเทศไทย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วประเทศ ปี พ.ศ. 2529 พบว่า การศึกษาของบิดามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนค่อนข้างสูง และการสนับสนุนการเรียนของบิดามารดาของนักเรียนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปลายปีของนักเรียน

พัชรี และช่อนกลิ่น (2539 : 59) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นและนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) พบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมนักเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นในด้านความกดดันและการกระตุ้นพัฒนาทางสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลางและอยู่ในระดับสูงในการสนับสนุนทางจิตวิทยา ส่วนในด้านความช่วยเหลือและการแบ่งเวลาไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ ผู้ปกครองรายงานว่ามีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือในระดับสูง แต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับความช่วยเหลือในระดับปานกลาง และผู้ปกครองรายงานว่าได้ส่งเสริมการเรียนของนักเรียนในด้านการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนรับรู้ว่าการส่งเสริมในระดับต่ำ

จากรายงานการวิจัยดังกล่าวข้างต้น พบว่า การสนับสนุนจากผู้ปกครองมีผลกระทบต่อการเรียนและทักษะการพูดของนักเรียนด้วย

2.6.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวกับทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง ระดับฐานะของผู้ปกครองของนักศึกษา อันได้แก่ รายได้ของบิดา รายได้ของมารดา ของแต่ละครอบครัว เป็นปัจจัยด้านสังคมประชากรหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะเมื่อฐานะทางเศรษฐกิจของแต่ละครอบครัวต่างกัน ย่อมจะส่งผลถึงค่าใช้จ่ายในการเรียน การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน ซึ่งอาจจะมีผลกระทบถึงผลการพูดภาษาอังกฤษด้วย

การส่งเสริมการเรียนของทางบ้านกับทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ ครอบครัวใดที่หัวหน้าครอบครัวมีการศึกษา เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษว่า เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคม จะทำให้นุคคลในครอบครัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งบุตรหลาน จะได้รับการสนับสนุนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่ เช่น ซื้อตำราภาษาอังกฤษมาให้อ่าน ตอบคำถามวิชาภาษาอังกฤษเมื่อนักเรียนถามหรือไม่เข้าใจ สนับสนุนให้

นักเรียนฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนพิเศษทางด้านภาษาหรือไปเรียนภาคฤดูร้อนที่ประเทศเจ้าของภาษา นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนเต็มที่ในลักษณะนี้ ก็มีแนวโน้มที่จะรักและชอบวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเห็นประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษ จึงทำให้สามารถเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

การ์ตเนอร์ (Gardner, 1973 : 235 - 245) ได้จำแนกบทบาทของบิดามารดาผู้ปกครองต่อการเรียนรู้ภาษาเป็น 2 ชนิด คือ

1. บทบาทที่ปรากฏการกระทำ (Active Role)

บทบาทชนิดนี้ หมายถึงการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปรากฏการกระทำออกมา โดยกระตุ้นนักเรียนให้เรียนภาษา สอนภาษาให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนา ส่งเสริมความสำเร็จทางการพูดภาษา และส่งเสริมให้นักเรียนทำทุกอย่างเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ให้รางวัลและให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียน เมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในด้านภาษาอังกฤษ

2. บทบาทที่ไม่ปรากฏ (Passive Role)

บทบาทชนิดนี้เป็นบทบาทที่ละเอียดอ่อน ความคิดของการ์ตเนอร์ บทบาทชนิดนี้ มีความสำคัญกว่าบทบาทของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ชนิดที่ปรากฏการกระทำ บทบาทชนิดนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเจตคติของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีต่อชุมชนที่ใช้ภาษาที่นักเรียนเรียน บทบาทชนิดนี้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะช่วยจูงใจผู้เรียนให้เรียนภาษา

จากงานวิจัยต่างๆ ที่ผ่านมา พบว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ของทางบ้าน มีความสัมพันธ์กับทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ถ้าทางบ้านให้การเอาใจใส่ดูแล การส่งเสริมให้กับนักเรียนในด้านที่มีความถนัด

ในปี 2533 ปราโมทย์ ครอบบุญศรี (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพบว่า การได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครอง ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวก กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพบว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว มีผลโดยอ้อมต่อทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ

โดยทั่วไปแล้ว การที่ผู้ปกครองมีการจัดสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ จัดอุปกรณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนการให้ความช่วยเหลือ และให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของนักเรียน รวมทั้งให้การสนับสนุน และส่งเสริมกำลังใจแก่นักเรียน จะช่วยให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น (เพ็ญศรี ชินตาปัญญากุล. 2533 : 111 - 112)

2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว

2.7.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว

โกลด์เนอร์ และ โกลด์เนอร์ (Gouldner and Gouldner 1963 : 52) ได้กล่าวว่า บรรยายกาศในการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับเด็ก จะอธิบายลักษณะของเด็กหลายๆลักษณะตามที่เขารับเอาเอกลักษณ์ของสังคมไว้ และคาดหวังว่า เด็กจะประพฤติตัวให้เป็นไปตามลักษณะที่กำหนดให้ และจะประมาณค่าเด็กตามลักษณะที่กำหนดให้ด้วย บุคคลเหล่านั้นจะสอนเด็กให้รู้จักตัดสินใจตนเองตามค่านิยม เช่น ความ

ซื่อสัตย์ ความขยันหมั่นเพียร ความสะอาด และความสำเร็จในการเรียน สิ่งเหล่านี้ต่อมาจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมของบุคคล

เฮอร์ล็อก (Hurlock . 1964 : 661) มีแนวความคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวสรุปได้ดังนี้คือ บิดามารดาที่ยอมรับเด็ก คือ การให้ความรัก ความสนใจ สร้างความอบอุ่นให้เกิดขึ้นในบ้านและเห็นความสำคัญของเด็ก ผลที่ตามมาคือ ทำให้เด็กเป็นคนที่ให้ความร่วมมือ มีอารมณ์มั่นคง ร่าเริง มีความรับผิดชอบ ขยันหมั่นเพียร เป็นมิตร ซื่อสัตย์ สามารถเผชิญกับชีวิตด้วยความมั่นใจได้ และมองตนเองได้อย่างตรงกับความจริง

ครอนบาค (Cronbach 1970 : 112 – 115) มีแนวคิดว่าคุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัวซึ่งประกอบด้วยบรรยากาศทางปัญญาและบรรยากาศทางอารมณ์ สำหรับบรรยากาศทางอารมณ์นั้น เป็นคุณลักษณะหนึ่งของสภาพแวดล้อมของสภาพแวดล้อมภายในครอบครัวที่บิดามารดาสร้างขึ้น เด็กที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมักมาจากครอบครัวที่บิดามารดามีเจตคติที่ดีต่อลูกและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ถ้าเด็กมีบิดามารดาที่เข้าใจตน ให้ความรัก ความอบอุ่น และช่วยเหลือในเวลาที่ต้องการ เด็กย่อมมีสุขภาพจิตที่ดีและทำให้เด็กเรียนได้เต็มที่และประสบความสำเร็จในการเรียน

เกจ และ เบอร์ลินเนอร์ (Gage and Berliner 1979 : 69 – 70) ได้กล่าวถึง อิทธิพลของสภาพแวดล้อมในครอบครัว ที่มีต่อความสามารถของนักเรียนดังนี้ คือ เด็กสามารถเรียนรู้ได้โดยตรงตามสภาพการณ์ในครอบครัว และจากการเลียนแบบผู้ใหญ่ในครอบครัว เด็กจะมีบุคลิกลักษณะและการใช้ความสามารถของตนโดยได้รับอิทธิพลจากการพิจารณาและเจตคติของพ่อแม่

ซอง และ แฮทตี (Song and Hattie. 1984 : 1267 – 1281) ได้กล่าวถึง คุณลักษณะทางจิตวิทยาในครอบครัวว่า เป็นสภาพแวดล้อมที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของเด็กมากกว่าสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

วาสนา พัทธสาลี (ประกายทิพย์ พิชัย. 2539 : 24 - 25 ; อ้างอิงจาก วาสนา พัทธสาลี. 2527) ได้จำแนกสภาพแวดล้อมทางบ้านออกเป็น 3 องค์ประกอบด้วยกัน คือ

1. องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ซึ่งได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา หรือผู้ปกครองกับเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและมารดา ความสัมพันธ์ระหว่างญาติผู้ใหญ่กับเด็ก ระหว่างพี่น้องกับเด็ก และสภาพทั่วไปของครอบครัว

2. องค์ประกอบด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ได้แก่ รายรับรายจ่ายของครอบครัว ภาระของผู้ปกครอง การเงินของนักเรียนที่จะใช้จ่ายในเรื่องการศึกษาและส่วนตัว และความจำเป็นที่ต้องขอความช่วยเหลือทางการเงินจากผู้อื่น

3. องค์ประกอบด้านที่อยู่อาศัย ได้แก่ สภาพของบ้าน ที่ตั้งของบ้าน สิ่งแวดล้อมในบริเวณบ้าน ตลอดจนอาชีพ ขนบธรรมเนียมประเพณีและความเป็นอยู่ของคนในละแวกนั้น

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัวนั้นมีส่วนสำคัญเป็นอย่างมากในการพัฒนาของนักเรียน ครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดและผู้ปกครองมีเจตคติที่ดีต่อบุตร ให้ความรัก กำลังใจ ความอบอุ่น จะทำให้เด็กประสบความสำเร็จ

2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว

งานวิจัยในต่างประเทศ

มุสเสน และ คองเกอร์ (Muses and Conger. 1956 : 250) ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลที่มีต่อการพัฒนาการของเด็ก พบว่า พื้นฐานพฤติกรรมของเด็ก ได้แก่ ความขยันหมั่นเพียร ความซื่อสัตย์ การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เกิดขึ้นเนื่องมาจากบรรยากาศของบ้าน ถ้าทุกคนในบ้านมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันก็จะแสดงพฤติกรรมที่ดี เป็นมิตร สามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีกับบุคคลอื่นด้วย

ฮานีย์ (ประมวลู คิตตินสัน. 2520 : 44 - 51 ; อ้างอิงจาก Harney. Nd. : 1659) พบว่า เด็กที่เติบโตในครอบครัวที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลย ขอบบ่งชี้ ไม่เอาใจใส่ ก็จะปลูกฝังทัศนคติเดียวกันให้เด็ก ทำให้เด็กกลายเป็นคนขาดความเคารพนับถือตนเอง ขาดระเบียบแบบแผนในการทำงาน เจือจางไม่กระตือรือร้น ไม่มีความทะเยอทะยาน ไม่สามารถรับผิดชอบและเป็นตัวของตัวเองได้เลย

แคลเดล และเลสเซอร์ (Kandel and Lesser. 1962 : 221 - 222) ศึกษาเรื่องการศึกษาของวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา พบว่า การตัดสินใจของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อการศึกษามากกว่าสภาพเศรษฐกิจและกลุ่มเพื่อน

กรีย์เบอร์ก ไชเกิล และไลท์ (ละองทิพย์ พลาภาพ 2532 : 24) อ้างอิงมาจาก Greenberg Siegel and leitch 1983 : 373 - 384) ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนของบิดามารดา ที่มีต่อสุขภาพจิตของวัยรุ่น ในด้านการมองคุณค่าในตนเอง และความพึงพอใจในชีวิตในระดับชั้นมัธยมศึกษา พบว่า บุคคลที่มีความใกล้ชิดกับบิดามารดา และกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการมองเห็นคุณค่าในตนเองและความพึงพอใจในชีวิต

งานวิจัยในประเทศ

วันเพ็ญ อายุการ (2512 : 89 - 90) ได้ทำการศึกษาเด็กวัยรุ่นทั้งชายและหญิง ในจังหวัดชลบุรี จำนวน 307 คน ได้ให้ข้อคิดเห็นว่าวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อเด็กมาก โดยเฉพาะการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ครู อาจารย์ ถ้าเข้มงวดกวดขันในเรื่องระเบียบวินัยมาก ทำให้เด็กไม่กล้าแสดงความคิดเห็นคอยทำตามคำสั่งของผู้ใหญ่เท่านั้น ความคิดริเริ่มก็จะไม่เกิดขึ้น

วัฒนา พุ่มเล็ก (2513 : 97) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำในระดับมัธยมศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความใกล้ชิดกับบิดา มารดาและพี่น้อง ตลอดจนได้รับการแนะนำทางการเรียนจากบิดามารดา มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

อำไพ อินฟ้าแสง (2524 : 92 - 93) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่แบบปกป้องลูกจนเกินไป ไม่ปล่อยให้ลูกออกไปเล่นในกลุ่มเพื่อน เป็นการจำกัดการคบเพื่อนของลูกทำให้เด็กขาดทักษะทางสังคม ขาดการเรียนรู้ ทำให้ลูกมีพฤติกรรม เก็บตัว ซื่อาย โกรธง่าย อิจฉา จับผิด หลีกเลียงการพบปะผู้คน ไม่มั่นใจในตัวเอง อันแสดงถึงการขาดทักษะทางสังคม ซึ่งสังคมถือว่าเป็นพฤติกรรมไม่เหมาะสม

กุลวรรณ วิทยาสงครุจิ (2526 : 58 – 59) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ของสัมพันธภาพในครอบครัว และการปรับตัวของบุคคลที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสหศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายปี การศึกษา 2525 ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 499 คน ผลปรากฏว่า สัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์ ทางบวกกับการปรับตัว โดยมีค่าสหสัมพันธ์ .4534 นั่นคือ เด็กวัยรุ่นที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวดีจะมีการ ปรับตัวดี แต่ถ้ามีสัมพันธภาพที่ติดต่อกัน ระหว่างพ่อแม่ลูกเป็นรากฐานที่สำคัญในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะ อย่างยิ่งการปรับตัวให้เข้ากับสังคมโดยไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ

นิพนธ์ คันธเสรี (2528 : 40 – 44) ศึกษาเกี่ยวกับสัมพันธภาพในครอบครัว พบว่าครอบครัวขาด มนุษยสัมพันธ์โดยเฉพาะระหว่างพ่อกับแม่มีผลร้ายต่อจิตใจเด็ก หรือลูกๆมากที่สุด ลูกจะขาดความรักจากพ่อ แม่ ถ้าพ่อแม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน เพราะมีแต่ความทุกข์ ไม่มีความรัก ความอบอุ่นที่จะแบ่งปันให้กับลูก แต่ถ้า พ่อแม่รักกันดีมีความสุข เขาจะมีความรักอย่างเปี่ยมล้นสำหรับลูกด้วย ลูกที่เติบโตมาจากครอบครัวที่ แดกแยกในความสัมพันธ์ย่อมจะมีบุคลิกและสุขภาพจิตใจที่มีปัญหาในตัวเองและกับผู้อื่น

จากการรายงานการวิจัยดังกล่าวข้างต้น พบว่า ผู้เรียนที่มาจากสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัวจะมี ประสิทธิภาพสำเร็จเพราะพื้นฐานที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความมั่นใจในการทำสิ่งต่างๆ ร่าเริง เป็นมิตร ปรับตัวดี ไม่ดีก็จะปรับตัวได้ไม่ดี

2.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศทางการเรียนการสอน

2.8.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศทางการเรียนการสอน

อิงลิช และ อิงลิช (English and English. 1958 : 505) เทคนิคทางการเรียนหมายถึง กระบวนการต่างๆที่จะนำมาใช้ในการเรียนซึ่งได้แก่ , วิธีการศึกษาค้นคว้ากระบวนการแก้ปัญหา , และ กระบวนการหมู่พวก ส่วนคำว่าทักษะในการเรียนนั้น กูด (Good. 1973 – 504) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็น การนำความสามารถพิเศษ หรือวิธีการมาใช้ในการเรียน

แอนเดอร์สัน (Anderson 1970 : 135 – 152) ได้ระบุถึงลักษณะบรรยากาศที่มีอิทธิพลและส่งเสริม ต่อความรู้ และ ความรู้สึกและพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ไว้ดังนี้

1. ความเป็นกันเอง ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม ความคุ้นเคยของสมาชิกในกลุ่มผู้เรียน
2. การแบ่งกลุ่มเพื่อนทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้
3. การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีรูปแบบที่สามารถปฏิบัติได้และให้ประโยชน์
4. การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน ไม่ล่าช้า และมีความสอดคล้องเหมาะสม
5. การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่นหนังสือ เครื่องมือวัสดุที่พร้อมจะใช้ได้อยู่ตลอดเวลา
6. การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และ ผู้เรียนกับผู้สอน และมีความพยายามที่จะ ลดความขัดแย้งระหว่างกัน
7. ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์และความคาดหวังในการเรียนอย่างชัดเจน
8. สร้างความเป็นธรรมไม่เลือกที่รักมักที่ชังของครู ซึ่งยังผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้น
9. ผู้เรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถอยู่เสมอ
10. สร้างความตื่นตัว และ ขจัดความเฉื่อยชา อันเป็นสาเหตุของความเบื่อหน่ายต่อการเรียนการสอน

11. การตัดสินใจทำกิจกรรมต่างๆ มาจากผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่
12. ไม่ส่งเสริมการแบ่งพรรคแบ่งพวก ในหมู่นักเรียน
13. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 103 – 115) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 ประการด้วยกันคือ

1. องค์ประกอบทางการสอน ซึ่งประกอบด้วย

- 1.1 คุณภาพการสอนของครู ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถทางภาษาและการสอนของครู
- 1.2 โอกาสการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งรวมทั้งเวลาที่ใช้เรียนทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน
- 1.3 เกณฑ์การประเมินผล

2. องค์ประกอบในด้านตัวผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย

- 2.1 ความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ซึ่งขึ้นอยู่กับสติปัญญา และความสามารถทางภาษา
- 2.2 ความถนัด ซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบความถนัดทางการเรียนภาษา องค์ประกอบอื่นที่มีส่วนร่วมกับความถนัด

3. ความมานะบากบั่น ซึ่งเกิดจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทศนคติที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียน และทัศนคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ

4. ยุทธวิธีการเรียน ประกอบด้วย สมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่- สมรรถภาพในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียน และการประเมินผลความสามารถของตนเอง

5. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาต่างประเทศ ได้แก่ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ของภาษาของตนเอง ภาวะสองวัฒนธรรมซึ่งปรากฏในสังคม ผลอันเกิดจากองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม คือ ความสนใจในภาษาที่เรียน เจตคติที่มีต่อภาษานั้น ความมานะบากบั่นในการเรียนภาษานั้น และการคัดค้านการปะปนของภาษานั้นกับภาษาของตนเอง

โรไมน์ (Romine 1974 : 139 – 143) ได้จัดบรรยายภาคเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ดีขึ้น พบว่าลักษณะสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ มีดังนี้

1. ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน เช่น ผู้สอนเป็นคนกระฉับกระเฉง มีอารมณ์ขันสนใจในวิชาที่สอน ให้จริงจัง และเป็นกันเองกับผู้เรียน
2. ด้านการเตรียมการสอน มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี ชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจวัตถุประสงค์ในวิชาที่เรียน รวมทั้งแนะนำหนังสืออ้างอิงต่างๆ
3. ด้านผลการสอนที่ผู้เรียนได้รับ เช่น ผู้สอน ผู้เรียนได้รับประโยชน์สมความตั้งใจจากวิชาที่ผู้เรียนเลือก ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียน มิใช่เป็นเพียงผู้ฟังอย่างเดียว
4. ด้านการสอนเนื้อหา เช่น พูดอธิบายชัดเจน ใช้คำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด สามารถใช้วิธีสอนต่างๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหา

5. ด้านการประเมินผล การนำข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางการเรียน เช่น มีการทำรายงาน หรือสอบ เมื่อตรวจงานเสร็จแล้ว ผู้สอนต้องรีบแจ้งผลให้ผู้เรียนทราบทันที
6. ผู้สอนยอมรับฟังความคิดเห็นตลอดจนผลงานของผู้เรียนอย่างมีเหตุผล บุคลิกภาพของอาจารย์นั้นมีความสำคัญต่อนักศึกษา

กูริน (ระเบียบ สิ้นประณานานนท์ 2531 : 28 : อ้างอิงมาจาก Guerin 1981) ได้กล่าวว่าการถ่ายทอดวิชาความรู้ ทักษะ และความชำนาญนั้น อาจารย์จะต้องมีบทบาทและวิธีการสอนดังนี้

1. คำนึงถึงความรู้และความต้องการของนักศึกษาที่จะสอน
2. รู้ทัศนคติและสภาพแวดล้อมของนักศึกษา
3. อนุญาตให้นักศึกษาเลือกวิธีการและกิจกรรมที่นักศึกษาคิดว่าจะเป็นประโยชน์ และประสบความสำเร็จในการเรียนของนักศึกษาเองได้อย่างอิสระ
4. เชื่อมโยงประสบการณ์ หรือความรู้ให้กลมกลืน สอดคล้องกับสถานการณ์จริง

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2524 : 49) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนบทบาทของอาจารย์ และบรรยากาศทางการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาว่าการสอนของอาจารย์ควรเน้นการสร้างเสริมให้นักศึกษามีความสามารถในการเรียนรู้เป็นสำคัญ และบทบาทที่สำคัญของอาจารย์คือ เป็นผู้คอยชี้แนะแนวทางและวิธีการให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ส่งเสริมพฤติกรรมด้านการสร้างสรรค์ โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความรู้ความสามารถ แสดงความคิดเห็น และมีส่วนร่วมในการเลือกวิธี โดยอาจารย์เป็นผู้ชี้แนะให้เหมาะสมกับลักษณะเนื้อหาวิชาและสภาพของผู้เรียน ซึ่งบทบาทและวิธีการสอนของอาจารย์จะมีคุณภาพมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับเตรียมตัวของอาจารย์ อาจารย์ควรมีความเข้าใจในบทบาทของตนเอง และปฏิบัติได้ตามลักษณะของอาจารย์ที่ดี งานที่อาจารย์ควรปฏิบัตินั้นมีอยู่ 2 ลักษณะคือ , ลักษณะทางความรู้หรือสติปัญญาเกี่ยวกับทางมนุษยสัมพันธ์ หมายความว่า อาจารย์จะต้องมีความรู้ในเนื้อหาที่ตนสอน และจะต้องมีทักษะทางสัมพันธภาพที่ดีด้วย จึงจะช่วยให้ประสบความสำเร็จในการสอน นอกจากนี้ อาจารย์ควรสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอน หรือบรรยากาศการเรียนรู้ให้สอดคล้องกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน คือผู้สอนมีความเป็นกันเอง เข้าใจ และเห็นอกเห็นใจผู้เรียน แต่ในขณะเดียวกันก็คอยชี้แนะให้เห็นถึงความเหมาะสมถูกต้อง และมีวินัยในการเรียนพร้อมกันไปด้วย การให้ข้อติชมอย่างยุติธรรม ตรงไปตรงมา เต็มไปด้วยความหวังดี จะช่วยให้บรรยากาศเกี่ยวกับการเรียนรู้ดีขึ้น

สุปริชา นิธิบุญโต (2524 : 183) ได้กล่าวถึงหลักการจัดบรรยากาศในห้องเรียนที่ดีไว้ดังนี้ คือ

1. ควรมีแสงสว่างในห้องเรียนในระดับที่มองเห็นได้ คือ มองเห็นได้เร็ว สบายตา และชัดเจน
2. ควรไกลจากแหล่งกำเนิดเสียงรบกวนจากบริเวณรอบๆ หรือภายนอกห้องเรียนเพราะเสียงรบกวนจะทำให้รู้สึกรำคาญ เครียด กระวนกระวาย และเหน็ดเหนื่อย นอกจากนั้นเสียงรบกวนยังเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจระหว่าง ครูกับนักเรียน ฉะนั้น ควรมีการควบคุมเสียงรบกวน เลือกที่ตั้งโรงเรียนให้ไกลจากเขตจราจรหนาแน่น ทางรถไฟ เป็นต้น

อนิต ผิวนิม (2527 : 47) ได้กล่าวถึง เทคนิคการสอนในระดับอุดมศึกษาประการหนึ่ง คือ การใช้สื่อหรือวัสดุอุปกรณ์ในการสอนจะทำให้อาจารย์สอนได้ครอบคลุมเนื้อหาและผู้เรียนสามารถเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง

ลัดดา สุขปรีดี (2533 : 62 - 63) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. เพื่อขยายแหล่งการใช้ทรัพยากรในการเรียนรู้ให้กว้างขวางขึ้น การใช้เทคโนโลยีทางการเรียนการสอน ต้องการให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนจากแหล่งความรู้ที่กว้างขวาง ไม่จำเป็นต้องจำกัดอยู่แต่เพียงครู ตำราเรียน แต่ยังครอบคลุมถึงคน เครื่องมือวัสดุต่างๆ ตลอดจนอาคาร สถานที่ กิจกรรม และเวลาที่เข้าไปเพื่อการเรียนการสอน

2. เน้นการเรียนรู้แบบ เอกัตบุคคล โดยคำนึงถึงความสามารถความแตกต่างระหว่างบุคคล
วาสนา ขาวหา (2533 : 15) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของสื่อการเรียนการสอน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ช่วยให้คุณภาพการเรียนรู้ดีขึ้น เพราะมีความคิดรวบยอดเดียวกัน เกิดความหมายชัดเจนแก่ผู้เรียน
2. ช่วยให้เรียนรู้ได้มากในเวลาจำกัด มีประสบการณ์กว้างขวางขึ้น
3. ช่วยเพิ่มความสนใจในกิจกรรมการเรียน เป็นศูนย์ความสนใจ ทำให้นักศึกษามีความอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น และมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างดี
4. ช่วยเพิ่มพูนความจำ จดจำสิ่งที่ควรจำไว้ได้นาน
5. ช่วยส่งเสริมการคิด การแก้ปัญหาในกระบวนการเรียนรู้ของนักศึกษา
6. ช่วยขจัดปัญหาในการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่มีข้อจำกัดต่างๆ เช่น การทำสิ่งที่ซับซ้อนให้ชัดเจน ง่ายขึ้น

สรุปได้ว่า ในการจัดบรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นส่วนที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะบรรยากาศที่ดี จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถของตนเองเต็มตามศักยภาพ กล้าคิด กล้าแสดงออก และแก้ปัญหาได้ในเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องของการใช้ภาษาอังกฤษ บรรยากาศทำให้นักเรียนกล้าที่ใช้ภาษาในการพูดเพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ และนำไปใช้ประโยชน์ได้ ปฏิบัติได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้สอนจะต้องมีคุณลักษณะและบุคลิกภาพที่ดี มีความรู้ มีประสบการณ์ มีวิธีการสอนที่ดี ใช้สื่อและโสตทัศนูปกรณ์ ที่เหมาะสมทันสมัย มีความเป็นกันเอง เข้าใจผู้เรียน มีความสามารถในการสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้ที่ดี

2.8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศทางการเรียนการสอน

งานวิจัยในต่างประเทศ

เลวิน ลิปปेट และ ไวท์ (Lewin Lippert and White 1939 : 271 - 279) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนพบว่า นักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนแบบอัตตาธิปไตย มีแนวโน้มเป็นเด็กก้าวร้าว หยาบกระด้าง ไม่มีความเห็นใจผู้อื่น ส่วนนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มีบรรยากาศแบบประชาธิปไตย จะส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักสามัคคี ประองตอง เป็นมิตรต่อกัน การเรียนก็ราบรื่น มีบรรยากาศที่สบายใจ ชื่นชอบเรียน เพราะครูรู้จักจัดความกดดันเกรงกลัวใดๆ ออกไปจากชั้นได้

โอกาสซักถาม ตอบคำถาม และเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนให้มาก บรรยากาศในชั้นเรียนก็จะมีบรรยากาศที่น่าสนุก อยากรู้ อยากเห็น และกระตือรือร้น

จากเอกสารที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอน นั้นเป็นสิ่งที่สามารถทำให้นักเรียนมีความกล้าที่จะเรียนรู้ กล้าที่ซักถามสิ่งที่ไม่เข้าใจ และในทักษะการพูดภาษาอังกฤษนั้น สามารถทำให้นักเรียนกล้าใช้ภาษาในการพูดคุย ทักทาย ด้วยความเป็นกันเอง ไม่กลัวเมื่อเวลาพูดผิดจะถูกตำหนิ

2.9.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

งานวิจัยในต่างประเทศ

ไทเลอร์ (Tyler. 1964 ; 16) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในอุดมคติพบว่า สัมพันธภาพที่ดีในอุดมคตินั้น ครูต้องมีการสื่อความเข้าใจที่ดีกับนักเรียน เป็นมิตรที่ดี ให้ความรัก ความเอาใจใส่ มีความเข้าใจ และยอมรับนักเรียน

หลุยส์ และคนอื่นๆ (Lewis and others. 1965 : 396-401) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยศึกษานักเรียนระดับชั้นที่ 6 จำนวน 644 คน พบว่า นักเรียนที่มีการรับรู้สัมพันธภาพที่ดีกับครูโฮมรูม จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยในประเทศ

สุมาลี วงศ์ปลุกแก้ว (2526 : 49) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในชั้นเรียนกับความเชื่อมั่นในตนเองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับครูแบบประชาธิปไตย และแบบปล่อยปละละเลย มีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีปฏิสัมพันธ์กับครูแบบประชาธิปไตย และแบบปล่อยปละละเลย มีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีปฏิสัมพันธ์กับครูแบบอัตตาธิปไตย

จากรายงานการวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่าสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนที่ผลต่อนักเรียนในด้านต่างๆ เช่น ความมั่นใจ ผลการเรียนที่ดี และยังส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มอีกด้วย สำหรับด้านการพูดภาษาอังกฤษนั้นนักเรียนจะมีความกล้าในการใช้ภาษา กล้าที่ซักถาม กล้าที่จะฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ

2.10 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.10.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะนักเรียนจะได้รับอิทธิพลในด้านต่างๆ จากเพื่อน เช่น ความรู้ ทักษะคติ บุคลิกภาพ

การที่จะทำให้บุคคลสามารถปฏิบัติตนกับเพื่อนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันความปฏิบัติดังนี้ (กันยา สุวรรณแสง) 2533 : 61-65 ; อ้างอิงมาจาก ปราณี พรรณวิเชียร. 2534)

1. แสดงกริยายิ้มแย้มแจ่มใส เพราะรอยยิ้มเป็นการแสดงออกซึ่งความรัก ที่มีความหมาย มากที่สุดแต่ลงทุนน้อยที่สุด

2. แสดงความสนใจกับบุคคลอื่น เช่น การทักทาย การไต่ถามทุกข์ สุข

3. ตั้งใจฟังบุคคลอื่นพูด หากท่านกำลังทำงาน เมื่อมีบุคคลอื่นมาสนทนาด้วยก็ควรจะเก็บงานที่ทำเอาไว้ชั่วคราวก่อน อย่าทำงานไปด้วยสนทนาไปด้วย เพราะเป็นกิริยาที่ไม่เหมาะสม อันแสดงถึงการไม่ให้ความสนใจบุคคลนั้น

4. แสดงกิริยารับฟังข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอแนะของบุคคลอื่น

5. ทำตนให้เป็นคนมองโลกในแง่ดี อย่าจ้องจับผิดผู้อื่น จะทำให้เกิดความหวาดระแวงซึ่งกันและกัน หากบุคคลอื่นทำอะไรก็ให้มองในแง่ดีไว้ก่อน อย่าคอยจ้องแต่จะนินทา

6. แสดงความเกรงใจต่อผู้อื่นเนื่องจากความสนิทสนมเกินไปอาจทำให้ไม่เกิดความเกรงใจกัน

7. รู้จักระงับอารมณ์ ในการคบหาสมาคมกับผู้อื่นๆ นั้นอาจมีสิ่งทำให้เกิดไม่พอใจขึ้นได้ ดังนั้น หากเราเกิดอารมณ์ก็ควรระงับอารมณ์ไว้บ้าง เพราะการเป็นคนเจ้าอารมณ์ไม่ได้ก่อให้เกิดอะไรดีขึ้นมาเลย นอกจากจะทำลายความสัมพันธ์ที่เคยมีมาก่อน

8. วางตัวอยู่ในฐานะที่เหมาะสม ไม่แสดงกิริยาอาการโอ้อวด ยกตนข่มท่านไม่ว่าบุคคลใดก็ตามไม่มีใครชื่นชมคนที่ข่มให้เขาต่ำลง

9. รู้จักปฏิเสธคำขอร้องที่ไม่มีเหตุผลของผู้อื่น ด้วยการแสดงใบหน้าที่ไม่ปกติ น้ำเสียงเรียบดังชัดเจน มองสบสายตาเพื่อน เพื่อแสดงให้เห็นความจริงใจที่ต้องการให้เพื่อนทราบความรู้สึกที่แท้จริง

10. จดจำข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ ของเพื่อนไว้ แสดงความเอาใจใส่ ความสนใจเพื่อแสดงความยินดีในวาระสำคัญ แสดงความห่วงใยเมื่อเพื่อนมีความทุกข์

จากคำกล่าวข้างต้นสรุปได้ การปฏิบัติตนกับเพื่อนนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเพราะการปฏิบัติตนกับเพื่อนได้ถูกต้องก็จะเป็นแนวทางที่ดีก็จะทำให้ไม่เกิดปัญหาทั้งในการเรียนและการใช้ชีวิตในขณะที่เรียน

2.10.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

งานวิจัยในต่างประเทศ

เดวิด (David. 1971 : 5789-A) ได้ศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียนมาก จะมีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการสูงกว่านักศึกษาที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียนน้อย

บอยด์ (Boyd. 1979 : 175) ในการศึกษาเกี่ยวกับการวัดผลสัมฤทธิ์และความก้าวหน้าทางวิชาการของนักศึกษาผิวดำ จำนวน 800 คน จากมหาวิทยาลัย 40 แห่ง ในช่วง 10 ปี (ระหว่างปี ค.ศ. 1970-1979) พบว่าความเปลี่ยนแปลงของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ชัดเจนในช่วง 10 ปี วัดได้จากลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อน การมีกิจกรรมร่วมในมหาวิทยาลัย

งานวิจัยในประเทศ

พูนทรัพย์ วงษ์พานิช (2523 : 13-20) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรี คุรุศาสตรบัณฑิต ของบุคลากรทางการศึกษาและครูประจำการ ในวิทยาลัยครูกรุงเทพมหานคร พบว่า การปรับตัวเข้ากับเพื่อนมีอิทธิพลสูงที่สุดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบุคลากรทางการศึกษาและครูประจำการ

จุไร ชุมชุม (2526 : 176)ศึกษาสภาพแวดล้อมทางสังคมในกลุ่มเพื่อนของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสภาพแวดล้อมสังคมกลุ่มเพื่อนของนิสิตนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากการวิจัยข้างต้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สรุปได้ว่าบุคคลที่อยู่ในสังคมได้ต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อน การติดต่อสัมพันธ์กันนั้นต้องอาศัยการสื่อสารที่ทำให้เกิดความเข้าใจที่ดีระหว่างกัน การพูดจึงเป็นส่วนที่มีความสำคัญในความสัมพันธ์

3. เอกสารเกี่ยวกับโรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี

3.1 ประวัติความเป็นมาของโรงเรียน

โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี เป็นโรงเรียนประเภทสามัญศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนและเป็นโรงเรียนในเครือของโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา เปิดทำการเรียนการสอนครั้งแรก เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2539 โดยมีซิสเตอร์อุทัยวรรณ คุโรวาท เป็นผู้รับใบอนุญาต และซิสเตอร์วิภา วัจิตรวงศ์ เป็นครูใหญ่ เปิดทำการสอนชั้นอนุบาล 1 – 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีนักเรียนทั้งสิ้น 462 คน ครู 19 คน

ปีการศึกษา 2540 มีการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งผู้รับใบอนุญาตเป็นซิสเตอร์กุหลาบ นามวงศ์ ในปีการศึกษาได้มีการขยายชั้นเรียนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนทั้งสิ้น 998 คน ครู 42 คนและได้เริ่มก่อสร้างอาคารมารีย์นิรมลเพื่อเตรียมเป็นห้องเรียน ห้องประกอบการเรียนและโถงเอนกประสงค์สำหรับเด็กระดับก่อนประถมศึกษา

ปีการศึกษา 2541 เริ่มเปิดการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเริ่มจากมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในปีนี้มีนักเรียนรวมกันทั้งสิ้น 1,565 คน ครู 65 คน

ปีการศึกษา 2542 มีนักเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 1,994 คน ครู 76 คน ขยายการศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ปีการศึกษา 2543 มีนักเรียนทั้งสิ้น 2,741 คน ครู 122 คน และได้เริ่มก่อสร้างอาคารเรียนหลังที่ 3 เพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของนักเรียนที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะแล้วเสร็จทันปีการศึกษา 2544

ในปีการศึกษา 2544 โรงเรียนได้ขยายการศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเริ่มเปิด ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นชั้นแรก มีแผนการเรียน 3 แผน คือ วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ ศิลป์ - คำนวณ และศิลป์ - ภาษา

3.2 ที่ตั้ง

โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี ตั้งอยู่เลขที่ 59/25 หมู่ที่ 1 ถนน ดิวนนท์ ตำบลบ้านใหม่ อำเภอ ปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี รหัสไปรษณีย์ 11120 โทรศัพท์ 961 – 5685 , 961 – 3617 – 8 โทรสาร 961-5686 มีพื้นที่ 28 ไร่เศษ ประกอบด้วยอาคารเรียน 3 หลัง ดังนี้

อาคารพระนฤทัย สร้างเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม พ.ศ. 2538 เป็นอาคารคอนกรีตสูง 5 ชั้น ขนาดของตึกกว้าง 17 เมตร ยาว 75 เมตร ใช้เวลาก่อสร้างรวม 10 เดือนเศษ ค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น 35 ล้านบาท ปัจจุบันใช้เป็นอาคารเรียนระดับประถมศึกษา - มัธยมศึกษา

อาคารมารีย์นิรมล สร้างเมื่อวันที่ 15 มีนาคม พ.ศ. 2540 สิ้นสุดเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2541 เป็นอาคารสูง 3 ชั้น ยกกระดานสูงจากพื้น 90 เซนติเมตร ตัวอาคารกว้าง 36 เมตร ยาว 54 เมตร ห้วมุมอาคารทั้ง 4 ด้านเป็นรูปทรงกลมภายในอาคารเป็นรูปวงรี ตรงกลางเป็นโถงกว้าง ติดเครื่องปรับอากาศทั้งหลัง ปัจจุบันใช้เป็นอาคารเรียนระดับอนุบาล

อาคารศูนย์โอดีคอนท์อนุสรณ์ เปิดใช้ในปีการศึกษา 2544 เป็นอาคารสูง 7 ชั้น ใช้เป็นห้องเรียนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภายในอาคารเรียนยังประกอบด้วยห้องประชุมใหญ่ ห้องสมุด ห้องธุรการ - การเงิน ห้องปฏิบัติการฝ่ายต่างๆ ห้องสารสนเทศ ห้องวิทยาศาสตร์ 2-3 ห้องคอมพิวเตอร์ 2 ห้องปฏิบัติการทางภาษา 2 ห้องพยาบาล ห้องจริยธรรม ห้องแนะแนว โรงอาหารของครู/นักเรียน พร้อมทั้งจัดบรรยากาศให้เป็นแหล่งเรียนรู้ทั่วบริเวณ

3.3 แนวทางการจัดการเรียนการสอน

3.3.1 ระดับก่อนประถมศึกษา

เน้นการจัดประสบการณ์และการเตรียมความพร้อมให้เด็กมีพัฒนาการเหมาะสมกับวัย ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา พร้อมทั้งจัดให้มีการประเมินพัฒนาการโดยใช้วิธีการที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละวัยด้วย

3.3.2 ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

โรงเรียนพระนฤทัยนันทบุรีจัดการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 25

โดยจัดทำสาระของหลักสูตรเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลาง โดยให้ผู้เกี่ยวข้องในระดับสถานศึกษา เช่น ผู้เรียน ผู้ปกครอง ประชาชน ชุมชน องค์กรเอกชน สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่นที่อยู่ในท้องถิ่นมีส่วนร่วม เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามความต้องการและสอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น ชุมชน และประเทศชาติอย่างแท้จริง

3.4 สิ่งอำนวยความสะดวกในโรงเรียน

โรงเรียนพระนฤทัยนันทบุรี ประกอบด้วยอาคารเรียนจำนวน 3 หลัง มีห้องเรียนระดับก่อนประถมศึกษา 23 ห้องเรียน ระดับประถมศึกษา 35 ห้องเรียน และระดับมัธยมศึกษา 8 ห้องเรียน นอกจากนั้นยังมีห้องประกอบการเรียนอื่น คือ ห้องสมุด ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ ห้องปฏิบัติการทางภาษา ห้องวิทยาศาสตร์ ห้องดนตรี ห้องนาฏศิลป์ ห้องลูกเสือ-เนตรนารี ห้องศูนย์สื่อการเรียนการสอน ห้องประชุม ห้องศูนย์นันทนาการ ห้องดนตรีสากล รวมทั้งยังมีสนามกีฬา สนามเด็กเล่นสำหรับเด็กก่อนประถมศึกษา สวนหย่อม และศาลานกเหยี่ยวเพื่อการพักผ่อนของนักเรียนและผู้ปกครอง โรงเรียนยังได้จัดโทรศัพท์สาธารณะไว้ตามจุดต่างๆ เพื่อความสะดวกในการติดต่อสื่อสารอีกด้วย

3.5 ภาพลักษณ์ของโรงเรียน

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา โรงเรียนพระนฤทัยนันทบุรี ได้รับความไว้วางใจจากผู้ปกครองและบุคคลทั่วไป ในฐานะที่เป็นโรงเรียนคาทอลิกที่ให้การศึกษากับผู้เรียนอย่างมีคุณภาพ ปรากฏเป็นภาพลักษณ์ที่เด่นชัดและมีชื่อเสียงในหลาย ๆ ด้าน เช่น นักเรียนมีความสามารถด้านวิชาการและมีความประพฤติเรียบร้อย

อาคารทั้ง 4 ด้านเป็นรูปทรงกลมภายในอาคารเป็นรูปวงรี ตรงกลางเป็นโดมกว้าง ติดเครื่องปรับอากาศทั้งหลัง ปัจจุบันใช้เป็นอาคารเรียนระดับอนุบาล

อาคารคุณพ่อปิโธคอนทอนุสรณ์ เปิดใช้ในปีการศึกษา 2544 เป็นอาคารสูง 7 ชั้น ใช้เป็นห้องเรียนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภายในอาคารเรียนยังประกอบด้วยห้องประชุมใหญ่ ห้องสมุด ห้องธุรการ – การเงิน ห้องปฏิบัติการฝ่ายต่างๆ ห้องสารสนเทศ ห้องวิทยาศาสตร์ 2-3 ห้องคอมพิวเตอร์ 2 ห้องปฏิบัติการทางภาษา 2 ห้องพยาบาล ห้องจริยธรรม ห้องแนะแนว โรงอาหารของครู / นักเรียน พร้อมทั้งจัดบรรยากาศให้เป็นแหล่งเรียนรู้ทั่วบริเวณ

3.3 แนวทางในการจัดการเรียนการสอน

3.3.1 ระดับก่อนประถมศึกษา

เน้นการจัดประสบการณ์และการเตรียมความพร้อมให้เด็กมีพัฒนาการเหมาะสมกับวัย ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญา พร้อมทั้งจัดให้มีการประเมินพัฒนาการโดยใช้วิธีการที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละวัยด้วย

3.3.2 ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

โรงเรียนพระหฤทัยนทบุรีจัดการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 25 โดยจัดทำสาระของหลักสูตรเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลาง โดยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในระดับสถานศึกษา เช่น ผู้เรียน ผู้ปกครอง ประชาชน ชุมชน องค์กรเอกชน สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่นที่อยู่ในท้องถิ่นมีส่วนร่วม เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามความต้องการและสอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น ชุมชน และประเทศชาติอย่างแท้จริง

3.4 สิ่งอำนวยความสะดวกในโรงเรียน

โรงเรียนพระหฤทัยนทบุรี ประกอบด้วยอาคารเรียนจำนวน 3 หลัง มีห้องเรียนระดับก่อนประถมศึกษา 23 ห้องเรียน ระดับประถมศึกษา 35 ห้องเรียน และระดับมัธยมศึกษา 8 ห้องเรียน นอกจากนั้นยังมีห้องประกอบการเรียนอื่น คือ ห้องสมุด ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ ห้องปฏิบัติการทางภาษา ห้องวิทยาศาสตร์ ห้องดนตรี ห้องนาฏศิลป์ ห้องลูกเสือ-เนตรนารี ห้องศูนย์สื่อการเรียนการสอน ห้องประชุม ห้องศูนย์นันทนาการ ห้องดนตรีสากล รวมทั้งยังมีสนามกีฬา สนามเด็กเล่นสำหรับเด็กก่อนประถมศึกษา สวนหย่อม และศาลาพักผ่อนเพื่อการพักผ่อนของนักเรียนและผู้ปกครอง โรงเรียนยังได้จัดโทรศัพท์สาธารณะไว้ตามจุดต่าง ๆ เพื่อความสะดวกในการติดต่อสื่อสารอีกด้วย

3.5 ภาพลักษณ์ของโรงเรียน

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา โรงเรียนพระหฤทัยนทบุรี ได้รับความไว้วางใจจากผู้ปกครองและบุคคลทั่วไป ในฐานะที่เป็นโรงเรียนคาทอลิกที่ให้การศึกษากับผู้เรียนอย่างมีคุณภาพ ปรากฏเป็นภาพลักษณ์ที่เด่นชัดและมีชื่อเสียงในหลาย ๆ ด้าน เช่น นักเรียนมีความสามารถด้านวิชาการและมีความประพฤติเรียบร้อย โรงเรียนมีบรรยากาศที่ร่มรื่น สะอาด สวยงาม ปราศจากมลพิษและยาเสพติด โรงเรียนมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว การดำเนินงานของโรงเรียนได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากผู้ปกครองในด้านต่าง ๆ เช่น

การจัดกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสและนักเรียนที่ยากจนในท้องถิ่นทุรกันดารเป็นประจำทุกปี นอกจากนี้ ยังได้เข้าร่วมกิจกรรมทั้งด้านการศึกษาและกิจกรรมสาธารณประโยชน์ต่าง ๆ เสมอ

3.6 โครงสร้างในปัจจุบัน (ฝ่ายวิชาการ.2545;1-3)

เพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามหลักการ จุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้โรงเรียน พระหฤทัยนันทบุรี ได้กำหนดโครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

3.6.1. ระดับช่วงชั้น

กำหนดหลักสูตรเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียนดังนี้

ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 3

ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6

ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3

ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6

3.6.2. สาระการเรียนรู้

กำหนดสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการการเรียนรู้ และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม ของผู้เรียนทั้ง 8 กลุ่มสาระ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

สาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มนี้ เป็นพื้นฐานการเรียนรู้ที่ทุกคนต้องเรียนรู้ โดยจัดเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มแรก ประกอบด้วย ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เป็นสาระการเรียนรู้ที่ใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด และเป็นกลยุทธิ์ในการแก้ปัญหาและวิกฤตของชาติ

2. กลุ่มที่สอง ประกอบด้วย สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี ภาษาต่างประเทศ เป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เรื่องชุมชน สิ่งแวดล้อม หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี กำหนดสาระและ มาตรฐานการเรียนรู้ไว้ในสาระการเรียนรู้ต่างๆ ในทุกกลุ่มสาระ

กลุ่มภาษาต่างประเทศ กำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษทุกช่วงชั้น ส่วนภาษาฝรั่งเศสและภาษาญี่ปุ่น มีเรียนในช่วงชั้นที่ 4 เท่านั้น

หลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐานโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี กำหนดสาระการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่ม ไว้เฉพาะส่วนที่จำเป็นในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนทุกคนเท่านั้น สำหรับส่วนที่ตอบสนองความสามารถ ความ

ถนัดและความสนใจของผู้เรียนของผู้เรียนแต่ละคนนั้น ได้กำหนดเพิ่มขึ้นโดยให้สอดคล้องและ สนองตอบ ศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน

3.8 กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

เป็นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองตามศักยภาพ มุ่งเน้นเพิ่มเติมจาก กิจกรรมที่ได้จากการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่ม การเข้าร่วมและปฏิบัติกิจกรรมที่เหมาะสมร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขกับ กิจกรรมที่ตนเองเลือกตามความถนัดและความสนใจอย่างแท้จริง โดยจัดเป็นแนวทางเพื่อที่สนองนโยบายในการ สร้างเยาวชนของชาติให้เป็นผู้ที่มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย และมีคุณภาพ เพื่อพัฒนาองค์รวมของ ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกของการทำประโยชน์เพื่อสังคม โดยแบ่งกิจกรรมพัฒนา ผู้เรียนออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

3.8.1 กิจกรรมแนะแนว เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสมกับ ความแตกต่างระหว่างบุคคล สามารถค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตนเสริมสร้างทักษะชีวิต ภูมิภาวะทาง อารมณ์ การเรียนรู้ในเชิงพหุปัญญา และการสร้างสัมพันธภาพที่ดีซึ่งผู้สอนทุกคนต้องทำหน้าที่ แนะนำให้ คำปรึกษาด้านชีวิต การศึกษาต่อและการพัฒนาตนเองสู่โลกอาชีพและการมีงานทำ

3.8.2 กิจกรรมนักเรียน เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเองอย่างครบวงจร ตั้งแต่ศึกษา วิเคราะห์ วางแผน ปฏิบัติตามแผน ประเมิน ปรับปรุงการทำงาน โดยเน้นการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม แบ่ง ออกเป็น

3.8.2.1 กิจกรรมลูกเสือ – เนตรนารี

3.8.2.2 กิจกรรมส่งเสริมความสามารถพิเศษ

3.8.2.3 กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนที่เชื้อต่อสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่มสาระรายละเอียดจะปรากฏ ในกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

3.9 มาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐานโรงเรียนพระหฤทัยนทบุรี กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ตาม กลุ่ม สาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่กำหนดคุณภาพ ผู้เรียนด้าน ความรู้ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมของแต่ละกลุ่ม เพื่อใช้ในการพัฒนาผู้เรียนให้มี คุณลักษณะอันพึงประสงค์ ซึ่งกำหนดเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียน เรียนจบในแต่ละช่วงชั้น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6

มาตรฐานการเรียนรู้ในหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔ กำหนดไว้เฉพาะ มาตรฐานการเรียนรู้ที่ จำเป็นสำหรับการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนทุกคนเท่านั้น ดังนั้นมาตรฐานการเรียนรู้ ที่ สอดคล้องกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดี ของครอบครัว ชุมชน สังคมและประเทศชาติ ตลอดจนมาตรฐานการเรียนรู้ที่เข้มข้นตามความสามารถ ความ ถนัดและความสนใจของผู้เรียนนั้น หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนพระหฤทัยนทบุรี ได้กำหนดและจัดทำอยู่ใน

แต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่ม สมบูรณ์แล้ว ซึ่งรายละเอียดปรากฏอยู่ใน หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้ง 8 กลุ่ม

3.10 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเกณฑ์ ในการกำหนดคุณภาพของผู้เรียนเมื่อเรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งกำหนดไว้เฉพาะส่วนที่จำเป็นสำหรับเป็นพื้นฐาน ในการดำรงชีวิตให้มีคุณภาพ สำหรับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน สถานศึกษาสามารถพัฒนาเพิ่มเติมได้ สาระและมาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากเอกสารข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรีเป็นโรงเรียนเอกชนที่มีขนาดใหญ่ มีแหล่งการเรียนรู้มากมาย และมีคุณภาพ เน้นในด้านวิชาการ

บทที่ 3

วิธีการดำเนินศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี จำนวน 835 คน เป็นนักเรียนชาย 376 คน เป็นนักเรียนหญิง 459 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี จำนวน 270 คน เป็นนักเรียนชาย 122 คน เป็นนักเรียนหญิง 148 คน ซึ่งเชื่อถือได้ร้อยละ 95 (Yamanae. 1967 : 886.) ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรโดยใช้เพศเป็นชั้น (Strata) โดยมีวิธีการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยสำรวจนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี 3 ระดับชั้น รวมทั้งสิ้น 835 คน โดยแบ่งเป็นแต่ละระดับชั้น ดังนี้
ประถมศึกษาปีที่ 4 มีนักเรียนชาย 132 คน นักเรียนหญิง 158 คน รวม 290 คน
ประถมศึกษาปีที่ 5 มีนักเรียนชาย 129 คน นักเรียนหญิง 161 คน รวม 290 คน
ประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนชาย 115 คน นักเรียนหญิง 140 คน รวม 255 คน
2. ผู้วิจัยประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางยามานะ ซึ่งมีความเชื่อถือได้ร้อยละ 95 (Yamanae. 1967 : 886.) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 270 คน เป็นนักเรียนชาย 122 คน เป็นนักเรียนหญิง 148 คน
3. ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างโดยใช้สัดส่วน ประชากร : กลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 3 : 1 ได้กลุ่มตัวอย่างแต่ละระดับ

ชั้นดังนี้

ประถมศึกษาปีที่ 4 มีนักเรียนชาย 43 คน นักเรียนหญิง 51 คน รวม 94 คน
ประถมศึกษาปีที่ 5 มีนักเรียนชาย 42 คน นักเรียนหญิง 52 คน รวม 94 คน
ประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนชาย 37 คน นักเรียนหญิง 45 คน รวม 82 คน

ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับชั้นและเพศ

ระดับชั้น	เพศ				รวม	
	ชาย		หญิง		ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง		
ประถมศึกษาปีที่ 4	132	43	158	51	290	94
ประถมศึกษาปีที่ 5	129	42	161	52	290	94
ประถมศึกษาปีที่ 6	115	37	140	45	255	82
รวม	376	122	459	148	835	270

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 11 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามทัศนคติต่อการพูดภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือ ผู้ปกครอง
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามบรรยากาศการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
- ตอนที่ 10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- ตอนที่ 11 แบบสอบถามทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

วิธีสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ศึกษาจากเอกสาร นฤขุฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
2. ศึกษาแบบสอบถาม กำหนดเนื้อหาให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์และนิยามศัพท์เฉพาะ
3. สร้างแบบสอบถามสำหรับใช้ในการรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ตัวอย่าง แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง () และกรอกข้อความตามสภาพที่เป็นจริงเกี่ยวกับนักเรียนในช่องว่าง

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ ปี

3. คะแนนเฉลี่ย.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ

1. ศึกษาเอกสาร งานวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษของสุคนธ์ทิพย์ หนูนพล (2544 : 145-146) และชลธิชา จินดากุล (2530 : 88-91)

3. นำข้อมูลจากข้อ 1 และ 2 มาสร้างแบบสอบถามนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษลักษณะของแบบสอบถามการใช้เวลาในการเรียน เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (Likert scale type)

ตัวอย่าง แบบสอบถามนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด

สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริง

สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง

สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง

และไม่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง

จริงน้อย

สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด

สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง	จริงที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้ากระตือรือร้นเมื่อถึงเวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
00	ข้าพเจ้าใจลอยขณะครูภาษาอังกฤษกำลังสอน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลผล

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9)

คะแนนเฉลี่ย	2.31-3.00	หมายถึง	นิสัยทางการเรียนอยู่ในระดับดี
คะแนนเฉลี่ย	1.67-2.33	หมายถึง	นิสัยทางการเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00-1.66	หมายถึง	นิสัยทางการเรียนอยู่ในระดับไม่ดี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร งานวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่น เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยใช้แบบวัดความเชื่อมั่น ซึ่งเป็นแบบวัดที่ อัจฉรา วงศ์วัฒนามงคล (2533 : 159-162) ดัดแปลงมาจากแบบสำรวจการกระทำกิจกรรมของ เจนกินส์ (Jenkins Activity Survey) เป็นแบบสอบถามรายงานตนเอง และนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

3. ลักษณะของแบบสอบถามความเชื่อมั่น เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert

ตัวอย่าง แบบสอบถามความเชื่อมั่น

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง

จริงน้อย และไม่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง
 สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อย
 จริงน้อยที่สุด สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง	จริง ที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ท่านคิดว่าเวลาผ่านไปรวดเร็วจน					
00	ท่านไม่สามารถทำสิ่งที่ท่านตั้งใจ ท่านมักจะทำงานที่ได้รับมอบหมาย ให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนดและถูก ต้องเสมอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลผล

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง	ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง	ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนอยู่ในระดับดีปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง	ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนอยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามทัศนคติต่อการพูดภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาปริมาณศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของประหยัด ภูมิโคกรักษ์ (2535 : 154 -156) และนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับปริมาณศัพท์เฉพาะ โดยลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (Likert scale type) คือ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามทัศนคติต่อการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง และไม่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง
จริงน้อย	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง	จริง ที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย
0	กิจกรรมภาษาอังกฤษ เช่น การร้องเพลง สนทนา ช่วยให้ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
00	ข้าพเจ้าภาคภูมิใจที่สามารถพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศได้					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด

ให้

5

คะแนน

จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลผล

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง	ทัศนคติทางบวกต่อการพูดภาษาอังกฤษ
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง	ทัศนคติปานกลางต่อการพูดภาษาอังกฤษ
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง	ทัศนคติทางลบต่อการพูดภาษาอังกฤษ

ตอนที่5 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาวิทยานิพนธ์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของกนกวรรณ อุ๋นใจ (2535 : 159-163) และนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับวิทยานิพนธ์เฉพาะ โดยลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (Likert scale type) คือ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง และไม่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง

จริงน้อย สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อย
 จริงน้อยที่สุด สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง	จริง ที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าพยายามหาความรู้เพื่อ ความก้าวหน้าต่อไป					
00	ข้าพเจ้าไม่ชอบบรคอยโดยที่ไม่ทำ สิ่งใดเลย					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลผล

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง	ลักษณะมุ่งอนาคต อยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง	ลักษณะมุ่งอนาคต อยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง	ลักษณะมุ่งอนาคต อยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาปริมาณศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามและนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับปริมาณศัพท์เฉพาะ โดยลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (Likert scale type) คือ จริงที่สุด, จริง, จริงบ้าง, จริงน้อย, จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง และไม่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง
จริงน้อย	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง	จริง ที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้ามีปัญหา มักได้รับคำแนะนำจากผู้ปกครอง					
01	ผู้ปกครองมีส่วนในงานของข้าพเจ้าเสมอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน

จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลผล

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง	การสนับสนุนของผู้ปกครอง อยู่ในระดับดี
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง	การสนับสนุนของผู้ปกครอง อยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง	การสนับสนุนของผู้ปกครอง อยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาวิทยานิพนธ์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของสมพร พรหมจรรย์ (2540 : 98 -101) และสุกัญญา แยมยิ้ม (2541 : 95-97) และนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับวิทยานิพนธ์เฉพาะ โดยลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (Likert scale type) คือ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง และไม่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง
จริงน้อย	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง	จริง ที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	<u>พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติ</u> <u>ต่อนักเรียน</u> ผู้ปกครองซักถามเกี่ยวกับงาน ที่โรงเรียน					
00	ผู้ปกครองดูแลข้าพเจ้าในการ ทำการบ้าน <u>พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อ</u> <u>ผู้ปกครอง</u> ข้าพเจ้ามักเล่าเหตุการณ์ที่โรงเรียน ให้ผู้ปกครองฟัง					
00	ข้าพเจ้าชอบให้ผู้ปกครองสอน การบ้าน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลผล

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง อยู่

ในระดับดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง อยู่ใน
ระดับดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง อยู่ใน
ระดับไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามบรรยากาศการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร งานวิจัยและนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. ศึกษาแบบสอบถามที่เกี่ยวกับแบบสอบถามบรรยากาศการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แล้วนำมา
ปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยผู้วิจัยศึกษามาจากแนวคิดของสุมาลี สุวรรณภักดี (2541 : 140-
141) โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (Likert
scale type)

ตัวอย่าง แบบสอบถามบรรยากาศการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของ
นักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง และไม่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง
จริงน้อย	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง	จริง ที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	อากาศในห้องเรียนร้อนอบอ้าว					
00	อุปกรณ์การเรียนการสอนไม่ เพียงพอกับนักเรียน					
000	บรรยากาศในการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ดีดังควร					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลผล

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง บรรยาการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง บรรยาการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง บรรยาการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับไม่ดี

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน กับครู

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาปริมาณศัพท์เฉพาะเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างครูสอนภาษาอังกฤษกับนักเรียน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของสุคนธ์ทิพย์ หนูนพล (2544: 149-150) และนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (Likert scale type) คือ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างครูสอนภาษาอังกฤษกับนักเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง และไม่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง
จริงน้อย	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง	จริง ที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
000	<u>พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียน</u> ครูรับฟังเหตุผลของนักเรียน เมื่อมีปัญหาส่วนตัวครูยินดีให้ คำแนะนำ					
000	<u>พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครู</u> ข้าพเจ้าทำความเคารพเมื่อพบครู ข้าพเจ้าไม่กล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจ เนื้อหาวิชาที่เรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลผล

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนอยู่ในระดับดี
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนอยู่ในระดับดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนอยู่ในระดับไม่ดี

ตอนที่ 10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามของสุกัญญา แยมยิ้ม (2541 : 100-102) และนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ โดยลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (Likert scale type) คือ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง และไม่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง
จริงน้อย	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง	จริง ที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	เพื่อน ๆ ในห้อง ต่างคนต่างอยู่					
00	ไม่สนใจซึ่งกันและกัน เมื่อได้รับมอบหมายงาน ข้าพเจ้า จะทำงานอย่างเต็มความสามารถด้วย ความเต็มใจ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลผล

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนอยู่ในระดับดี
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนอยู่ในระดับดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนอยู่ในระดับไม่ดี

ตอนที่ 11 แบบสอบถามทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
2. ผู้วิจัยศึกษาแบบประเมินตนเองในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนจากหนังสือ แนวการสร้าง

ข้อสอบทางภาษา ของ อัจฉราวงษ์โสธร (2538 : 44-45) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

3. ลักษณะแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแนวคิดของ Likert (Likert scale type) คือ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้วตอบตามความเป็นจริงที่ตรงกับตัวของนักเรียนมากที่สุด โดยให้นักเรียนขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับ คือ

จริงที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง และไม่ตรงกับความจริงของนักเรียนบ้าง
จริงน้อย	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	สำหรับข้อความที่ตรงกับความจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง	จริง ที่สุด	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าสามารถพูดออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจน					
02	ข้าพเจ้ากล้าแสดงท่าทางในการประกอบการพูด					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวกให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลผล

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามเกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538:9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง	ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับดี
คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง	ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง	ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับไม่ดี

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ตรวจสอบหาความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2. นำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนโรงเรียนพระหฤทัย นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี นวน 50 คน ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนน ตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % ของกลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบ ด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย

3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อที่ 2 โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ผลดังนี้ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามนิสสัยในการเรียน ภาษาอังกฤษ มีทั้งหมด 15 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7666 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความ เชื่อมั่นในตนเอง มีทั้งหมด 18 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6380 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทัศนคติ ในการพูดภาษาอังกฤษ มีทั้งหมด 27 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8776 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ลักษณะมุ่งอนาคต มีทั้งหมด 18 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .5701 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการ สนับสนุนการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง มีทั้งหมด 15 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7496 ค่าความ เชื่อมั่นของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง มีทั้งหมด 20 ข้อ ได้ค่า ความเชื่อมั่นเท่ากับ .6578 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้านบรรยากาศการเรียน การสอน มีทั้งหมด 15 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .3481 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มี ทั้งหมด 16 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7227 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามพันธภาพระหว่างนักเรียน กับเพื่อน มีทั้งหมด 15 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8462 ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ มีทั้งหมด 15 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8597

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อนำไปขอ อนุญาตและขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามจากผู้อำนวยการโรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี จังหวัด นนทบุรี

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จำนวน 270 ฉบับ ที่โรงเรียนพระหฤทัย นนทบุรี ระหว่างวันที่ 25 มิถุนายน ถึงวันที่ 5 สิงหาคม 2546 ได้ข้อมูลกลับมาครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่ตอบครบทุกข้อของนักเรียน ปรากฏว่าแบบสอบถามทุกฉบับ ตอบครบทุกข้อ จึงนำมาตรวจให้คะแนนแล้วนำวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิจัยเรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี" ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็นหมวดหมู่ และเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-Di strribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-Distribution
df	แทน	Degree of freedom
SS	แทน	sum of squares
MS	แทน	Mean Squares
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าพารามิเตอร์
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
$\hat{Y}$	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Y	แทน	ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
X_1	แทน	เพศชาย

X_2	แทน	เพศหญิง
X_3	แทน	อายุ
X_4	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_5	แทน	นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ
X_6	แทน	ลักษณะมุ่งอนาคต
X_7	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง
X_8	แทน	การสนับสนุนการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง
X_9	แทน	บรรยากาศการเรียนการสอน
X_{10}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู
X_{11}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
X_{12}	แทน	ทัศนคติในการพูดภาษาอังกฤษ
X_{13}	แทน	ความเชื่อมั่นในตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปคิดค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. การค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้วิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 จำนวนและร้อยละของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยทักษะในการพูดภาษาอังกฤษได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ ลักษณะมุ่งอนาคต สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง การสนับสนุนการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง ทักษะการพูด

ภาษาอังกฤษ บรรยายภาคการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเอง

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ ลักษณะมุ่งอนาคต สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง การสนับสนุนการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ บรรยายภาคการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเอง

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการศึกษาค้นคว้า

ตอนที่ 1 จำนวนและร้อยละของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลายที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	122	45.2
หญิง	148	54.8
รวม	270	100.0

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มากกว่าครึ่งหนึ่งเป็นเพศหญิงคิดเป็น ร้อยละ 54.8 เป็นนักเรียนเพศชายอีกร้อยละ 45.2

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ ลักษณะมุ่งอนาคต สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง การสนับสนุนการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ บรรยายภาคการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเอง ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงระดับคะแนนเฉลี่ย (Mean) ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัจจัย ได้แก่ อายุ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ ลักษณะมุ่งอนาคต สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง การสนับสนุนการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนทัศนคติในการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเอง

ตัวแปร	X	S	การแปลผล
1. อายุ	10.30	.99	วัยเด็กตอนปลาย
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.21	.85	สูง
3. นิสัยในการเรียน	3.60	.67	ปานกลาง
4. ความเชื่อมั่นในตนเอง	3.22	.47	ปานกลาง
5. ทัศนคติต่อการพูดภาษาอังกฤษ	3.53	.67	ดีพอใช้
6. ลักษณะมุ่งอนาคต	3.43	.48	ปานกลาง
7. การสนับสนุนการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง	4.03	.87	มาก
8. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง	3.76	.50	ดี
9. บรรยากาศการเรียนการสอน	3.47	.40	ดีพอใช้
10. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	3.95	.38	ดี
11. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	3.64	.64	ดีพอใช้
12. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	2.92	.67	ดีพอใช้

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มีอายุเฉลี่ย 10.30 ปี โดยมีระดับความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .85 ระดับเกรดเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 โดยมีระดับความเบี่ยงเบนมาตรฐาน .85 นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับ 3.60 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .67 ซึ่งหมายถึงนักเรียนมีนิสัยในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ลักษณะมุ่งอนาคตมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.43 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .48 ซึ่งหมายถึงนักเรียนมีลักษณะการมุ่งอนาคตในระดับปานกลาง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน .50 ซึ่งหมายถึงนักเรียนมีสัมพันธภาพกับสมาชิกครอบครัวในระดับดี การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนกับสมาชิกในครอบครัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .87 ซึ่งหมายถึง สมาชิกครอบครัวสนับสนุนในระดับมาก ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .67 ซึ่ง

หมายถึงนักเรียนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษในระดับดีพอใช้ บรรยาการในการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .40 ซึ่งหมายถึง บรรยาการในการเรียนการสอนอยู่ในระดับดีพอใช้ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .38 ซึ่งหมายถึงนักเรียนมีสัมพันธภาพกับครูในระดับดี สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .64 ซึ่งหมายถึงนักเรียนมีสัมพันธภาพกับเพื่อนในระดับดีพอใช้ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .68 ซึ่งหมายถึง นักเรียนมีทัศนคติในการพูดภาษาอังกฤษในระดับดีพอใช้ ความเชื่อมั่นในตนเองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .47 ซึ่งหมายถึง นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเพศ อายุ คะแนนเฉลี่ยสะสมในวิชาภาษาอังกฤษ นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ ลักษณะมุ่งอนาคต สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว การสนับสนุนการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ บรรยาการการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเอง ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนพระหฤทัยหนองบัว

อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

	Y	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X12	X13
Y	1.000	-.123	.123	-.111	.258**	.526**	.379**	.329**	.329**	.418**	.289**	.447**	.443**	.610**
X1		1.000	-1.000**	.066	-.301**	-.235**	-.160**	-.081	-.213**	-.068	-.029	-.043	-.197**	-.145*
X2			1.000	-.066	.301**	.235**	.160**	.081	.213**	.068	-.029	.043	.197**	.145*
X3				1.000	-.099	-.146*	.074	-.081	-.124*	-.012	-.032	-.182**	-.084	-.105
X4					1.000	.523**	.344**	.190**	.171**	.470**	.037	.099	.126*	.367**
X5						1.000	.459**	.405**	.429**	.600**	.308**	.367**	.359**	.767**
X6							1.000	.329**	.317**	.366**	.192**	.278**	.255**	.454**
X7								1.000	.524**	.402**	.286**	.399**	.329**	.429**
X8									1.000	.291**	.214**	.378**	.284**	.366**
X9										1.000	.170**	.265**	.306**	.625**
X10											1.000	.279**	.323**	.372**
X11												1.000	.353**	.400**
X12													1.000	.497**
X13														1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มี 10 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_4) นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ (X_5) ลักษณะการมุ่งอนาคต (X_6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง (X_7) การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง (X_8) บรรยากาศการเรียนการสอน (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{10}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11}) ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ (X_{12}) และความเชื่อมั่นในตนเอง (X_{13})

ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มี 3 ปัจจัย 8 ปัจจัยเพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) และอายุ (X_3)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตาราง 5 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อค้นหาตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	4	20.772	5.193	39.851**
Residual	195	25.411		
Total	199	46.183		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปร 4 ตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถแสดงรายละเอียดสมการพยากรณ์ดังตาราง 6

ตาราง 6 แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ปัจจัย	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₁₂	.258	.047	.372	.603	.364	113.114**
X ₁₂ X ₁₀	.172	.051	.200	.641	.411	68.823**
X ₁₂ X ₁₀ X ₁₁	.126	.047	.170	.857	.431	49.553**
X ₁₂ X ₁₀ X ₁₁ X ₆	.155	.060	.149	.671	.450	39.851**
R	= .671					
R ²	= .450					
SE	= .3610					
a	= .655					

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนของนักเรียนฯ มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับตัวแปรที่ส่งผลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ทัศนคติต่อการพูดภาษาอังกฤษ (X₁₂) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X₁₀) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X₁₁) ลักษณะมุ่งอนาคต(X₆)ซึ่งตัวแปรทั้ง 4 ตัวนี้สามารถร่วมกันพยากรณ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ได้ร้อยละ 45.0 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดย
ใช้คะแนนดิบ ดังนี้

$$\hat{Y} = .655 + .256X_{12} + .172X_{10} + .126X_{11} + .155X_6$$

สมการพยากรณ์ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดย
ใช้คะแนนมาตรฐาน ดังนี้

$$Z = .372X_{12} + .200X_{10} + .170X_{11} + .149X_6$$

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม กับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พระหฤทัยนันทบุรี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ กับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พระหฤทัยนันทบุรี
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย พระหฤทัยนันทบุรี

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สามารถนำข้อมูลไปใช้ประกอบการพิจารณาของผู้บริหาร และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักเรียน ได้แก่ ผู้บริหาร ครูผู้สอน และผู้ปกครอง เพื่อวางนโยบายในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2545 จำนวน 835 คน เป็นนักเรียนชาย 376 คน และนักเรียนหญิง 459 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษา

ตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2545 จำนวน 270 คน เป็นนักเรียนชาย 122 คน และนักเรียนหญิง 148 คน ซึ่งเชื่อถือได้ร้อยละ 95 (Yamanee.1967 : 886.) ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรโดยใช้เพศเป็นชั้น (strata)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งออกเป็น 11 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ อายุ เพศ คะแนนเฉลี่ยสะสม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ มีทั้งหมด 15 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7666

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง มีทั้งหมด 18 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6380

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามทัศนคติในการพูดภาษาอังกฤษ มีทั้งหมด 27 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8776

ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต มีทั้งหมด 18 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .5701

ตอนที่ 6 เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง มีทั้งหมด 15 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7496

ตอนที่ 7 เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง มีทั้งหมด 20 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6578

ตอนที่ 8 เป็นแบบสอบถามด้านบรรยากาศการเรียน การสอน มีทั้งหมด 15 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .3481

ตอนที่ 9 เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีทั้งหมด 16 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7227

ตอนที่ 10 เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีทั้งหมด 15 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8462

ตอนที่ 11 เป็นแบบสอบถามทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีทั้งหมด 15 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8597

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อนำไปขออนุญาตและขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามจากผู้อำนวยการโรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี จังหวัดนนทบุรี

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จำนวน 270 ฉบับ ที่โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี ระหว่างวันที่ 25 มิถุนายน ถึงวันที่ 5 สิงหาคม 2546 ได้ข้อมูลกลับมาครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่ตอบครบทุกข้อของนักเรียน ปรากฏว่าแบบสอบถามทุกฉบับตอบครบทุกข้อ จึงนำมาตรวจให้คะแนนแล้วนำวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปคือค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

(The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3. การค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้วิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 มี 10 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_4) นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ (X_5) ลักษณะการมุ่งอนาคต (X_6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง (X_7) การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง (X_8) บรรยากาศการเรียนการสอน (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{10}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11}) ทักษะคิดในการพูดภาษาอังกฤษ (X_{12}) และความเชื่อมั่นในตนเอง (X_{13})

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มี 3 ปัจจัย 8 ปัจจัยเพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) และอายุ (X_3)

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 ปัจจัย ได้แก่ ได้แก่ ทักษะคิดในการพูดภาษาอังกฤษ (X_{12}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{10}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{11}) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_6) ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ตัวนี้ สามารถร่วมกันพยากรณ์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ได้ร้อยละ 45.0 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

4. สมการพยากรณ์ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย มีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้คะแนนดิบ ดังนี้

$$\hat{Y} = .655 + .256X_{12} + .172X_{10} + .126X_{11} + .155X_6$$

4.2 สมการพยากรณ์ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดยใช้คะแนนมาตรฐาน ดังนี้

$$Z = .372X_{12} + .200X_{10} + .170X_{11} + .149X_6$$

อภิปรายผล

ผลการศึกษาครั้งนี้ อภิปรายผลครั้งนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 10 ปัจจัย ได้แก่

1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้เพราะ มีความสนใจและให้ความเอาใจใส่ ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในทุกๆ ทักษะ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน เพื่อมุ่งหวังคะแนนที่ดีในวิชาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกันกับการเรียนในวิชาอังกฤษ จึงทำให้ระดับคะแนนเฉลี่ย และทักษะในการพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

1.2 นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษดีมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษสูง ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีนิสัยที่สนใจการเรียน กระตือรือร้น รับผิดชอบในงานที่ได้รับ ตั้งใจเรียนค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม รู้จักวางแผนในการเรียนของตนเอง ดังที่ทฟ (Toung. 1986 : 40) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีนิสัยในการเรียนจะพยายามบรรลุเป้าหมายสำคัญๆได้

1.3 ลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ ทางบวกกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัย .01 แสดงว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตดี มีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพราะนักเรียนเป็นผู้เล็งเห็นความสำคัญ ในการคาดการณ์ และวางแผนในอนาคตของตนเอง รวมทั้งหวังจะประสบความสำเร็จในอนาคต จึงทำให้มีการวางแผนเป้าหมายของตนเอง และเห็นความสำคัญของการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งในสังคมปัจจุบันการติดต่อสื่อสาร และสื่อต่างๆใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง ดังนั้นผู้ที่มีความสำคัญและมุ่งพัฒนาภาษาอังกฤษจึงต้องมีการวางแผนในการเรียนภาษาอังกฤษ เป้าหมายและพยายามทำให้สำเร็จ จึงได้เปรียบในสังคม ดังที่ มิเชล (Mischel. 1974:287) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้น มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่าหรือมากกว่าปัจจุบัน จึงต้องดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติต่อจากนั้น การปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต

1.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง มีความทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้ เพราะครอบครัวที่มีสัมพันธภาพดี พ่อแม่ให้ความรักความอบอุ่น เอาใจใส่ต่อการเรียนของนักเรียน ให้ความช่วยเหลือและเป็นที่ปรึกษาในเวลาที่มีปัญหาทางการเรียน จึงเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนมีความตั้งใจเรียนสูง พร้อมทั้งจะต่อสู้และเกิดความพยายามที่จะหาความรู้ ทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน ตรงกันข้ามกับนักเรียนที่มีสัมพันธภาพที่ไม่ดีกับครอบครัว บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่สนใจยอมที่จะทำให้นักเรียนว่าเหลว ลั่นหวัง ขาดกำลังใจที่จะต่อสู้อุปสรรค ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ กวินทร์ ธรรมนต (2522:22) ได้พบว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีบรรยากาศที่ พ่อแม่ ปล่อยปละละเลย ไม่เอาใจใส่ มักเป็นคนขาดความขยัน ชอบทำงานที่ไม่ต้องออกแรง ไม่รู้ว่าควรทำหรือไม่ควรทำอะไร

1.5 การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนได้รับการสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนดีของผู้ปกครองมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดีทั้งนี้เพราะผู้ปกครองที่ให้การสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนด้านวัตถุ และทางด้านวาจาอย่างมากนั้น ทำให้นักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียนอย่างเต็มที่ ได้รับค่าใช้จ่าอย่างเพียงพอ สำหรับค่าเทอม ค่าอุปกรณ์ที่จำเป็น จึงทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ รวมทั้งดูแลเอาใจใส่ ส่งเสริมให้เรียนเพิ่มเติม เพื่อหาประสบการณ์ที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของแวง และวาลเบิร์ก (Wang,Haertel Walberk. 1944:20) พบว่าการสนับสนุนของผู้ปกครองมีอิทธิพลเป็นอย่างมาก

1.6 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี มีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้เพราะ การสอนของครูจะช่วยสร้างความเข้าใจ เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน นักเรียนจะเกิดความตั้งใจเรียน กระตือรือร้น ต้องการที่จะเรียน และเข้าใจซึ่งสอดคล้องกับประดินันท์ อุปนัย (2527 : 33) ที่ได้กล่าวว่าการเรียนการสอนที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนถามตอบ เข้าร่วมกิจกรรมมาก จะสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน ทำให้นักเรียนในชั้นเรียนน่าสนใจ นักเรียนรู้สึกสนุก อยากรู้ อยากเห็น ทำให้นักเรียนเกิดอยากแสวงหาความรู้และพัฒนาตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ

1.7 บรรยากาศในการเรียนการสอน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ดีมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้เพราะบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ดี จะสามารถตอบสนองความต้องการของนักเรียนได้ ทำให้นักเรียนไม่เบื่อหน่าย ตั้งใจเรียน ดังที่ สุพิชชา ธีระกุล (2524 : 182-187) เสนอแนวทางการจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนด้านสภาพโรงเรียน และห้องเรียน อากาศ ถ่ายเท ความเพียงพอต่อจำนวนนักเรียนอุปกรณ์ที่ในในการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับลอเรนซ์ (Lawrence. 1976 : 418) ที่กล่าวว่าบรรยากาศในการเรียนการสอน เป็นสภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาที่มีผลต่อสภาพจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกที่จะทำให้ นักเรียนสนใจเรียน และแสวงหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.8 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีโอกาสอยู่ร่วมกันทั้งวัน ทำงานร่วมกัน ถ้ามีเพื่อนที่คอยช่วยเหลือ ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน แบ่งปันความรู้ และมีน้ำใจในการเรียนแล้ว จะทำให้การเรียนในวิชาต่างๆ เป็นไปอย่างดี ยิ่งภาษาอังกฤษ เป็นวิชาที่ต้องใช้ การกล้าที่จะแสดงออก และขยัน ถ้าเพื่อนช่วยเหลือกัน ไม่หัวเราะกัน ทะเลาะกันเมื่อมีการผิดพลาด ก็จะทำให้เพื่อนกลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษ

1.9 ทศนคติต่อการพูดภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 แสดงว่านักเรียนที่มีทัศนคติทางบวกต่อ

การพูด มีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนถ้ามีความรู้สึกที่ดีต่อการพูด เข้าใจถึงเนื้อหาของวิชา ประโยชน์ของการพูดภาษาอังกฤษ และปฏิบัติโดยการทบทวน ฝึกพูด แสวงหาความรู้ เพิ่มเติมแล้วก็จะทำให้มีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี ดังที่ สาคเจอร์ (Skager. 1978:24-25) ได้อธิบายลักษณะสำคัญของผู้เรียนด้วยตนเองว่า เป็นผู้ที่ทำให้ความสนใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างที่ได้ตั้งใจ

1.10 ความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีเชื่่อมั่น มั่นใจในตนเองมาก มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนกล้าที่จะซักถามสิ่งที่ไม่เข้าใจ สงสัย ลองผิดลองถูก ในการใช้ภาษาอังกฤษ กล้าที่จะร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียน กล้าตัดสินใจด้วยตนเองในเรื่องต่างๆ จึงทำให้มีโอกาสมากกว่านักเรียนที่ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมี 2 ปัจจัย ได้แก่

2.1 อายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่านักเรียนที่มีอายุมากบางคนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษไม่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนอาจจะไม่ชอบ และไม่ถนัดในวิชาภาษาอังกฤษ หรือสนใจในภาษาอังกฤษ อาจจะสนใจ ชอบในวิชาอื่น ซึ่งทำให้ทุ่มเทไปกับวิชาอื่น จึงทำให้ไม่ได้มีการฝึกฝน หรือให้ความสนใจในทักษะการพูด จึงทักษะในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ นักเรียนที่มีอายุมากบางคนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนถนัดในวิชาภาษาอังกฤษ หรือสนใจในภาษาอังกฤษ ให้ความสนใจในทักษะการพูด ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี

นักเรียนที่มีอายุน้อยบางคนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนอาจจะไม่ชอบ และไม่ถนัดในวิชาภาษาอังกฤษ หรือสนใจในภาษาอังกฤษ อาจจะสนใจ ชอบในวิชาอื่น ซึ่งทำให้ทุ่มเทไปกับวิชาอื่น จึงทำให้ไม่ได้มีการฝึกฝน หรือให้ความสนใจในทักษะการพูด จึงทักษะในการพูดภาษาอังกฤษน้อย นักเรียนที่มีอายุน้อยบางคนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนถนัดในวิชาภาษาอังกฤษ หรือสนใจในภาษาอังกฤษ ให้ความสนใจในทักษะการพูด ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี

2.2 เพศชายและหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กับกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่านักเรียนชายบางคนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนอาจจะมีความสนใจ ฝึกใช้ภาษาบ่อยๆ และตั้งใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาที่ชอบและนักเรียน ชายบางคนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษไม่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนอาจจะไม่เข้าใจ และไม่ได้ตั้งใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาที่มีความยาก

นักเรียน หญิงบางคนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี และนักเรียนหญิง บางคนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดีเพราะนักเรียนอาจจะมีความสนใจ ฝึกใช้ภาษาบ่อยๆ และตั้งใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาที่ชอบ และนักเรียนหญิงบางคนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษไม่ดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนอาจจะไม่เข้าใจ และไม่ได้ตั้งใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาที่มีความยาก

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มี 4 ปัจจัยเรียงลำดับจากส่งผลมากไปหาส่งผลน้อยที่สุด ดังนี้

3.1 ทักษะคิดต่อการพูดภาษาอังกฤษ ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับแรก แสดงว่า นักเรียนที่มีทัศนคติในทางบวกต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษก็จะส่งผลให้ ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดีด้วย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนเข้าใจถึงประโยชน์ และความสำคัญในการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันว่ามีความจำเป็นมากเท่าไร จึงทำให้นักเรียนพยายามฝึกฝน ตั้งใจในการพูด ให้ความสนใจในการพูดภาษาอังกฤษภูมิใจ และชอบที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนากับเพื่อนที่มีความสนุกสนานและชอบที่จะใช้ภาษาอังกฤษในกิจกรรมต่างๆ ในขณะที่นักเรียนที่ไม่เข้าใจไม่เห็นความสำคัญของการพูดภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่เขายาก จึงทำให้ไม่อยากพูดและไม่ชอบที่จะพูดภาษาอังกฤษ

3.2 สัมพันธภาพระหว่างเรียนกับครูส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับ 2 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างเรียนกับครูดี มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้เพราะการสอนของครูจะช่วยสร้างความเข้าใจ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน นักเรียนมีความตั้งใจเรียน กระตือรือร้น ต้องการที่จะเรียน และเข้าใจ ครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน นักเรียนจึงสามารถที่จะซักถาม หรือปรึกษาครูได้ในทุกเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับ ประดิษฐ์ อุปรนัย (2527:33) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนที่ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนถามตอบ เข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมมาก จะสามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียน ทำให้นักเรียนสนใจ มีความสนุก อยากรู้ อยากเห็น ทำให้นักเรียนพยายามที่จะแสวงหาความรู้ และพัฒนาตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ

3.3 สัมพันธภาพระหว่างเรียนกับเพื่อน ส่งผลต่อทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับ 3 แสดงว่านักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างเรียนกับเพื่อนดี ก็จะมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีเพื่อนสนิทที่สามารถปรึกษาด้านการเรียนได้ มีการทำกิจกรรมร่วมกัน ให้ความช่วยเหลือกัน และเป็นทีปรึกษาในเวลาที่มีปัญหาทั้งการเรียนและส่วนตัว จึงเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนมีความตั้งใจเรียนสูงขึ้น พร้อมทั้งจะต่อสู้กับปัญหาต่างๆได้ รวมทั้งทำให้นักเรียนรู้สึกว่าได้รับการยอมรับจากเพื่อน ในด้านการเรียน และส่วนตัว ทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าคิด กล้าตัดสินใจ มีกำลังใจในการเรียน ในขณะที่นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนไม่ดี ไม่มีที่ปรึกษาในเวลาที่มีปัญหาทั้งการเรียนและส่วนตัว ขาดกำลังใจในการเรียนขาดความมั่นใจ กลัวผิด ดังนั้นจึงมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษไม่ดีความรับผิดชอบ ขยันหมั่นเพียร สามารถเผชิญกับชีวิตด้วยความมั่นใจได้ และมองตนเองได้อย่างตรงกับความจริง

3.4 ลักษณะมุ่งอนาคต ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นอันดับสุดท้าย แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมากทำให้มีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษดี ทั้งนี้เพราะ นักเรียนเล็งเห็นความสำคัญ และวางแผนในอนาคตของตนเอง รวมทั้งมุ่งหวังที่จะประสบความสำเร็จทางการเรียนในอนาคต ซึ่งลักษณะมุ่งอนาคตนั้นจะสัมพันธ์กับความคิดในการทำงาน วางเป้าหมายในอนาคต ซึ่งในปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในการ

ติดต่อสื่อสาร ดังที่ เซกูรา (Segura .1975 : 5823 –B) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของแต่ละบุคคล ในการวางแผน การวางแผน และการจัดการเกี่ยวกับอนาคตที่เป็นไปได้ และ สุลล วังสินธ์ (2534 : 31-35) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต เป็นความปรารถนาที่จะทำอะไร สิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แม้จะเผชิญอุปสรรคต่างๆก็ไม่ย่อท้อ มีความกระตือรือร้น ที่ฝ่าฟันอุปสรรคโดยมุ่งที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในอนาคต

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการศึกษาค้นคว้า สามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางนโยบายในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และเป็นข้อมูลเพื่อพัฒนาความสามารถในทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เช่น การจัดบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จัดทำโครงการเพื่อพัฒนา ส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ในทักษะต่างๆที่มีความจำเป็นในสังคมปัจจุบัน เพราะจากการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายเรียงลำดับจากส่งผลมากไปหาส่งผลน้อยที่สุดมี 4 ปัจจัย ดังนี้ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และลักษณะมุ่งอนาคต

1.2 เนื่องจากทัศนคติต่อการพูดภาษาอังกฤษส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นอันดับแรก ดังนั้นโรงเรียน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ควรได้มีการวางแผนงานในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษ ได้มีการแนะนำ แঙ্গจุดประสงค์การเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจ ในประโยชน์ของการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแนวทางในการเรียน ข้อปฏิบัติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เสริมสร้างทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีการจัดกิจกรรมที่น่าสนใจ สนุกสนาน และได้ความรู้ เพื่อพัฒนาศักยภาพในการพูดภาษาอังกฤษ เช่น จัดค่ายภาษาอังกฤษ กิจกรรมการสนทนา การท่องกลอน การแข่งขัน

1.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นอันดับที่ 2 ดังนั้น ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทสำคัญที่จะทำให้ให้นักเรียนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษสูง เนื่องจากกิจกรรมที่จัดให้นักเรียนสามารถทำให้นักเรียนสนิทสนมกันมากขึ้น ความเป็นกันเองของครูผู้สอน การยอมรับฟังความคิดของนักเรียน การให้คำปรึกษาทั้งในด้านการเรียนและส่วนตัวก็สามารถทำให้นักเรียนมีความรู้สึกที่เชื่อมั่นในครูผู้สอน การให้การสนับสนุน ส่งเสริมความสามารถในการพูด คำปรึกษาก็มีส่วนสำคัญในความคิดของนักเรียน

1.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นอันดับที่ 3 ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูจึงควรเลือกจัดกิจกรรมที่สามารถทำให้นักเรียนได้มีส่วนในการทำกิจกรรมร่วมกัน ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แก้ปัญหาด้วยกัน ต้องมีการพูดคุยกันมากขึ้น เพื่อที่จะไปพบกับความสำเร็จร่วมกันของนักเรียน

1.5 ลักษณะมุ่งอนาคตส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นอันดับที่ 4 ดังนั้น โรงเรียน ครูผู้สอน และทางบ้านต้องร่วมมือกัน เพื่อทำให้นักเรียน และปลูกฝังนักเรียนให้เป็นคนที่มีการวางแผน การตั้งเป้าหมายในการเรียน อธิบาย ถึงประโยชน์ของการพูดภาษาอังกฤษ ว่ามีความจำเป็นมากเพียงไหนในสังคมปัจจุบัน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายกับกลุ่มตัวอย่างอื่น เช่น นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นต้น

2.2 ควรเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโดยใช้วิธีอื่นร่วมด้วย เช่น การสัมภาษณ์ ควบคู่ไปกับการใช้แบบสอบถาม

2.3 ควรมีการใช้เทคนิคทางจิตวิทยาในการพัฒนาทัศนคติต่อการพูดภาษาอังกฤษ เช่น กลุ่มสัมพันธ์ การเรียนแบบเชื่อมโยง โดยใช้โยแมงมุม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). *หลักสูตรภาษาอังกฤษพุทธศักราช 2539*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ครูสภา.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2528.
- กุลชาติ โยสีดา. (2529). *การศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทักษะการฟัง – พูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จุฑารัตน์ ธาณี. (2534) . *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง – พูดเพื่อการสื่อสาร และความเข้าใจในวัฒนธรรมทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคบทบาทสมมติ กับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร . ถ่ายเอกสาร.
- แจ่มจันทร์ เกียรติกุล. *การศึกษาความเชื่อมั่นในตนเองและวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน และอยู่ในชั้นเรียนของครูที่มีพฤติกรรมทางวาจาและท่าทางที่ต่างกัน*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2531 . อัดสำเนา.
- จวีวรรณ หลิมวัฒนา . *การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างองค์ประกอบด้านภูมิหลัง ด้านสภาพแวดล้อมทางบ้าน และด้านการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2531 . อัดสำเนา .
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. *ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเองกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร , 2516 . อัดสำเนา.
- ทัศนิตา ระเบียบดี . *ผลการใช้เทคนิค “แม่แบบ” โดยใช้สไลด์การ์ตูนเพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนฤทธิยะวรรณาลัย กรุงเทพมหานคร*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2529 . อัดสำเนา.
- นิพนธ์ แจ้งเอี่ยม . *การศึกษานุคลิกภาพแสดงตัว ความเชื่อมั่นในตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมศ.3* ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2519 . อัดสำเนา.
- ปราโมทย์ ครอบบุญศรี . *ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน แรงจูงใจและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2533 . อัดสำเนา .
- เพ็ญศรี ชินดาปัญญากุล . *“วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร”* ในรวมบทความวิจัยวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2530. หน้า 111 – 112. กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2533.

รจนา ชัยมีเขียว . (2530) . การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจต่อวิธีสอนการพูดของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยการอภิปรายกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติและการสอนตามคู่มือครู .
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ ประสานมิตร . ถ่ายเอกสาร.

ลัดดา สุวรรณรัตน์ . แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพเฉพาะและความเชื่อมั่นที่จะออกไปประกอบอาชีพใน
โรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม . ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ ประสานมิตร , 2512 . อัดสำเนา .

เลขา ปิยะอัจฉริยะ . "การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง" ในเอกสารการสอนชุดวิชาการพัฒนาพฤติกรรม
เด็ก . หน่วยที่ 1 - 7 . หน้า 237 - 265 . กรุงเทพฯ : สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมาธิ
ราช , 2526.

วาสนา เจริญสอน . ผลการใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ประกอบคำถามเชื่อมโยงประสบการณ์ที่มีความ
สามารถในการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่มีระดับความเชื่อมั่นในตนเองต่างกัน . ปริญญานิพนธ์ กศ.
ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2537 . อัดสำเนา.

ศรีสุดา คัมภีร์ภัทร . ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์และความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด
กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะที่เน้นองค์ประกอบพื้นฐาน . ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2534 . อัดสำเนา .

ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์ . การศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร .
ปริญญานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2539 . อัดสำเนา.

สวณิต ยมาภัย และ ธิรณันท์ ธนรัชศิริวงศ์ . (2535) . การพูดขั้นพื้นฐาน . พิมพ์ครั้งที่ 8 . กรุงเทพฯ : จุฬาลง
กรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมิตรา อังวัฒนกุล . (2537) . วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลง
กรณ์มหาวิทยาลัย.

สมพงษ์ ตีรพัฒน์ . ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดู ความเชื่อมั่นในตนเอง และความรับผิดชอบ .
ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2517 . อัด
สำเนา .

สวนา พรพัฒน์กุล . ความสัมพันธ์ในหน้าที่พลเมืองของเด็กไทย . รายงานการวิจัยฉบับที่ 22 . สถาบันวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร , 2526 . อัดสำเนา .

สุชา จันท์เอม . จิตวิทยาเด็ก . กรุงเทพฯ : ประสานมิตร . 2510 .

อุดม ลำอาจค์กุล . ลักษณะความเป็นผู้นำ ความเคร่งครัด และ ความเชื่อมั่นในตนเองของวัยรุ่นไทยภาค
กลาง . ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2519 . อัด
สำเนา .

อวยชัย ผกามาศ . (2542) . วาทกรรม . พิมพ์ครั้งที่ 3 . ภูเก็ต : สถาบันราชภัฏภูเก็ต.

อ้อม ประนอม . (2540) . วิทยาการสำหรับวิทยากร . กรุงเทพฯ : ข้าวฟ่าง.

อัจฉรา เนตรล้อมวงศ์ . ผลของการใช้บทบาทสมมุติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพมหานคร . ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ ประสานมิตร , 2517 . อัดสำเนา.

Al – Saadat, Abdullah , and Afifi , Elhami. (1997 , July – September) . "Role – Playing for Inhibited
Students in Paternal Communities," Forum. 35(3) : 43.

Bartz, Watter H. (1979). *Testing Oral Communication in The Foreign Language Classroom;*
Language in Education : Theory and Practice. Virginia : The Center for Applied Linguistic.

Breckenridge , Marian Edgar . *Child Development* . Philadelphia , W.B. Suanders Company , 1955.

Brown , Douglas H. *Principles of Language Learning and Teaching* . New Jersey : Prentice- Hall,
1980.

Carroll , Brendan J. (1980). *Testing Communicative Performance.* London : Cambridge University
Press.

Cronbach, Lee J. *Essential of Psychological Testing* . 3rd ed. New York : Harper and Row, 1970 .

David , Arthur De Coster. "Some Effects of Different Classroom Conditions Upon Interpersonal
Relationships , Personal Adjustment and Achievement forr College Freshmen , "
Dissertation Abstracts International. 31 (1) : 5789 – A; May, 1971.

Dugger , james A. " A Study of Mecausable Personal Factors of Leaders and Non Leaders
Among University Woman , " Dissertation Abstracts. 30 : 1817A : 1969.

Finocchiaro , Mary & C. Brumfit . (1983) . *The functional National Approach : From Theory to*
Practice. New York : Oxford University Press.

Flanders, Ned A. *Analyzing Teaching Behavior.* London : Addison Wesley Publishing , 1970 .

Gardner , R.C. *Focus on the Learner : Pragmatic Perspectives for the Language Teacher.*
Rowley : Newbury House , 1973.

Goor , A. "Perblem Solving Process of Creative and Non – Creative Students, " Dissertation
Abstracts international. 37 : 3517 – A ; December , 1974.

Hancock , Charles R. " Student Aptitude , Attitude and Motivation , " in *Foreign Language*
Eduaction : A Reappraisal . edited by Dale L. Lange and Charles J. James. P.127 – 155
 . New York : National Textbook Co.. 1972 .

Harris, D.P. (1988). *Testing English as A Second Language.* New York : McGraw Hill .

Jakobovits, Loen A. *Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues.* 2nd
ed. Rowley Mass: Newbury House Publishers, 1971 .

Maslow , A.H. *Motivation and Personality* . New York : Harper & Row, 1954 .

Mussen , P.H. and J.J. Conger .. *Child Development and Personality* . New York : Harper &
Brother, 1965.

Paulston , Christina Bralt. and Howard R. Selekman. (1983). " Interaction Activity in the Foreign

- Classroom : or How to Grow the Tulip Rose,*" in Developing Communications Skills.
- Richards, Jack C. (1998). *Beyond Training : Perspectives on Language Teacher Education.* Cambridge : Cambridge University Press.
- Schumann, J.H. " *Social and Psychological Factor in Second Language Acquisition ,*" in Understanding Second and Foreign Language Issues & Approaches. Edited by J.C. Richards. P. 164 – 168 . Rowley : Newbury House, 1978.
- Scott, Roger. (1981). " *Speaking in Keith Johnson and Keith Morrow ,*" (Eds). Communication in the Classroom . Longman Group , Ltd.
- Searle, J.R. (1978). *Speech Acts.* New York : Cambridge University Press.
- Song , In – Sub and John Hattie. " *Home Environment , Self – Concept, and Academic Achievement : A Casual Modeling Approach,*" Journal of Educational Psychology. 76 (6) : 1269 – 1281 ; December, 1984.
- Smith , Henry C. *Personality Adjustment.* New York : McGraw – Hill, Inc., 1961.
- Symonds , Addington F. *Teaching Yourself Personality Efficiency .* London , The English University Press , 1964.
- Thurstone, L.L. *Attitude Theory and Measurement .* New York : John Wiley and Sons, 1964.
- Valette , Rebecca M. (1977). *Modern Language Test .* New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Widdowson , H. (1983). *Teaching Language as Communication .* Oxford : Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ทม 1012/4408

วันที่ ๔/ มิถุนายน 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวมิ่งขวัญ บุญยพันธ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี” โดยมี อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์เวธนี กริทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และอาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ให้ นางสาวมิ่งขวัญ บุญยพันธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ 5737

รับที่.....	325
วันที่ 19 สิงหาคม 2546	800/0.000
ผู้รับ.....	9000

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

23 กรกฎาคม 2546

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวมิ่งขวัญ บุญยพันธ์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี” โดยมี อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภณ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 270 คน ตอบแบบสอบถาม ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ในระหว่างเดือนกรกฎาคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวมิ่งขวัญ บุญยพันธ์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 01-3743583

อนุศาสตราจารย์นภาพร
x. 19-8-46

19-8-46

ที่ ทม 1012/ 5408

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

7 กรกฎาคม 2546

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน อธิการโรงเรียนพระหฤทัยคอนเมือง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวมิ่งขวัญ บุญยานันต์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี” โดยมี อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 50 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ในระหว่างเดือนกรกฎาคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวมิ่งขวัญ บุญยานันต์ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-9615685 มือถือ 01-3743583

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามเพื่อการศึกษาวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ซึ่งนักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนไม่มีข้อใดถูกหรือผิดและไม่มีผล กระทบต่อการเรียนแต่อย่างใด คำตอบทั้งหมดจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ

คำชี้แจง แบบสอบถามประกอบด้วย 11 ตอน ได้แก่

- ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง
- ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามทัศนคติในการพูดภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต
- ตอนที่ 6 เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง
- ตอนที่ 7 เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง
- ตอนที่ 8 เป็นแบบสอบถามบรรยากาศการเรียนการสอน
- ตอนที่ 9 เป็นแบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู
- ตอนที่ 10 เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
- ตอนที่ 11 เป็นแบบสอบถามทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด และ โปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาว มิ่งขวัญ บุญยานันต์

นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามด้วยส่วนตัวของนักเรียน เมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน

1. เพศ

ชาย ☐

หญิง ☐

2. อายุ.....ปี

3. คะแนนสัมฤทธิ์ทางการเรียน (G.P.A.) ในวิชาภาษาอังกฤษ (เกรด).....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด แบบวัดนี้จะ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าตั้งใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
2.	ข้าพเจ้ามักจะเตรียมตัวเพื่อที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
3.	ข้าพเจ้ามักจะทบทวนเรื่องที่ได้เรียนมา					
4.	ข้าพเจ้าไม่ชอบท่องคำศัพท์กับครู					
5.	ถ้าเป็นเรื่องที่ยาก ข้าพเจ้าจะพยายามทำให้สำเร็จ					
6.	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับวิชาภาษาอังกฤษ					
7.	ข้าพเจ้าชอบคิดและทำงานในวิชาภาษาอังกฤษ					
8.	ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องที่เรียนหมดจะสมกับความสามารถ					
9.	ข้าพเจ้าตั้งใจ สนใจในเรื่องที่ครูสอนเสมอ					
10.	ถ้ามีการบ้านข้าพเจ้าจะพยายามทำจนเสร็จ					
11.	ข้าพเจ้าชอบทำงานเป็นกลุ่มในวิชาภาษาอังกฤษ					
12.	ข้าพเจ้าเคยในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
13.	ข้าพเจ้าใช้ภาษาอังกฤษในเวลาเรียนเสมอ					
14.	ข้าพเจ้าลอกงานเพื่อนเสมอ					
15.	ข้าพเจ้าซักถามเมื่อมีสิ่งที่ไม่เข้าใจ					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด แบบวัดนี้จะ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าตื่นเต้นเมื่อต้องออกไปพูดหน้าชั้นเรียน					
2.	เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นข้าพเจ้าตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตัวเองมากกว่าที่จะขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น					
3.	ข้าพเจ้าแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆเมื่อมีการประชุม					
4.	ข้าพเจ้ากล่าวคำทักทายเพื่อนใหม่ด้วยอาการยิ้มแย้ม					
5.	ข้าพเจ้านั่งเงียบเมื่อต้องเข้าไปยังห้องเรียนใหม่					
6.	ข้าพเจ้าช่วยเหลือเพื่อนทำงานกลุ่มทุกครั้งโดยที่เพื่อนไม่ต้องขอร้อง					
7.	ข้าพเจ้าทำการบ้านด้วยตนเองโดยไม่ต้องปรึกษาใคร					
8.	ข้าพเจ้าไม่กล้าถามครูเมื่อมีข้อสงสัย ไม่เข้าใจ					
9.	ข้าพเจ้าดีใจและภูมิใจที่ถูกเลือกให้เป็นตัวแทนห้องในการทำกิจกรรมต่างๆ					
10.	ข้าพเจ้าสับสนเมื่อต้องเลือกกิจกรรมต่างๆ					
11.	ข้าพเจ้าทำของเพื่อนเสียหายข้าพเจ้าจะยอมรับกับเพื่อนทันที					
12.	ข้าพเจ้าแสดงความคิดเห็น ตอบคำถามก็ต่อเมื่อครูเรียกชื่อนั้น					
13.	ข้าพเจ้ายืมการบ้านเพื่อนมาดูเป็นตัวอย่าง					
14.	เมื่อข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยในที่ประชุม ข้าพเจ้าพูดกับเพื่อนเพื่อจะได้ช่วยกันคัดค้าน					
15.	ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในกิจกรรม การแสดงของโรงเรียนหลายครั้ง					

	คำถาม					
16.	ข้าพเจ้ามีความกังวลใจทุกครั้งที่ได้รับมอบหมายงาน					
17.	ข้าพเจ้าไม่เข้าใจที่ครูสอน ข้าพเจ้ายกมือถามทันที					
18.	ข้าพเจ้าเลือกกิจกรรมต่างๆ หรือชมรมที่ข้าพเจ้าชอบโดยไม่ต้องถามเพื่อน					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามทัศนคติในการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด แบบวัดนี้จะ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	คำถาม	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	<u>ด้านความรู้</u> ภาษาอังกฤษมีประโยชน์อย่างมากในการประกอบอาชีพ					
2.	การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยุ่งยาก					
3.	การพูดภาษาอังกฤษไม่มีความสำคัญต่อข้าพเจ้า					
4.	การได้พูดภาษาอังกฤษทำให้เราได้พัฒนาความสามารถของตนเอง					
5.	ในการดำเนินกิจกรรมต่างๆต้องอาศัยการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น					
6.	ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ต่อวิชาอื่นๆและชีวิตมากขึ้น					
7.	การพูดภาษาอังกฤษทำให้เราต้องกระตือรือร้นหาความรู้อยู่เสมอ					
8.	การพูดภาษาอังกฤษทำให้เกิดความเข้าใจยากเสียเวลาในการสื่อสาร					
9.	การพูดภาษาไทยเลื่อมลงเพราะคนไทยพูดภาษาอังกฤษ					
10.	การพูดภาษาอังกฤษมีส่วนทำให้เข้าใจในหลักภาษาอังกฤษมากขึ้น					

ข้อที่	คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	ด้านความรู้สึก					
11.	ข้าพเจ้าชอบใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนา					
12.	ข้าพเจ้ารู้สึกเครียดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ					
13.	ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อถึงชั่วโมง ภาษาอังกฤษ					
14.	ข้าพเจ้ารู้สึกหนักใจที่ต้องพูดภาษาอังกฤษ					
15.	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่ได้รับคำชมเชยเมื่อพูด ภาษาอังกฤษ					
16.	ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นอยากให้ครูเรียกข้าพเจ้า พูดภาษาอังกฤษ					
17.	ข้าพเจ้ารู้สึกชอบครูที่สอนภาษาอังกฤษ					
18.	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับกิจกรรมการพูด ภาษาอังกฤษ					
	แนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม					
19.	ข้าพเจ้ามีความตั้งใจในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ					
20.	ข้าพเจ้าขอครูในการออกไปพูดหน้าชั้น					
21.	ข้าพเจ้าทบทวน และเตรียมบทเรียนในวิชา ภาษาอังกฤษ					
22.	ข้าพเจ้าฝึกพูดภาษาอังกฤษกับผู้ปกครอง และเพื่อน					
23.	ข้าพเจ้าชวนเพื่อนคุยในขณะที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษ					
24.	ถ้าเลือกได้ข้าพเจ้าจะไม่พูดภาษาอังกฤษ					
25.	ข้าพเจ้าขอออกนอกห้องเรียนในวิชา ภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง					
26.	ข้าพเจ้าท่องกลอนและร้องเพลง ภาษาอังกฤษได้					
27.	ข้าพเจ้าขอลอกการบ้านและงานที่ได้รับจาก เพื่อน					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด แบบวัดนี้จะ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าชวนชวายนหาความรู้อยู่เสมอเพื่อ ความก้าวหน้า					
2.	ข้าพเจ้าไม่ชอบบรคอยโดยไม่ทำอะไร					
3.	ข้าพเจ้าไม่คิดถึงอนาคต เพราะเป็นสิ่งที่ยัง มาไม่ถึง					
4.	ข้าพเจ้าตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคตของตนเอง					
5.	ข้าพเจ้ามักปล่อยให้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการ เรียนคลี่คลายไปเองโดยไม่หาทางแก้ไข					
6.	ข้าพเจ้า ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคเพราะคิด ว่าทำให้เกิดความสำเร็จในชีวิตได้					
7.	ข้าพเจ้าขอให้เรียนจบก่อนจึงจะคิดเกี่ยวกับ การประกอบอาชีพ					
8.	ข้าพเจ้ายอมทนลำบากในการเรียนเพื่อให้ สำเร็จตามเป้าหมาย					
9.	ข้าพเจ้าพยายามหาโอกาสเรียนต่อใน ระดับสูง เพื่อความก้าวหน้าในอนาคต					
10.	ข้าพเจ้าไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เมื่อไม่ประสบ ความสำเร็จในการเรียน					
11.	ข้าพเจ้าไม่ได้วางแผนการเรียนในอนาคต เพราะยังมาไม่ถึง					
12.	ข้าพเจ้าขอให้เรียนจบก่อนจึงจะคิดเกี่ยวกับ การศึกษาต่อ					
13.	ข้าพเจ้าขอให้เรียนจบก่อน จึงจะคิดอนาคต					
14.	ข้าพเจ้าคาดว่าตนเองอาจจะไม่ประสบ ความสำเร็จในการเรียน					

ข้อที่	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
15.	ข้าพเจ้าไม่หวังอะไรมากนัก เกี่ยวกับการเรียน ขอแต่ให้สอบผ่านเท่านั้น.					
16.	ข้าพเจ้ามักปล่อยให้อนาคตเป็นไปตามโชคชะตา					
17.	ข้าพเจ้าต้องการจะประสบความสำเร็จในอนาคต					
18.	ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าจะทำอะไรต่อเมื่อข้าพเจ้าเรียนจบ					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด แบบวัดนี้จะ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ด้านการสนับสนุนทางด้านวัตถุ ข้าพเจ้าไม่ได้รับค่าใช้จ่ายในการเรียนจากผู้ปกครองอย่างเพียงพอ					
2.	ผู้ปกครองมักจะพาข้าพเจ้าไปเรียนพิเศษเพิ่มเติม เช่น ดนตรี ภาษาอังกฤษ					
3.	ข้าพเจ้ามักไม่มีอุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นเสมอ					
4.	ผู้ปกครองไม่สนใจจะจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้กับข้าพเจ้า					
5.	ผู้ปกครองไม่สนใจว่าข้าพเจ้าจะมีเงินไปโรงเรียนหรือไม่					

ข้อที่	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
6.	ผู้ปกครองจัดหาเครื่องแต่งกายให้กับข้าพเจ้าอย่างเพียงพอ					
7.	เมื่อครูสั่งให้นักเรียนนำวัสดุ อุปกรณ์การเรียนไปเพิ่มเติม ข้าพเจ้ามักจะไม่มี					
8.	ข้าพเจ้าต้องใส่เครื่องแต่งกายที่มีสภาพเก่าและชำรุดไปโรงเรียนอยู่เสมอ					
9.	ด้านการสนับสนุนทางด้านวาจา เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาทางการเรียนข้าพเจ้าจะปรึกษากับผู้ปกครอง					
10.	ผู้ปกครองของข้าพเจ้าจะมีส่วนร่วมในแนะนำ แสดงความคิดเห็น การทำรายงานของข้าพเจ้าเสมอ					
11.	ผู้ปกครองให้คำปรึกษาในการเลือกเรียนของข้าพเจ้า					
12.	ผู้ปกครองไม่สนใจว่าข้าพเจ้าจะไปเรียนหนังสือหรือไม่					
13.	ผู้ปกครองให้ความสนใจกับผลการเรียนของข้าพเจ้าในแต่ละเทอม					
14.	ข้าพเจ้าและผู้ปกครองจะร่วมกันวางแผนการเรียนและทบทวนบทเรียนของข้าพเจ้า					
15.	ผู้ปกครองของข้าพเจ้าไม่เคยสอบถามว่าข้าพเจ้ามีปัญหาทางการเรียนหรือไม่					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด แบบวัดนี้จะ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
	พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน					
1.	ผู้ปกครองซักถามเกี่ยวกับงานที่โรงเรียน					
2.	ผู้ปกครองดูแลข้าพเจ้าในการทำการบ้าน					
3.	ผู้ปกครองดูแลการรับประทานอาหารให้ข้าพเจ้า					
4.	ผู้ปกครองมักให้ข้าพเจ้ามีกิจกรรมหลังเลิกเรียน เช่น เรียนพิเศษ					
5.	เมื่อข้าพเจ้าทำความผิด ผู้ปกครองจะลงโทษทันที โดยไม่ถามเหตุผล					
6.	ผู้ปกครองมักหางานอดิเรก ให้ข้าพเจ้าทำเสมอ					
7.	ผู้ปกครองอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปบ้านเพื่อน หรือ ให้เพื่อนมาที่บ้าน					
8.	ผู้ปกครองไม่ค่อยมีเวลาให้ข้าพเจ้า					
9.	ผู้ปกครองไม่เห็นด้วยกับงานอดิเรกของข้าพเจ้า					
10.	ผู้ปกครองไม่เคยถามความคิดเห็นของข้าพเจ้าในเรื่องต่างๆ					

ข้อที่	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
	พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อปกครอง					
11.	ข้าพเจ้ามักเล่าเหตุการณ์ที่โรงเรียนให้ผู้ปกครองฟัง					
12.	ข้าพเจ้าชอบให้ผู้ปกครองสอนการบ้าน					
13.	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎระเบียบของที่บ้าน					
14.	ข้าพเจ้าแสดงความเคารพผู้ปกครอง					
15.	ข้าพเจ้ามักกอดและแสดงความรักกับผู้ปกครอง					
16.	ข้าพเจ้ามักมีกิจกรรมในวันหยุดกับผู้ปกครอง					
17.	ข้าพเจ้ามักหงุดหงิดเมื่อผู้ปกครองเตือนให้ทบทวน หรือ อ่านหนังสือ					
18.	ข้าพเจ้าอึดอัด และเบื่อที่ต้องทำกิจกรรมร่วมกันในวันหยุด					
19.	ข้าพเจ้าไม่ชอบให้ผู้ปกครองสอน ชอบทำงานเอง					
20.	ข้าพเจ้าทำให้ผู้ปกครองต้องหงุดหงิดบ่อยครั้ง					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามด้านบรรยากาศการเรียนรู้การสอน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด แบบวัดนี้จะ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
ด้านลักษณะทางกายภาพ						
1.	สภาพห้องเรียนเหมาะสมกับลักษณะวิชาภาษาอังกฤษ					
2.	แต่ละห้องเรียนมีโต๊ะ เก้าอี้สำหรับนักเรียนอย่างเพียงพอ					
3.	ขนาดของห้องเรียนคับแคบเกินไป					
4.	ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทดี					
5.	โรงเรียนคับแคบ มีสถานที่พักผ่อนน้อย					
6.	บริเวณโรงเรียนและอาคารเรียนมีระเบียบเรียบร้อยดี					
7.	บริเวณโรงเรียนมีแหล่งการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษ					
8.	โรงเรียนมีห้องปฏิบัติการทางภาษาอังกฤษ					
9.	อุปกรณ์การเรียนการสอนที่ครูใช้มีสภาพดี					
10.	สื่ออุปกรณ์การสอนที่อาจารย์ใช้ไม่เหมาะสมกับการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษ					
11.	สื่อและอุปกรณ์มีความทันสมัยกับเทคโนโลยีปัจจุบัน					
12.	อุปกรณ์ในภาคปฏิบัติมีน้อยเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียน					
13.	แต่ละห้องเรียนมีอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างเพียงพอ					
14.	อุปกรณ์การเรียนในภาคปฏิบัติล้าสมัย					
15.	อาจารย์ต้องแบ่งกันใช้สื่ออุปกรณ์การสอนเนื่องจากมีไม่เพียงพอ					

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด แบบวัดนี้จะ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
	พฤติกรรมที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียน					
1.	ครูรับฟังเหตุผลของนักเรียน					
2.	เมื่อมีปัญหาส่วนตัวครูยินดีให้คำแนะนำ					
3.	ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามในบทเรียนที่ไม่เข้าใจ					
4.	เมื่อมีปัญหาด้านการเรียน ครูยินดีให้คำแนะนำ					
5.	ครูไม่เป็นกันเอง ทำให้นักเรียนไม่กล้าถามครูเมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัย					
6.	ครูเข้มงวด ทำให้บรรยากาศไม่น่าเรียน					
7.	ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นในการเรียน					
	พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อครู					
8.	ข้าพเจ้าทำความเคารพเมื่อพบครู					
9.	ข้าพเจ้าไม่กล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียน					
10.	ข้าพเจ้าแสดงความคิดเห็นเมื่อครูถาม					
11.	ข้าพเจ้าไม่ยกยอปอครู เมื่อมีปัญหาการเรียน					
12.	ข้าพเจ้าชอบคุยเล่นกับเพื่อน ขณะที่ครูสอน					
13.	ข้าพเจ้ามักลืมทำงานที่ครูสั่ง					
14.	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนตลอดเวลาที่เรียนในห้องเรียน					
15.	ข้าพเจ้าเต็มใจปฏิบัติตาม เมื่อครูบอกให้					
	ข้าพเจ้าช่วยเหลือของ					
16.	ข้าพเจ้าเดินไปอีกทางเมื่อเห็นครูเดินใกล้เข้า					

ตอนที่10 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด แบบวัดนี้จะ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	นักเรียนมีเพื่อนสนิทที่สามารถปรึกษาด้านการเรียนได้					
2.	ข้าพเจ้าและเพื่อนพยายามหากิจกรรมทำร่วมกันเสมอ					
3.	ข้าพเจ้ากับเพื่อนมักทะเลาะกัน					
4.	ข้าพเจ้าชอบทำงานคนเดียวมากกว่าทำงานกับเพื่อน					
5.	เพื่อนของข้าพเจ้าเห็นแก่ตัว ไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่น					
6.	เพื่อนๆ ยอมรับฟังความคิดเห็นของข้าพเจ้า					
7.	ข้าพเจ้าให้เพื่อนยืมเงินเมื่อเพื่อนเดือดร้อน					
8.	เพื่อนและข้าพเจ้าให้ความช่วยเหลือและพึ่งพาอาศัยกันในด้านการเรียน					
9.	เมื่อข้าพเจ้าเรียนไม่เข้าใจ เพื่อนๆ จะช่วยอธิบายบทเรียนให้กับข้าพเจ้า					
10.	ข้าพเจ้าไม่ชอบเพื่อนที่เรียนเก่งกว่า					
11.	ข้าพเจ้าและเพื่อนมีกิจกรรมในวันหยุดร่วมกัน					
12.	ข้าพเจ้าไม่มีเพื่อนสนิทที่สามารถปรึกษาปัญหาได้					
13.	ข้าพเจ้าโดนเพื่อนแกล้งบ่อยครั้ง					
14.	เวลาทำงานกลุ่มเพื่อนมักชวนข้าพเจ้าเสมอ					
15.	ข้าพเจ้าและเพื่อนแบ่งของกิน และอุปกรณ์ต่างๆ กันเสมอ					

ตอนที่ 11 แบบสอบถามทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด แบบวัดนี้จะ แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	คำถาม	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าสามารถทักทายเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ					
2.	ข้าพเจ้าเรียงคำพูดเป็นภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องเมื่อต้องการพูด					
3.	ข้าพเจ้าสามารถขอความช่วยเหลือเป็นภาษาอังกฤษ					
4.	ข้าพเจ้าสามารถแสดงการขอบคุณเป็นภาษาอังกฤษ					
5.	ข้าพเจ้าสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้					
6.	ข้าพเจ้าออกเสียงผิดเมื่อต้องพูดโดยไม่รู้ตัว					
7.	ข้าพเจ้าใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน					
8.	ข้าพเจ้าสามารถออกเสียงเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจน					
9.	ข้าพเจ้ามักใช้คำพูดไม่ถูกต้องตามสถานการณ์					
10.	ข้าพเจ้าใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลัก					
11.	ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างที่ต้องการ					
12.	ข้าพเจ้าสามารถใช้บทสนทนาเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจนและเหมาะสมกับสถานการณ์					
13.	ข้าพเจ้าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ด้วยถ้อยคำสุภาพ					
14.	ข้าพเจ้าสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว					
15.	ข้าพเจ้าใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารผิดบ้างถูกบ้าง					

ภาคผนวก ค

ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม นิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ

ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง

ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามทัศนคติในการพูดภาษาอังกฤษ

ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียนของผู้ปกครอง

ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

ค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามบรรยากาศการเรียนการสอน

ค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู

ต่อค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามนั้สยในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	4.782
2.	2.157
3.	2.686
4.	5.048
5.	3.556
6.	3.852
7.	2.460
8.	5.543
9.	3.703
10.	1.050
11.	1.817

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7666

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความเชื่อมั่นในตนเอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	2.685
2.	9.505
3.	3.941
4.	2.489
5.	3.078
6.	2.558
7.	2.541
8.	3.554
9.	4.020
10.	3.667
11.	3.631
12.	4.029

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .6380

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามทัศนคติในการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	2.384
2.	3.519
3.	3.881
4.	3.771
5.	4.363
6.	2.208
7.	3.312
8.	2.132
9.	3.726
10.	3.593
11.	2.635

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8776

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	2.355
2.	3.464
3.	8.236
4.	2.896
5.	3.169
6.	2.193
7.	2.408
8.	3.373
9.	2.186

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .5701,

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนแก่นักเรียน
ของผู้ปกครอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	2.119
2.	2.982
3.	3.033
4.	4.872

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7496

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา

หรือผู้ปกครอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	3.714
2.	4.214
3.	2.587
4.	2.275
5.	2.992
6.	2.992
7.	2.614
8.	2.631
9.	2.477
10.	4.158
11.	2.615
12.	2.400
13.	4.536

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .6578

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามบรรยาภาคการเรียนรู้การสอน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	4.154
2.	2.668
3.	3.130
4.	2.257
5.	2.294
6.	3.895
7.	3.073
8.	2.216
9.	3.174
10.	.026

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .3481

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	2.111
2.	3.307
3.	2.235
4.	2.442
5.	2.263
6.	2.346
7.	4.820
8.	2.969
9.	2.203
10.	3.563

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .7227

ตาราง 15 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	3.131
2.	4.885
3.	3.687
4.	3.144
5.	4.287
6.	3.549
7.	2.208
8.	.931
9.	.831
10.	4.522
11.	2.666

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8462

ตาราง 16 แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	3.866
2.	3.580
3.	3.860
4.	3.095
5.	8.174
6.	4.398
7.	3.121
8.	7.426
9.	10.590
10.	7.816
11.	9.899
12.	2.082

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .8597

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวมิ่งขวัญ บุญยานันต์
วัน เดือน ปีเกิด	29 พฤศจิกายน 2517
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	45/1 หมู่ 1 ตำบลบางชะแยง อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2531	ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัมพรไพศาล จังหวัดนนทบุรี
พ.ศ. 2636	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสวนกุหลาบ วิทยาลัยนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี
พ.ศ. 2539	ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง กรุงเทพฯ
พ.ศ. 2546	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2541 -ปัจจุบัน	โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี